

ЛИНЕ КОБЕРБЬОЛ ДАРЪТ НА ЗМИЯТА

Част 3 от „Жрицата на срама“

Превод от датски: Неда Димова, 2008

chitanka.info

РАЗКАЗЪТ НА ДИНА

I. ХЪОЙЛАНДЕТ

НЕПОЗНАТИЯТ

Когато видях непознатия за първи път, не можех да предположа, че той щеше да промени живота ни. Нито земята се разлюля под краката ми, нито пък усетих вледеняващ полъх, дори не настръхнах. Единственото, което почувствах, бе леко безпокойство, което бързо отшумя. Даже не казах на мама. А може би трябваше? Не знам. Не мисля, че това щеше да промени нещо. В мига, в който той ме съзря, вече беше късно за каквото и да било.

А иначе бях чакала този ден с нетърпение. В Хьойландет щеше да има пазар в чест на лятното слънцестоене и кланове бяха пристигнали от близо и далеч, за да търгуват, разговарят и да се забавляват, за да се състезават кой е най-бързият ездач, кой е най-добрият стрелец или кой може да остриже овца за най-кратко време. С мама се бяхме потрудили здравата последните седмици, събирахме и сушихме билки, варихме отвари и бъркахме лечебни мазила, а доведената ми сестра Роза бе издялкала купи, лъжици, подпори за етажерки и други подобни предмети, както и малки животинки и кукли за децата. Тя бе сръчна с ножа и можеше да превърне къс дърво в крава или куче, които изглеждаха съвсем като живи. Брат ми Давин нямаше какво да продаде, но се надяваше да спечели някое от надбягванията с коне с черния си жребец Фалк.

Това беше първият ми пазар в Хьойландет. Миналата година той не се състоя заради размириците между кланове.

Кланът Кензи, който ни бе приютил, враждуваше със Ская и ние успяхме да предотвратим голямата битка в долината Скара в последния момент, точно преди всички да успеят да се избият. И всичко бе по вина на Дракан — Дракан, който си седеше в Дунарк и се наричаше граф на Ордена на дракона, след като бе убил стария граф. Хитър беше този Дракан. Вместо самият той да воюва с кланове, ги беше подлъгал да се бият помежду си. А в деня, когато уби стария граф Ебнезер заедно със снаха му и внуците му, обвини собствения му

син Никодемус — Нико за това и той отърва бесилото само благодарение на мама. А може би мъничко и благодарение на мен. От този момент нататък Дракан беше наш враг. И то доста опасен.

Но днес не исках да мисля за това. Или поне не повече от необходимото, защото все още не можехме да идем някъде без Салан Кензи — огромният, спокоен, стабилен Салан, който вече почти две години пазеше мама.

— Какво стълпотворение само! — промълви мама и хвана здраво юздите, защото Фалк, който теглеше каруцата, не бе свикнал с такава гюрултия. — Къде ще спрем?

Плъзнах поглед над тълпата. В началото всичко изглеждаше размазано, все едно стоиш пред мравуняк, но всъщност си имаше улици и площади, точно като в истински град, само дето този пазарен град не бе построен от къщи, а от лавки, каруци и шатри.

— Какво ще кажеш за ей там? — попитах аз, сочейки с пръст. — Най-накрая на реда. Там може да си намерим място.

— Хайде да опитаме! — рече мама и пришпори Фалк. Нашият черен жребец запристъпя сковано и неохотно напред по една от уличките на пазара.

— Медни съдове! — викаше една жена. — Най-хубавите медни съдове!

— Три шилинга — мърмореше един пълен мъж от Ская. — Не е ли малко множко за чифт чорапи!

— Наденички от глиган! Пушен еленов бут! Елате и опитайте!

Фалк присви уши, а тялото му се напрегна още повече. Каруцата едва пъплеше напред.

— Не можеш ли да го накараш да се размърда малко? — попитах аз мама. — Накрая някой ще вземе да ни изпревари.

— Цялата тази гюрултия не му допада — отвърна ми мама. — Дина, мисля, че ще е най-добре, ако го водиш.

Скочих от капрата и хванах Фалк за юздите. Това го поуспокои малко, но нямаше особено голям ефект. И точно преди да пристигнем, една каруца се зададе срещу нас и свърна на мястото, което бях избрала.

— Ей — извиках аз, — това място си е наше!

— Така значи — рече човекът с каруцата. — Да бяхте побързали тогаз!

Стрелнах го с гневен поглед. Той беше едър мъж с къдрава кафява коса и беше препасан с кожена престилка, която приличаше на ковашка. И изобщо не изглеждаше да има угризения.

— Ти ни видя! Много добре знаеше, че се бяхме запътили насам!

— Съжалявам, девойче. Днес аз преварих.

— Не е честно...

— Мълчи, Дина, — скастри ме мама от капрата. — Ще си намерим друго място.

Каруцарят едва сега се вгледа в мама по-внимателно или по-скоро в знака на Жрицата, който висеше на гърдите ѝ. Той не беше нищо особено, просто емайлирана тенекиена плочка в бяло и черно, която изобразяваше око. Веднага щом я съзря обаче мъжът смени тона си.

— О, извинете — рече той, пусна юздите с едната си ръка и я скри зад гърба. — Не ви видях... Ако мадам желае мястото, то...

Мъжът дръпна юздите, така че малкият му сив планински кон бе принуден да свие рязко надясно.

— Не, няма нужда — понечи да го спре мама, но той вече бе започнал да се отдалечава толкова бързо, колкото тълпата му позволяваше.

— Видяхте ли какво направи с ръка? — попита Роза ядосано. — Видяхте ли?

— Жестът срещу вещици — отвърнах аз вяло. — Но той поне държеше ръката си зад гърба. Някои направо я размахват пред лицето ти.

Мама въздъхна.

— Да, тъжно е. И май става все по-зле — тя хвана знака на Жрицата с ръка, но не каза това, което очаквахме — че ситуацията се е влошила след като Дракан започна да изгаря долу, в долината, жрици на срама, все едно бяха вещици. — Е, по-добре да се настаним. Хайде, момичета. Да подредим стоката.

— Ако изобщо се намери някой храбрец, който да купи нещо от Жрицата на срама или семейството ѝ — изръмжах аз.

Мама се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни.

— Хм. Сигурно ще се намерят купувачи. По някаква причина хората вярват, че моите билки имат по-голяма сила от тези на останалите.

Мама знае много за това кои билки при кои болести помагат, но не се занимава с магия. Всеки би могъл да свари същите отвари, мнозина го и правят. Но тъй като мама, освен всичко друго, е и Жрица на срама, хората си мислят, че намесва и някакви вещерски умения. Всъщност има само едно нещо, което отличава мама от останалите: тя може да погледне човек в очите и да го накара да си признае всичките си прегрешения и да изпита срам.

Ние разпрегнахме Фалк и избутахме каруцата наравно с останалите лавки и фургони.

— Искаш ли да се качиш до горе с Фалк? — попитах аз Роза.

Бяхме оставили мъжете, тоест Салан, Давин, приятеля му и Барутлията, на скришно място в подножието на едни скали малко по-нагоре по хълма, за да разпънат палатките ни далеч от най-ужасната тълпа.

Роза се замисли за миг.

— Не е ли по-добре ти да отидеш? С всички тези хора наоколо... представи си, че пак подивее.

Роза не беше свикнала да общува с коне. Там, откъдето идваше, малцина можеха да си позволят да гледат такова животно. Преди да се срещнем, тя живееше в Скиденстед, най-бедната и изпаднала част на Дунарк.

Кимнах.

— Добре. Ти също трябва да си изложиш стоката.

Мъжете точно бяха приключили с палатките горе, при скалите. Стояха един до друг и ги гледаха така гордо, сякаш бяха издигнали четириетажни къщи.

— Виж, ето така се прави — рече Давин и потри ръце. — Добре, че ни оставихте да работим на спокойствие — Той ми хвърли един от онези снизходителни погледи, с който искаше да ми каже, че единственото, което момичетата правеха, бе да се пречкат.

Аз се престорих, че не съм го забелязала и завързах Фалк с въжето, така че да може да пасе с останалите три коня: кафявия жребец на Салан, жълто-черния на Барутлията и моята хубава малка Силке, която Хелена Лаклан ми беше подарила миналото лято.

— Да сте виждали Нико? — попитах аз.

Салан поклати глава.

— Още не. Но трябва да е тук някъде.

Всъщност първоначалната идея бе Нико да дойде на пазара с нас. Но сутринта, когато отидохме да го вземем, той се караше така свирепо с учителя Маунус, че ругатните буквално се сипеха около тях. Още отдалеч ги чухме. Гласовете им долитаха откъм къщата и прорязваха тихото утро, а учителят Маунус викаше така силно, че на кафявата кобила, която бе завързана за коневръза отвън, ѝ идеше да побегне от ужас.

— Не разбираш ли, момче? Това е твой дълг, по дяволите...

— Изобщо не е така. И изобщо не започвай с пледоарията за дълговете. Аз искам...

— Ясно ми е, че искаш да се измъкнеш. Искаш да пееш и да танцуваш и да се мъкнеш с тумбата пияни селяни. Искаш да се напиваш до несвяст. Това искаш, нали, господарю пияница!

— Престани да ме наричаш така! — изкрещя Нико, като гласът му почти заглуши този на учителя Маунус.

— Може би от истината боли?

— Не може ли човек поне веднъж да се позабавлява? Без ти веднага да решиш, че иска да се напие? Изобщо не ми вярваш.

— А имам ли основание да ти вярвам?

За миг вътре настъпи тишина. След това Нико излезе съвсем преbledнял. А след малко се показва и учителят Маунус.

— Спри, момче. Не можеш да бягаш така!

— Защо да не мога? — рече Нико. — Ти така или иначе не ме слушаш. А и защо ли да го правиш? Аз съм просто един безотговорен пияница, на когото не може да се разчита.

— Нико... — Маунус протегна ръка, сякаш искаше да го хване.

Нико обаче изобщо нямаше намерение да спре. Той хвърли бърз поглед към Роза, Давин и мен, но не мисля, че ни забеляза, а и нищо не ни каза. После ядосано отвърза юздите на кобилата от коневръза и се метна отгоре ѝ, без дори да използва стремето. Кобилата, която така или иначе бе изнервена от препирнята, се втурна напред по хълма в нещо средно между галоп и подскоци. Не след дълго двамата се скриха от погледите ни.

Учителят Маунус стоеше насред двора и изглеждаше странно безпомощен. Той беше едър човек, с посребрена рижа коса и брада и буйни, гъсти вежди. Изобщо не му прилягаше да стои изправен там с празни ръце и озадачен поглед.

— Проклето момче — промърмори той. — Защо никога не иска да ме чуе?

Всъщност Нико вече не беше момче. Беше на деветнадесет, пораснал млад мъж. А освен това и графски син. Учителят Маунус обаче му бе преподавал цял живот и сега му бе трудно да се отучи от навика да го наставлява. Той имаше своя собствена непоколебима идея за това какво Нико трябва и не трябва да прави. И затова се караха.

Учителят Маунус ни погледна, сякаш едва сега осъзна, че стояхме там. Той избърса чело с протрития си зелен кадифен ръкав и се опита да се съвземе.

— Добро утро, момичета — рече той. — Добро утро, Давин. Как е майка ви?

Винаги ни задаваше този въпрос. Той питаеше дълбоко уважение към мама, както повечето хора. Уважение или направо страхопочитание.

— Добро утро, учителю — рекох аз. — Тя е добре, благодаря.

— Радвам се да го чуя. Какво мога да сторя за вас?

Ние се спогледахме. След тази караница той едва ли щеше да се зарадва, като чуе какво ни бе довело тук. Давин събра кураж да отговори..

— Дойдохме да попитаме дали учителят и Нико имат желание да ни придружат на пазар по случай деня на лятното слънцестоене.

— Мда-а-а, точно така. Пазарът — учителят примижа на утринното слънце и изглеждаше объркан. — Аз... аз нямам особено желание. А и някой трябва да остане вкъщи и да се грижи за животните. Но младият Никодемус... младият господар сигурно вече се е запътил натам. Искам да кажа, че според мен язди натам. Мисля си, дали не бихте могли да ми направите една услуга и да го държите под око. Аз... ще се чувствам по-спокоен, ако той е с вас.

„Няма да се страхуваш, че ще се напие до припадък“ — помислих си аз. Но си замълчах.

Давин изглеждаше леко ядосан. Брат ми не се разбираше винаги добре с Нико и идеята да му бъде бавачка едва ли му допадаше особено.

— Разбира се — рекох аз, преди Давин да успее да възрази.

А сега бях на път да престъпя това обещание, защото никак не беше лесно да открия Нико насред тълпата.

— Няма смисъл да си загубим цялото време, за да го гоним — рече Давин. — Той не е пеленаче, което не може да се грижи само за себе си.

— Не, не е — отвърнах аз. — Но ние обещахме на учителя Маунус.

— Ами тогава продължавай да го търсиш. Аз искам да видя хиподрума.

— По-добре ще направите, ако не се разделяте — рече Салан. — Не мога да ви наглеждам всичките наведнъж.

— А и не трябва — отвърнах му аз. — Салан, тук има толкова много хора. Нищо не може да се случи. Пък ако някой само се опита, ще се развикам.

Салан изръмжа.

— Да, това можеш да направиш. — Той заби палец в рамото ми. — Но внимавай. Чуваш ли ме? Не бива да тръгваш където и да било с непознати.

— Разбира се, че няма.

Много добре разбихах безпокойството му. Когато братовчедът на Дракан, Валдраку, ме отвлече миналата година, именно Салан трябваше да каже на мама, че съм изчезнала и вероятно мъртва. Със сигурност никога нямаше да го забрави. А и аз самата бях изпитвала страх няколко пъти, страх, че това може да се случи отново. Но тук, сред тълпата планинци и търговци, се чувствах в безопасност. Както казах на Салан, трябваше само да извикам.

Той обаче все още не ме беше пуснал.

— Може би ще е по-добре, ако аз... Не бива да оставаш сама.

— Салан, нищо няма да се случи — можех да си представя какво би било, ако той ми вървеше по петите... Изобщо нямаше да мога да се порадвам на пазара.

Той въздъхна.

— Няма. А и не мога да те затворя в клетка. Добре. Тичай, момиче. Но да се пазиш.

— Да, да.

Давин и Барутлията се отправиха към хиподрума, а аз се шмугнах сред тълпата, за да търся Нико. Имаше какво да се види. В

началото погледът ми се премрежи от обгръщащата ме пъстрота. Звуци и миризми, хора и животни... Търговците викаха колкото им глас държеше, а между лавките стояха жонгльори и забавляваха зрителите с всевъзможни трикове, само и само някой да им пусне шилинг — два. Имаше един мъж, който жонглираше с три горящи факли. С него имаше дресирано куче, което заставаще ту пред един зрител, ту пред друг. То носеше кутия на врата си и ако някой не пуснеше паричка в нея, започваше да лае, вие и да се зъби. Беше забавно, но аз продължих напред, защото не исках кучето да спре пред мен.

Търсех с очи Нико сред непознатите лица, но го нямаше. Той не беше край хиподрума като Давин и Барутлията, които стояха и оглеждаха състезателните коне, преструвайки се на големи познавачи. Нямаше го и сред зрителите на състезанията по борба. Надникнах и във всички шатри за бира, но и там не го открих. Затова пък буквално се сблъсках с каруцаря, който за малко не ни измъкна изпод носа мястото на пазара. Бях толкова заета да се вирам в лицата на посетителите, че го забелязах, едва когато се блъснах в скрития му под престилка корем.

— Ей, внимавай, момиче — рече той. И тогава ме позна. — Ама от теб направо няма отървяване.

— Извинете — рекох аз и по стар навик забих поглед в земята. — Не ви видях.

— Не, разбира се. Но макар майка ти да е Жрица на срама, това не ти дава право да се блъскаш в почтените хора.

— Не беше нарочно — защитих се аз и понечих да си тръгна.

— Чакай, чакай, къде се разбърза — изръмжа той и ме хвана за ръката. — Или госпожицата е твърде изтънчена, за да се извини.

— Аз го *направих* — отвърнах му аз, като се опитах да се освободя.

— Така ли? Значи не съм чул. Явно не е било особено високо, а според мен нищо не си казала.

Колко досаден беше само. Започваше сериозно да ме ядосва.

— Пусни ме — рекох му аз — или — „или ще се развикам“, помислих си аз, но не успях да го изрека.

— Или какво? Ще накараш майка си да ме прокълне? Сега пък се опитваш да заплашваш един честен мъж?

Не ме беше страх. Или поне не особено. Огледах се набързо, за да видя дали Салан не бе някъде наблизо, но го нямаше.

— Никого не заплашвам — казах аз с малко по-спокоен тон. — А и мама не къльне. Дори и да може, пак няма да го направи.

— И ти искаш да ти повярвам?

— Да, всъщност искам! — втренчих се ядосано в него. И тогава се случи отново. Не че го исках. Но това беше нещо, което не можех да контролирам сама. Вече не. Усетих рязката, внезапно пронизваща болка и после вече беше късно.

Той нададе сподавен вик и ме пусна като опарен.

— Малка вещица — изсъска каруцарят и се отдръпна, като отново направи жеста, но този път съвсем явно, направо пред носа ми.

Бях го погледнала с очите на Жрица на срама. Не беше нарочно, може би се случи, защото се ядосах или защото не искаше да ме пусне. Сега той не искаше да ме погледне, а още по-малко да ме докосне.

— Къш — изкрещя той, толкова силно, че хората започнаха да се обръщат. — Изчезвай, дяволско създание.

Една жена, която носеше кошница с яйца, направи същия знак като каруцаря, а един чернокос мъж с червена риза се втренчи в мен, сякаш бях трол или самодива.

Крайно време беше да се махна оттам.

— Просто ме оставете на мира — казах аз и понечих да си тръгна.

На пътя ми стоеше чернокосият мъж. В началото си помислих, че беше случайно, и се опитах да го подмина, но той не се помръдна.

— Извинете, може ли да мина? — попитах го аз учтиво. Една разправия ми стигаше за днес.

Той не се отмести. Стоеше там и ме гледаше със странно изражение на лицето, сякаш, сякаш... не можех да кажа точно. Сякаш бе намерил нещо.

— Как се казваш? — попита той, а гласът му прозвуча странно. Имаше непознат акцент. Със сигурност не беше планинец, а говорът му бе различен и от този на хората от долината. На едното си ухо носеше обеща — малка сребърна змия със зелени камъни за очи. Не бях свикнала да виждам мъже с бижута.

Пулсът ми се ускори. Кой беше този човек и защо се интересуваше от мен? Дали не бе заради думите на каруцаря, че съм

дяволско изчадие и така нататък? Не исках да му кажа името си.

— Извинете, малко бързам...

Изведнъж той хвана лицето ми с ръце и ме погледна право в очите. Не че беше грубо или силно, но просто не го очаквах. Аз пристъпих една крачка назад и той веднага ме пусна.

За миг стояхме така и се гледахме в очите. След това аз се обърнах и понечих да си тръгна, откъдето бях дошла.

— Почакай — извика той.

Аз погледнах назад. Той ме следваше. Ох, *защо* ли не изчаках Салан? Затичах се, доколкото тълпата ми позволяваше. Къде беше нашата палатка? Промуших се през две други, прескочих две оси на каруци и се показах изпод една маса с глинени съдове, та грънчарят се развика ужасен и ме нарече „проклета калпазанка“. Аз не се спрях, а продължих да тичам. И тичах ли, тичах. Не беше ли това нашата улица? Да, малко по-надолу можех да видя Роза, нагиздена със зелена пола и бяла блуза. Аз отново се обърнах, но за мое облекчение този път не се виждаше никакъв тъмнокос непознат с червена риза.

— Здравей — рече Роза. — Вече продадох три от малките кончета и една купа. А и билките вървят като топъл хляб.

Мама седеше и обсъждаше с някакъв клиент един от мехлемите. Тя гледаше гърненцето вместо клиента, но накрая всички се усмихнаха и явно бяхме на път да осъществим още една продажба.

— Чудесно — рекох аз. После отметнах коса от челото си и се опитах да успокоя учестеното си дишане.

Роза се вгледа малко по-добре в мен.

— Какво ти е?

Аз отворих уста, за да разкажа за непознатия с червената риза, но размислих, преди да започна да говоря.

— А, нищо, потичах малко. Попаднах на онзи, който за малко да ни вземе мястото, а той изобщо не беше учтив.

— Мога да си представя — отвърна ми Роза и се изкиска злобно — все пак загуби доста хубаво място. И така му се падаше.

Не знам защо не казах нищо. Може би, защото точно в този момент мама беше толкова щастлива, и аз не исках да я безпокоя. Но мисля, че това не беше всичко. Сякаш още усещах ръцете на мъжа върху лицето си. Дланите му бяха груби и топли. Косата и брадата му

— въгленово черни. А очите, с които ме погледна — зелени, точно като моите.

— Намери ли Нико? — попита Салан.

— Не — отвърнах аз. — Може би още не е стигнал дотук.

ГЕРОИ И ЧУДОВИЩА

Всъщност Нико сам ни намери. Беше се стъмнило и ние точно се бяхме захванали да прибираме палатката и лека-полека да се замисляме за вечеря. Или поне моят стомах.

— Денят беше добър — каза Роза доволно. — Трябваше да взема някоя и друга цепеница с мен, та да издялкам още животни. Вървят като топъл хляб.

— Може би трябва да искаш малко повече пари за тези, които са ти останали.

Роза замълча.

— Не знам. Харесва ми мисълта, че всеки може да си ги позволи. А и на мен не ми струва нищо да ги направя.

„Само вложеният труд“, помислих си аз. Просто фантазия, сръчни ръце и търпение, а това все пак си беше един вид разход. Но Роза явно не гледаше на нещата по този начин. Тя се радваше, че хората искаха да притежават нещата, които правеше, и дори даваха пари за тях.

— Ето го — рече изведнъж по-малката ми сестра Мели и започна да сочи към някого. — Ето го Нико.

И наистина беше той. Вървеше леко през тълпата, защото хората се отдръпваха, щом го видеха, макар че сигурно не осъзнаваха защо. Беше малко странно, защото той носеше същите дрехи като всички останали. Нито ризата му, нито вълнената му жилетка бяха особено изтънчени. Но въпреки това човек можеше да забележи, че той не бе обикновен планински селянин. Не знам дали графските синове се раждаха необикновени — като бебета те плачат, акат и спят като всички останали младенци. Но може би като пораснат, се научават да се държат различно, да вървят, стоят и говорят по един особен начин. Във всеки случай това се набиваше на очи. И не беше само заради дрехите.

Той беше пуснал брада, след като се преместихме тук, горе. Повечето планинци също имаха бради и Нико вероятно си мислеше, че

така би било по-трудно да го разпознаят. „Но явно само това не беше достатъчно“, помислих си аз.

— Добър вечер, медамина — поздрави той мама. — Добър вечер, момичета. Къде е Салан?

— Отиде на хълма да доведе Фалк — отвърнах му аз. — Ще прибираме за днес.

— Добре ли вървя търговията? — запита той.

Кимнах.

— Ние продадохме мехлемите, а Роза — повечето от животните си.

Той взе една малка фигурка на куче и я претегли в ръка.

— Хубави са — рече той. — Колко им взимаш?

— По шилинг за най-малките и по два за останалите — измърмори Роза, която цялата бе почервенияла заради похвалата.

Нико сбърчи вежди.

— Не е ли малко евтино? — попита той. — Сигурен съм, че можеш да получиш много повече за тях.

— Виждаш ли — рекох аз.

— Това не се брои — изпусна се Роза. — Искам да кажа, че Нико сигурно не е свикнал с...

— С какво? — попита Нико и изведнъж застина.

Роза започна да се върти и й се искаше да не си бе отваряла устата.

— Нищо — промърмори тя.

— Не, кажи. С какво не съм свикнал?

— С това да се замисляш кое колко струва — прошепна Роза.

Нико постави кученцето обратно на мястото му много бавно и внимателно.

— Да, права си — рече той с режещ тон. — За такива като нас винаги плаща някой друг.

Той се въртна рязко и закричи напред. Хората сякаш отново му правеха място, без да се замислят за това.

— Почакай — извиках аз и оставих торбичките с билки. — Нико, почакай...

— О, не си създавай трудности заради мен — отвърна ми той студено, без да спре. — Мисля, че и сам мога да си купя една бира.

Вече почти не го виждах заради сумрака и тълпата. „По дяволите“, помислих си аз. Ние обещахме на учителя Маунус...

— Мамо? Мамо, може ли да отида с него?

— Да — каза мама и проследи тъмнокосата глава на Нико с очи.
— Можеш.

Аз се запровирах през тълпата след Нико. Но неговите крака бяха по-дълги от моите и беше невъзможно да го настигна. Догоних го едва в следващата от пазарните улици — той се бе спрял пред един тезгях за бира и ракия. Стоеше там нерешителен с шилинг в ръка — все още не го бе сложил на тезгяха.

Аз се приближих до него.

— Нико, не искаш ли да вечеряш с нас?

Той се обърна рязко. Явно не беше очаквал да го последвам. Хвърли ми един бърз поглед и после се втренчи в земята. Това ме натъжи.

— Можеш спокойно да ме погледнеш — рекох му аз тихо. — Вече не съм опасна.

Усетих как сълзите запариха в угълчетата на очите ми, защото, макар че очите на Жрица на срама вървят ръка за ръка със самотата, беше някак странно и дори... дори ненормално да загубиш тяхната сила. Сякаш вече не бях дъщеря на майка си. Сякаш вече не бях себе си. Мама ме бе успокоявала, че способностите ми със сигурност ще се върнат, че само са се спотаили. И наистина на моменти получавах просветление, както днес с каруцаря. Но през повечето време... през повечето време нищо не усещах, когато поглеждах в очите на хората.

— Дина — той погали бузата ми с ръка, толкова леко, сякаш покрай лицето ми просто бе прелетял топъл полъх. — Натъжава ли те това? Сигурно е хубаво да... да можеш да гледаш другите хора, без да изтръгваш най-тъмните им тайни.

— Не знам — отвърнах аз.

— Ти получи шанса да бъдеш просто *обикновена* — промърмори той. — Да знаеше само как ти завиждам.

Аз не се чувствах обикновена. Само... разкъсана.

— Мисля, че е късно — рекох му аз. — Не съм убедена, че вече мога да бъда обикновена. Така и не се научих на това.

— Значи двамата с теб имаме повече общи неща, отколкото си мислех — каза той мрачно.

— Какво имаш предвид?

— Ако можех да избирам, мисля, че бих поискал да съм... син на коняр например. Или на търговец. Или на дърводелец.

— Казваш го само защото никога не ти се е налагало да ходиш все гладен в края на зимата, когато храната вече почти е свършила.

— Не казвам, че искам да съм беден. Или гладен. Или да мръзна. През целия ми живот хората са имали определена представа за това какъв съм и какъв трябва да бъда. Когато бях малък, не ми беше позволено да си играя с децата на стражите, защото бях графският син. Толкова много исках да се науча да правя грънци или да дялкам дърво, но не, вместо това трябваше да имам часове по фехтовка. А когато всичко това ми омръзна, когато изхвърлих меча си, тогава... Но ти знаеш.

Да. Знаех. Баща му го бе набил. Беше удрял все по-силно и по-силно, като бе ръмжал, че „един мъж е нищо без меча си“. Но Нико не бе поискал да се фехтува повече, колкото и да го бе налагал баща му.

— А когато... а когато се случи нещастieto с татко и Адела и Биан... когато ги убиха, всички си мислеха, че аз съм го сторил, а някои все още вярват в това. За тях аз съм чудовището Никодемус и те биха ме убили, без да им мигне окото, и даже биха се хвалили после с това. Докато седях в килията в Дунарк, при мен идваха хора, само за да ме заплуют. Хора, с които бях отрасъл.

— Не всички вече вярват на това! Оръжейникът не вярва, вдовицата също, както и всички останали, които бяха привлекли на своя страна.

Долу в долината имаше хора, които тайно се противопоставяха на Дракан всеки път, когато им се отдадеше възможност.

— Права си. За тях съм младият господар и те очакват от мен да тръгна на борба с Дракан и да освободя Дунарк и всички останали завзети градове, та всички да заживеят щастливо до края на дните си. Мисля, че на тях им трябва герой.

— Тази идея не е съвсем лоша, нали? Все пак е по-добре от това да си чудовище.

— Така ли мислиш? Забелязала ли си колко често героите падат по време на борбата? След това, разбира се, всички са много тъжни и пишат куп възвишени песни за тях, но героят си е и ще си остане мъртъв. Съвсем мъртъв. И аз изобщо не изгарям от желание да

възседна своя бял жребец и да започна да посичам хора, докато някой, който е по-добър от мен или има по-голям късмет, не ме прониже в корема. Не, благодаря.

Той изглеждаше едновременно ядосан и засрамен, сякаш наистина смяташе, че *трябва* да възседне своя бял жребец и всичко останало... Мисля, че бях приела за дадено, че един ден той ще се върне в долината, за да се бие с Дракан.

— А какво искаш тогава? — не се сдържах аз, защото не можех да си го представя да прекара живота си като овчаря на Мауди Кензи. А и всъщност не се справяше особено добре с тази работа — само преди седмица всички му помагахме да намери една овца, която бе загубил.

Нико вдигна глава и поне един път ме погледна право в очите.

— Искам да съм *себе си*. Толкова ли е ужасно? Искам да ми позволят да бъда Нико, а не герой или чудовище за сума ти хора.

— Разбирам, Нико, но какво означава това? — несъзнателно погледнах към ръката, в която държеше шилинга, и Нико веднага забеляза.

— Това означава — рече той ядосано, — че ще пия по халба бира, когато ми се иска. Точно като всички останали обикновени хора. Така че ако искаш, тичай вкъщи при учителя Маунус и останалите, все ми е тая.

Не знаех какво да правя. Не че беше толкова страшно да изпие халба бира. Но Нико невинаги успяваше да спре след първата. Или след петата или шестата. Именно това беше една от причините Дракан толкова лесно да успее да му припише три убийства.

Може би щях да успея да го спра, ако все още имах очите на Жрица на срама. Но бях загубила способностите си.

— Нико — рекох аз, — като си купиш бирата, не искаш ли да дойдеш при нас и да вечеряме заедно. Бивакът ни е горе при скалите — посочих с ръка натам.

Нико придоби по-спокойно изражение.

— Да, ще дойда — рече той. — Не се тревожи толкова. Ще дойда.

Отправих се нагоре към скалите. След цял ден на шумотевица и блъсканица беше приятно да се махна от пазара. Сега бях доволна, че мама избра по-усамотено място за лагеруване. Росата се бе спуснала като сив воал върху полянките и скалите и краката ми се намокриха, докато вървах по тревата. Слънцето почти се бе скрило, само няколко жълти ивици все още проблясваха по небето. Не беше тъмно, по-скоро леко сумрачно. Тук горе никога не се стъмваше напълно около деня на лятното слънцестоене. Пушекът от огньовете се стелеше като мъгла над долината, а отвсякъде се чуваше блеене на овце и кози и вой на кучета, които се лаеха едно друго.

Изведнъж той отново се изправи пред мен, сякаш изникна от земята. Мъжът. С червената риза. Дъхът ми секна и аз се закашлях от ужас.

— Нищо няма да ти сторя — каза той със странния си говор, помек и по-игрив от тези, с които бях свикнала. — Искam само да науча името ти.

Не му отговорих, а се затичах.

Лагерът беше наблизо. Нашето едро куче Пес излая заплашително, като ме чу да приближавам тичайки, а Салан, който иначе се опитваше да запали огъня, веднага скочи на крака.

— Какво има? — попита той остро.

— Нищо — отвърнах му задъхана. — Един мъж. Само един мъж, който...

— Къде? — прекъсна ме Салан.

— Там — махнах с ръка в посока към склона.

Но там нямаше никого. Само скални блокове, роса и пушек. Мъжът бе изчезнал.

— Никого не виждам — рече Салан.

— Той... Той сигурно се е върнал долу на пазара. Но аз не можех да разбера как бе успял да изчезне толкова бързо. Сякаш бе призрак.

— Как изглеждаше? Какво искаше?

— Искаше само да знае как се казвам.

Прозвуча странно, дори и за мен. Но Салан кимна, сякаш беше нещо съвсем нормално.

— Хубаво е, че си предпазлива — рече ми той. — Но не смятам, че ти е мислел злото.

Самата аз не знаех какво да мисля. Той ме уверяваше, че няма да ми навреди. Но пък от друга страна би било много глупаво да каже: „Ела тук, за да ти дам да разбереш“. А и след всичко, което се бе случило последните две години, имах доста основания да бъда подозрителна.

Седнах до огъня и се радвах, че Пес остана да ми прави компания, докато Салан слезе долу с Фалк да прибере каруцата. Малко по-късно се появиха Давин и Барутлията, а след тях мама и останалите. Мама бе проявила разточителство и беше купила пушени наденички в чест на добрите продажби през деня, и докато вечеряхме и си приказвахме, аз за сетен път почти забравих за мъжа. Бяхме на пазара по случай лятното слънцестоене и като никога имахме пари. Давин беше горд и щастлив, защото беше спечелил второ място с Фалк в едно от състезанията. А мама беше обещала, че по-късно щяхме да се отбием в шатрата на цигуларите, за да послушаме малко музика и да потанцуваме.

КУЧЕШКИ ЛАЙ

Мама ме разтърси.

— Дина, събуди се. Време е да събираме багажа.

— Ммммм — изобщо не исках да се будя. Доста окъсняхме предната вечер, а освен това попрекавих с ябълковия сайдер и танцувах толкова много, че ми се зави свят и краката ме заболяха.

— Будна ли си? Трябва да доведеш Нико и Мели. Мисля, че слязоха долу при езерото.

Аз се изтърколих от завивките и се изправих сковано. Изобщо не изгарях от желание да обикалям из пазара, за да търся своята инатлива по-малка сестра. Но все пак беше по-добре от сгъването на палатката и затова, след като посетих импровизираната тоалетна, се отправих към езерото.

Още отдалеч чух Моли да се смее. Тя се задъхваше, давеше и заливаше от кикот. Аз се приближих, без да ги викам, за да видя какво беше толкова смешно.

Беше Нико.

Той стоеше по средата на езерото, мокър до кости, нагизден с дълго зелено водорасло върху раменете. В ръка държеше клон, сякаш бе жезъл.

— Аз съм Нептун, морският цар — викаше той с цяло гърло. — И заповядвам: Нека забушува буря!

След това той се наведе и задуха по нещо. Доколкото успях да видя, бяха три малки лодки, измайсторени от тръстика и трева. Те се залюляха заплашително, а едната дори започна да се накланя.

— Ще се удавят! — констатира Мели и смехът ѝ внезапно секна. — Нико, спаси ги!

— Нека бъде волята на принцесата — рече Нико и се поклони дълбоко, като истински благородник. Той внимателно изправи малката лодка и тя продължи спокойно да се носи напред.

Аз се вцепених. Никога преди не го бях виждала в подобна светлина. Дрехите, косата и брадата му бяха прогизнали. Но въпреки това... лицето му сияеше. Очите му се смееха и той приличаше на

човек, който не знае що е притеснение и тревога. И ето, прокуденият от Дунарк графски син стоеше там, играеше си с моята шестгодишна сестричка и сякаш напълно беше забравил за Дракан и Дунарк, за героите и чудовищата.

Изобщо не ми се искаше да ги прекъсвам, но мама и останалите чакаха. Пазарът беше свършил и трябваше да се прибираме.

— Велики царю Нептун — рекох аз. — Ще събираме багажа.

Той се сепна. Не ме беше чул да приближавам.

— Дина — промълви Нико и погледът му потъмня. — Да, добре. Идваме — махна с ръка и ми опръска леко полата. — Подхлъзнах се на брега и паднах във водата. Давин сигурно има да ми заеме някоя излишна риза.

Нико махна водораслото от раменете си и зашляпа към брега.

— Ами корабите — запротестира Моли. — Сега няма кой да им прави вятър.

— Известно време ще трябва да се оправят сами — рече Нико и изстиска ризата си, доколкото можа.

— Хайде, Мели — казах аз. — Трябва да тръгваме.

Мели сложи ръце на заобленото си кръстче и изглеждаше така, сякаш нямаше никакво намерение да ме послуша.

— Не искам да се прибирам сега — отсече тя.

— Не искаш, но ще ти се наложи — отвърнах ѝ аз.

— Да, ама не искам!

Аз се вгледах в нея. Бузите ѝ все още бяха зачервени от многото смях, а полата ѝ бе мокра и кална, покрита около коленете със зелени петна от тревата. Сиво-зелените ѝ очи святкаха от непокорство. Приличаше на малък ядосан воден дух и аз много добре знаех, че бе способна да се хвърли на земята, да започне да реве и пищи и да вдигне страшна гюрултия.

— Хайде, принцесо — рече Нико и коленичи на земята. — Възседни своя жребец и ще појаздим.

В този момент водното духче се предаде. Мели радостно метна крачета през врата на Нико и го остави да я носи на конче през целия път до мястото ни за лагеруване. Така тя със сигурност щеше да се намокри и изцапа още повече, защото той беше съвсем прогизнал, но си замълчах.

Отне ни доста време да се приготвим за път. Разбира се, че много по-лесно е да събереш една палатка, отколкото да я разпънеш, но всички останали принадлежности нарастват по някакъв мистериозен начин, така че става невъзможно да ги прибереш обратно в торбите и вързопите, в които си ги донесъл. А и нещата, които бяхме купили от пазара, по една или друга причина заемаха повече място от онези, които бяхме продали. Накрая обаче успяхме да натоварим всичко и поехме към вкъщи.

Не бяхме яздили повече от час, когато Пес започна да спира внезапно, да души и да лае, с кратко предупредително джафкане, точно както правеше, когато някой приближаваше къщата ни край Баур Кензи. Аз се опитах да го успокоя, но нищо не помагаше.

— Мамо, не можеш ли да го накараш да млъкне? Силке става неспокойна, когато той прави така.

Но Салан не беше съгласен с мен.

— Остави кучето на мира — рече той. — Много добре прави, че ни предупреждава, ако е надушило нещо.

Нико погледна Салан. Той вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Може и да има нещо, може и да няма“.

— Принцесо — обърна се Нико към Мели, на която бе позволил да язди седнала пред него върху кафявия му жребец, — мисля, че е най-добре да се преместиш в каруцата за малко.

— Искам да остана при теб — отвърна му Мели.

— Може би малко по-късно — каза Нико. — Сега ще правиш каквото ти кажа.

И представете си само, Мели се качи в каруцата и седна в скута на мама, без да протестира повече.

— Трябва и мен да ме научиш на това — казах аз на Нико.

— На кое?

— Как да накарам Мели да ме слуша без викове и разправии.

Нико се усмихна леко, но мислите му бяха някъде другаде. Той седеше върху коня изпънат като струна и се оглеждаше внимателно наоколо.

— Ще се върна малко назад — рече Салан.

Нико кимна.

— Да, така е най-добре.

Салан постепенно забави ход и изоставаше зад нас все повече и повече. Пътят се заизвива между хълмовете и след известно време съвсем го изгубихме от поглед.

— Има ли някого? — попитах аз Нико и усетих как целият ми гръб изтръпна при тази мисъл. — Следи ли ни някой?

— Не знам — отвърна ми Нико. — Салан ще се опита да провери.

Но когато Салан се върна след малко, само поклати глава.

— Някого не видях — рече той. — Сигурно песът е надушил някое животно.

— Сигурно — съгласи се Нико. Но въпреки това той не искаше да вземе Мели обратно на коня си, а тъмносините му очи продължиха да се оглеждат трескаво напред, назад, настрани и пак назад. Той се успокои едва когато късно вечерта стигнахме до последния хълм и можехме да видим малката си къщичка в подножието му.

Ние се сбогувахме с Барутлията и Нико. Салан остана още малко, за да ни помогне да разтоварим багажа. Пуснахме кокошките в двора на кокошарника, за да хапнат малко тревичка и да се повъргалат в пръстта. По това време на годината овцете и козите пасяха заедно навън, дори и през нощта. Кокошките кудкудякаха и врякаха с надеждата да ги нахраня, та накрая се видях принудена да им хвърля две шепи зърно, макар и много добре да знаех, че нямаха нужда от него. Учителят Маунус ги бе хранил, докато ни нямаше.

— Ще отида да взема Бел — каза Роза. — Може ли?

— Да — каза мама. — Отиди. Сигурно си й липсвала.

Бел беше кучето на Роза. Тя бе едва на годинка и все още се държеше доста детински, затова Роза не посмя да я вземе с нас на пазара, заради всичките непознати хора и животни. За щастие Мауди не бе имала нищо против да я гледа, пък и точно тя беше подарила Бел на Роза.

— Може ли да отида с нея? — попитах аз.

— Добре е да разтоварим багажа преди да се стъмни — рече мама, но въпреки това се съгласи. — Е, все ще успеем да се справим. Тръгвайте сега, но да се приберете направо вкъщи!

Роза беше толкова нетърпелива, че не можеше да ходи спокойно. Макар че и двете бяхме уморени, стана така, че тичахме почти през

Бел, превъзбудена от радост, го поздрави с леко джафкане на кутре и въртене на опашка.

Можяхме да подушим, че мама пържеше лук. Вечеря. М-м-м.

— Колко съм гладна само — рече Роза.

— И аз.

Честно казано, бях гладна като вълк. Въпреки това за миг поспрях на склона и се загледах надолу към нашата къща с насмолени в черно дървени стени и трева на покрива, към конюшната, кошарата и мястото за паша, където Силке и Фалк похапваха трева. От другата страна на къщата цъфтяха плодовите дървчета, които мама беше посадила миналата година. Те все още бяха съвсем мънички и щеше да мине доста време преди да родят повече от ябълка — две, но белите и светлочервени цветчета блестяха като сняг върху черните клони.

— Пазарът беше хубав — казах аз. — Но въпреки това е още по-хубаво да се прибереш вкъщи.

— Да — отвърна ми Роза.

МЪГЛАТА

Два дни след като се върнахме вкъщи от пазара времето внезапно се промени. Събудихме се, обгърнати от гъста, сиво-бяла мъгла, която така бе полепнала по склоновете, че не можехме да видим по-далеч от кошарата. Щом човек си покажеше носа навън, за миг подгизваше от влагата — сякаш някой докосваше с мокри пръсти голата му кожа, а дрехите, косата му и козината на животните се покриваха с едри капки вода. Най-добре би било да си стоим вкъщи, но мама беше накупила сума ти семена и калеми от пазара и трябваше веднага да се посадят, ако искахме да се захванат.

— О, колко е неприятно — рекох аз, докато притисках тъмната пръст около стъблото на една малка нова зелка. — Дори не можеш да дишаш, без да се нагълташ с мъгла.

— Сигурно ще се разсее към края на деня — успокои ме мама. — Щом слънцето загрее силно, мъглата бързо ще изчезне.

Но не се получи така. Мъглата не искаше да се вдигне. И не искаше да се вдигне. И не искаше да се вдигне.

— Хайде да влезем вътре и да хапнем — каза мама накрая. — Може би следобед ще е по-добре.

Откъм мястото за паша се чу цвилене на кон. Прозвуча някак самотно и уплашено в мъглата.

— Може би трябва първо да приберем конете в конюшната — казах аз. — На Фалк едва ли му харесва това време.

— Да, направи го — рече мама.

Аз си измих ръцете на помпата, избърсах ги в престилката и се запътих към ограждението. То все още беше малко, не го бяхме променяли, откакто го построихме за Фалк. Давин се беше захванал да прави ново, защото старото беше паянтово и сега, когато имахме два коня, не стигаше. Но въпреки че ограждението изобщо не беше голямо, мъглата бе толкова гъста, че не можех да видя нито Фалк, нито Силке. Единственото, което чувах, бе тропот на копита и жалостното цвилене на Фалк.

— Силке! Фалк! Кончета! — извиках аз и изсвирих с уста сигнал, на който се подчиняваха, когато решаха. — Искате ли да ви прибера вътре?

Фалк изцвили отново. Вече можех да го видя, в началото само като неясно тъмно петно, но после от сивата мъгла дотича един черен кон. Аз се вгледах в пространството зад него, но не видях никой друг, беше сам. Защо ли Силке не идваше?

— Къде си забравил Силке, а? — попитах аз Фалк. Той само изпръхтя и изтръска капките вода от клепачите си.

— Силке! — извиках аз. — Силкееее! — изсвирих отново, но от Силке нямаше и следа.

Това беше малко странно. Сигурно щеше да се появи, ако отведях Фалк до конюшната. Едва ли щеше да иска да остане сама навън.

— Хайде, приятелю — подканих аз Фалк. — Ако дамата е решила да се прави на интересна, нека така да бъде. Това обаче не означава, че и ти трябва да стоиш навън гладен и да се мокриш.

Прибрах черния ни жребец в конюшната, хвърлих му няколко шепи просо и се върнах обратно, за да проверя дали Силке не бе решила да ни последва. Явно не бе. Или поне не видях никаква добре възпитана сива кобила да чака край оградата.

Не бях сигурна дали трябва да се ядосам или да се притесня. Тя обикновено не създаваше толкова проблеми — дали нещо не се бе случило? Аз прескочих оградата и се запътих към другия край на поляната за паша, като я зовях и свирех с уста. Безпокойството ми нарастваше. Разбира се, беше по-трудно да различиш сив кон в мъглата, отколкото черен, но въпреки това отдавна трябваше да съм я забелязала.

Стигнах до оградата в другия край, без да видя какъвто и да било кон. Наистина мъглата беше гъста, но не *чак толкова*. Силке я нямаше в ограждението.

— Силке е изчезнала!

Мама и Роза вече се бяха захванали да слагат масата и да топят вода за чай.

— Изчезнала ли? — промълви мама и остави ножа за рязане на хляб. — Как така е изчезнала?

— Ами така! Няма я в ограждението!

В кухнята настъпи пълна тишина. Всички обичайни звуци, като тракането на чаши и чинии и шума от люшкащите се крачета на Мели, които се удряха в пейката, внезапно затихнаха. Единственото, което се чуваше, бе бълбукането на водата в чайника.

— Сигурна ли си? — попита ме Давин. — Искам да кажа, че мъглата е много гъста.

— Разбира се, че съм сигурна. Аз обиколих цялото ограждение и я виках, а освен това открих, че на едно място най-горната дъска е паднала на земята.

Давин изруга.

— Знаех си, че трябваше да погледна оградата. Но бях толкова зает с новата.

— Едва ли е отишла далеч — рече мама. — Вървете с Давин да я търсите, а ние с Роза ще довършим храната.

— Ще вземем и Фалк — рече Давин. — Той със сигурност ще изцвили, като надуши Силке, и тя веднага ще дотърчи. Това, че вече имаме план, малко ме поуспокои. А и мама беше права. Конете не се отдалечаваха особено, когато бяха на свобода. Може би Силке не можеше да намери конюшната, защото не я виждаше?

Ние оседлахме Фалк и Давин се метна отгоре му. Аз взех една кофа и я напълних с овес, за да има с какво да я подмамя.

— Нека първо обиколим къщата и зеленчуковата градина — предложи Давин. — Аз ще тръгна в едната посока, а ти в другата. Или пък искаш да сме заедно?

Аз поклатих глава.

— Не, по-добре да сме разделени. Така ще я открием по-бързо.

— Добре, но не се отдалечавай много от къщата — човек бързо губи ориентация в такова време.

Давин обърна Фалк и сви покрай кошарата. Аз поех в противоположна посока, зад къщата и зеленчуковата градина. Ако Силке беше решила да си похапне от новите плодови дръвчета на мама, щях да ѝ дам да разбере! Но тя не беше там.

— Силке! Сиийиилке!

Чакайте малко. Дали това не бе изцвилване?

Аз изсвирих три пъти тихо с уста — това бе специалният ми сигнал, когато я виках.

Тропот на копита. Дали не чувах тропот на копита? Да, точно така беше. Спрях за миг, за да се ориентирам по-добре откъде идваше шумът. Долу, при потока... Аз се втурнах надолу по пътеката, към мястото, където обикновено перяхме. Троп-троп. Ето го отново.

— Сиийиилке!

Пътеката бе влажна и кална, така че единият ми крак се подхлъзна и аз се пързулнах надолу последните няколко метра и за малко да изпусна кофата. Хванах се за дънера на една бреза със свободната си ръка и се изправих. Гъстата сива мъгла се стелеше над потока и големите, покрити със зелен мъх камъни. Тук, долу, тя се плъзгаше като носен от вятъра воал, а в диплите му сякаш танцуваха безброй малки елфи. Точно в мига, в който си помислих това за елфите, долових странна дрезгава музика, като пресипнала от росата флейта. Застинах. Обля ме студена пот. Музика? Кой ли бе излязъл да свири на флейта в мъглата? А и що за флейта би издавала такава чудата мелодия?

— Ехо-о-о — извиках аз. — Има ли някой там?

Не последва отговор, а музиката заглъхна. Може би изобщо не бе звучала? Може би бях чула шумоленето на водата. Всеки знае, че мъглата изопачава звуците.

В този миг съзрях нещо, което ме накара да забравя напълно за мелодии и флейти, ако изобщо ги бе имало. Защото в калта на отсрещния бряг съзрях следи от копита. Копита, големи колкото тези на Силке.

Пресякох потока — Давин беше наредил няколко камъка, по които можеше да се мине, за да не си намокри човек краката — и се покатерих на брега. Тук имаше малка горичка от лиственица и бреза. Аз се вгледах между дънерите с надеждата да открия едно тъмносиво тяло, но там нямаше нищо. Само следите, които можех ясно да видя в калната мека земя под дърветата. Поне знаех, че е минала оттук.

Чу се шумолене и пляскане на криле и върху главата ми се изсипа дъжд от тежки водни капки. Цялата подскочих. Оказа се просто горски гълъб, който кацна тежко на един малко по-отдалечен клон.

— Сиииилке! — извиках аз отново. Гласът ми прозвуча някак странно самотен, макар да знаех, че съм съвсем близо до нашата къща. Но мъглата се стелеше на плътни сиви пластове дори и тук, между дърветата, та на човек му се струваше, че върви през облак, а когато не можеш да видиш по-надалеч от следващия дънер, хич не е трудно да се почувстваш сам-самичък в целия свят.

Само да можеше тази мъгла да изчезне. Но тя, разбира се, не го направи. Изведнъж съзрях нещо — нещо сиво. Нещо тъмносиво? Силке! Точно там, наполовина скрита от дърветата. Изгарях от желание да се затичам към нея, но така само щях да я изплаша. Вместо това разклатих кофата с овеса, и докато вървах спокойно към нея, я извиках отново, този път по-тихо.

Но когато стигнах до мястото, нея я нямаше. Къде ли беше сега? Не бях чула тропот на копита, а и вече не можех да я видя. А и къде бяха следите? Не си личеше оттук да бе минавал кон. Не, явно не я бях съзряла тук, а малко по-напред.

Аз продължих напред, виках я и тръсках кофата с овеса, защото бях сигурна, че тя бе стояла някъде наблизко. Може би трябваше да се върна назад и да се опитам отново да открия следите? Но забавното беше, че щом се обърнах, открих, че всяко дърво бе съвсем като останалите. Откъде точно бях минала? Ами ако не можех да намеря пътя към вкъщи? Салан знаеше куп истории за деца, които се бяха загубили в Хьойландет и бяха изядени от вълци или мечки, или пък бяха отвлечени от подземните същества, и никой не ги бе видял повече.

„Само се успокой“, рекох си аз. Няма причина да се паникьосваш. Само трябва да се върнеш обратно до потока и да го следваш, докато стигнеш до мястото за пране. След това става лесно.

Ами Силке? Аз я бях видяла.

Няколко минути постоях така, съвсем объркана, и не знаех дали трябваше да продължа да търся или бе по-добре да се върна обратно. Толкова много исках да е с мен сега. Бях убедена, че тя се луташе из мъглата, уплашена и самотна, и копнееше да се прибере. Ами ако

имаше вълци? Те рядко се приближаваха до хорските къщи, но може би мъглата ги правеше по-дръзки?

Защо ли ми трябваше да си мисля за вълци. Изведнъж ми се стори, че ги чувам да вият, все още бяха далеч, разбира се, но бързо щяха да се приближат. Горката Силке! „Няма да позволя да станеш храна за вълците — обещах ѝ аз. — Ще те намеря.“

Гората се разреци. Дърветата бяха все по-нарядко и накрая остана само трева, камъни, пирей и мъгла. И никаква Силке.

Бях принудена да се върна.

„Прощавай, Силке! — помислих си аз, — но така не става. Накрая и аз ще се загубя.“ Стана ми много мъчно, само като си помислих за моето бедно малко конче, което се луташе някъде наоколо и вероятно не можеше да намери пътя към къщи, а гърлото ми се стягаше само при мисълта за вълците, но нямаше какво друго да направя. Обърнах се и се запътих към гората.

Само едно нещо не беше наред.

Не можех да открия гората.

Мразех мъглата. Малко беше да се каже, че не ми харесваше, аз наистина я мразех. Бях като сляпа, а и на ушите си не можех да разчитам, защото в мъглата едва ли звучеше свирня на флейта или виене на вълци, макар че ги чувах. Опитах се да извикам, но мъглата отне гласа ми, така че успях да издам единствено едно смешно, слабо писукане, като агне, което е загубило майка си. А и никой не ми отвърна, макар че Давин едва ли беше далеч. Нито *къщата*, нито гората, нито пък каквото и да е било друго бяха особено далеч. Каменният кръг. Трябваше да съзря само едно-едничко познато място, за да си върна чувството за ориентация и да знам накъде са север, юг, изток, запад, къщи или всичко останало. Не стигаше това, ами и колкото повече ходех, толкова по-студено ми ставаше, имах чувството, че влагата се просмуква през шала, блузата и полата ми, така че цялата подгизнах. Ако не успеях скоро да изляза от отвратителната мъгла, щях да мухлясам.

Може би трябваше през цялото време да вървя надолу? Та нали Хвойновата къща бе сгушена на дъното на долината. Нагоре и надолу бяха единствените две посоки, които все още можех да разпозная, и

затова реших да опитам. Надолу. Защо ли ми ставаше все по-студено, колкото по-надолу слизах? Винаги си бях мислела, че в подножията на склоновете е по-топло, отколкото по върховете им. Но днешният ден явно бе изключение. Изведнъж усетих, че земята под мен започна да джвака. Вдигнах крак и видях как следата ми за миг бе пълна с бистра вода, която после бавно се оттече. Май около нашата къща не беше толкова влажно? Папратта тук растеше нагъсто, както и плавунът^[1] и прещипът^[2]. А почвата ставаше все по-черна и по-черна и миришеше все повече на мъх.

Спрях. Не смеех да продължа. Долината, към която се бях запътила, със сигурност не беше нашата. Трябваше да погледна истината в очите, чисто и просто се бях загубила.

Не знаех какво да правя. Ако започнех отново да се изкачвам нагоре, рискувах с всяка следваща крачка да се отдалечавам още повече. Беше ми студено, бях мокра и уплашена, и единственото, което исках да направя, бе да седна на един камък и да плача.

Откъм папратта изпълзя едно люспесто гъвкаво тяло, което се заизвива по черната земя точно край краката ми. Сърцето ми заподскача в гърдите като уплашена жаба, но това бе просто водна змия, можех да видя жълтите петна по врата ѝ. Много добре знаех, че нищо не можеше да ми стори. Въпреки това стомахът ми се сви при вида на черното змийско тяло, което пълзеше на зиг-заг. Не, не исках да съм тук. Исках да се кача отново горе, където поне беше сухо.

Опитах се да следвам собствените си стъпки, но земята бе покрита с пълни с вода дупки много повече, отколкото аз бих могла да оставя след себе си. Мократа папрат ме шляпаше по краката, а вълмата на мъглата танцуваха бавно край мен с плавни вълнообразни и лениви движения. Ако не внимавах, те щяха да се превърнат в надиплени воали, бели лица и бледи ръце, които посягат да ме хванат. Тогава отново я чух и този път нямаше съмнение. Някой свиреше на флейта. Звуците се извиваха около мен, сякаш бяха част от мъглата, дрезгави и хрипливи като повеи на вятър в гора от тръстика, кратки и ронливи като започващ дъжд. Сърцето ми тупаше лудо, защото чувах музиката, а кой друг, ако не подземните същества, можеше да свири?

Изведнъж ми просветна. Елфите бяха отвлekli Силке. Тя беше точно от типа коне, които те харесваха — красива и силна едновременно, истинска планинска кобила без капка кръв от долината

във вените. Даже и мъглата бе тяхно дело. Под някой от хълмовете наблизко се бе спотаила майката на тяхната кралица, Хълмовата вещица, и бе наклала огън под своя голям казан. Той вреше и кипеше, а парата от него се разстилаше над долини, пътища и брезови гори, над езера и възвишения, покрити с пирей. Нямаше съмнение, че тази вечер на хълма щеше да има пиршество. Вече бяха започнали да свирят. А мен ужасно ме беше страх, че Силке щеше да е основната празнична гозба. Хората говореха, че те много обичали конско месо.

Ох, защо ли не останах с Давин. Само ако бяхме двамата... А и сега той бе получил истински меч вместо онова нескопосано парче желязо, което се бе счупило още при първия дуел.

Дори не можех да го извикам. Мъглата слушаше. А някои от историите разказваха, че елфите още повече обичали детско месо. Поне да не бях загубила дарбата си на Жрица на срама! Макар че не беше сигурно, дали тя можеше да въздейства на такива същества. Говореше се, че те не правят разлика между добро и зло. Човек можеше да се пазари с тях, ако бъде хитър и предпазлив. Но никога, ама никога не можеше да разчита на тях.

Бях стояла на едно място толкова дълго, че бях затънала до глезени в калта. Понечих да тръгна, но сякаш нещо ме задържаше. Успях да се освободя, но на черната земя хич не й се искаше да ме пусне.

Не знаех дали бе проява на смелост или чиста глупост. Дори не бях сигурна, че го направих по собствена воля, но се запътих в посока към музиката.

Свиращът на флейта бе стъпил на водата посред едно малко езерце. Мъглата се увиваше около коляното му, а от време на време прокарваше сивите си пръсти по ръба на мантията му, сякаш искаше да го погали. Тоновите се носеха над мъглата, шептяха в ушите ми, а разказът им бе толкова жален, че в очите ми се появиха сълзи. Не бях съвсем сигурна за какво точно ставаше дума, но знаех, че бе ужасно тъжно. Дръжката на кофата се изплъзна от пръстите ми и аз седнах на мократа земя, сякаш краката ми бяха останали съвсем без сила.

Той чу шума от падащата кофа и се обърна към мен. Нямаше съмнение, че ме бе видял, но продължи да свири и да вдъхва живот в тъжните тонове, които се носеха над езерото и тръстиката. Свали флейтата от устата си, едва когато мелодията бе напълно завършена.

— Мислех си, че ще дойдеш — рече той. — Кажи ми името си.

Едва тогава го познах. Беше непознатият от пазара, мъжът с червената риза. Сега видях, че не стоеше на повърхността на водата, а върху един гладък камък, наполовина скрит в мъглата.

Почувствах такова невероятно облекчение, че той не бе елф и затова веднага му казах името си.

— Дина.

Мъжът кимна, сякаш вече го знаеше. После ми каза:

— Ти търсиш коня си.

— Откъде знаеш?

Той се усмихна леко.

— Защото само преди миг оттук мина една малка тъмносива планинска кобилка. Искаш ли да я потърсим заедно?

Силке стоеше недалеч и съвсем спокойно хрупаше трева, сякаш си бе въщи. Толкова се зарадвах, като я видях, че очите ми се насълзиха, но в същото време почувствах яд, защото това, да ме изплаши така и да ме накара да я търся и да се загубя, на нищо не приличаше. Аз обаче се постарях гласът ми да звучи спокойно и нормално, когато я извиках.

— Силке! Искаш ли овес, кончето ми?

Тя вдигна глава и наостри уши. След това заприпка радостно към мен и пхна муцуна в кофата, а аз веднага хванах въжето, което бе нахлузено на врата ѝ.

— Благодаря — обърнах се към непознатия. — Вече бях загубила надежда, че ще я намеря.

— Човек никога не бива да се отказва — отвърна ми той със странния си чуждоземен акцент. — Майка ти не ти ли го е казвала?

Аз кимнах колебливо. Не знаех как точно да говоря с него. Какво правеше тук? Дали не ни беше проследил от пазара? Изведнъж си спомних лая на Пес и как Салан се бе върнал назад, без да види никого.

— Познаваш ли майка ми? — попитах аз. Трябваше ли да ме е страх от него? Той все пак ми помогна да намеря Силке. А и донякъде ме бе спасил от подземните създания.

— Може да се каже. Или поне на времето се познавахме. Ако ме поканиш у вас, може би отново ще се сприятелим.

Аз го погледнах изпитателно, но без дарбата на Жрица на срама не можех да кажа дали лъже или не. Не приличаше на лъжец, но човек никога не знае. Мама щеше да разбере. Може би наистина би било най-добре да го заведа у дома, в Хвойновата къща. Ако изобщо успеях да я намеря.

— Страх ме е, че се загубих — рекох му аз.

— Значи тогава имаме късмет, че аз съм добър в намирането на верния път — отвърна ми той.

Къщата ни се оказа по-далеч, отколкото предполагах. Дори започнах да се чудя дали вървим в правилната посока. Разполагах единствено с думата му, че е добър в намирането на верния път, но можеше нарочно да ме води по грешни пътеки. Но Силке бързаше напред с наострени уши, точно като кон, който се е запътил към конюшните, където го чакат сено и овес, така че се надявах поне тя да е права. А след малко чух Давин, Роза и мама да ме викат.

— Тук съм — отвърнах им аз. — Идвам, а и намерих Силке!

— Дина! — извика мама. — Слава на Бога. Страхувахме се, че си се загубила в мъглата.

Давин хвана Силке и я прибра в обора, а мама ме прегърна силно. Забелязах, че наистина се бе притеснила.

— Мамо, почти се бях загубила — започнах аз предпазливо, — но срещнах... — тук замълчах, защото не знаех името му, а „срещнах този мъж“ звучеше неучтиво. — Той твърди, че те познава, мамо. Помогна ми да намеря Силке.

Мама ме пусна и едва тогава забеляза непознатия, който стоеше в края на двора със сивото си наметало и почти се сливаше с мъглата. Тя застина. Видях как цялата изтръпна, а после тялото ѝ се стегна.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Мисля, че и сама можеш да се досетиш.

— Не!

Гласът ѝ бе твърд като стомана. По един или друг начин усетих, че тя нямаше предвид „Не, не мога да се досетя“, а по-скоро „Не, знам какво искаш, но няма да стане.“

— Мелусина...

— Не! — гласът ѝ прозвуча също толкова твърдо и категорично като първия път. — Върви си. Остави мен и децата ми на мира.

— Нямах право да исках това.

— Напротив, имам. Не искам да имам нищо общо нито с теб, нито с твоите хора.

Тя все още не бе махнала ръце от раменете ми и аз усетих, че те трепереха. Защо ли я беше толкова страх от него? Или пък му беше толкова ядосана или и двете едновременно? Не можех точно да определя.

— Аз имам своето право.

— *Изчезни* — рече мама с гласа на Жрица на срама, така че той нямаше друг избор, освен да се подчини.

Мъжът наведе глава.

— Както исках — рече той и се загърна още по-добре в палтото. После се обърна и си тръгна, а след миг мъглата съвсем го погълна. Въпреки че вече не можехме да го видим, ясно и отчетливо чухме гласа му. Той прозвуча много по-близо до нас, отколкото в действителност беше.

— Не можеш вечно да отричаш правото ми — каза мъжът. — Аз въпреки всичко съм баща на момичето.

[1] Плавун е мъховидно, вечно зелено растение, което се разстила по горската земя на дълги един до два метра ластири с фини, тънки коренчета. От ластарите израстват много меки на пипане, разклонени стъбълца с дължина от седем до десет сантиметра. — Б.пр.

↑

[2] Прешипът е вид градински храст, който цъфти с малки жълти цветчета. — Б.пр. ↑

ПЕС

Имах чувството, че се нося над земята. Баща на момичето. Момичето? За мен ли ставаше въпрос?

— Влизайте вътре — изкомандва мама с мрачен и натежал като мъглата глас. — Влизайте вътре. Всички до един. Веднага.

Чашите и чиниите стояха наредени в очакване на кухненската маса. Сякаш бях затворила очи за миг и сега, когато ги отварях отново, всичко си изглеждаше постарому, но въпреки това някак променено. Мама затвори капациите на прозорците и ги залости, нареди на Пес да излезе навън на стража и заключи вратата след него. След това тя направи нещо, което често бях виждала други жени да правят, както в Биркене, така и тук — в Хьойландет, но не и нея. Тя взе една купа и изсипа малко пепел от огнището в нея. След това наплю пръста си, потопа го в пепелта и нарисова въгленовочерен кръст пред вратата и пред всички прозорци. Говореше се, че той предпазва от зли сили. Мама по принцип не правеше такива неща. Може би не смяташе, че една Жрица на срама има нужда от подобни ритуали. Но защо бе необходимо сега?

— Мамо...

— Не сега, Дина — отвърна ми тя рязко. — Разпали отново огъня. Роза, запали лампата.

Беше посред бял ден. Нима щяхме да хабим скъпото масло въпреки слънчевата светлина? Всичко беше объркано. Всичко. *Баща на момичето*. Аз стоях наред цялата бъркотия и усещах как цялото ми тяло странно ме бодеше, точно както ако си лежал неудобно на ръката си.

— Мамо, той...

— Няма да говорим за това, Дина. Не и преди мъглата да се вдигне. Сега ще седнем и ще се нахраним, а след това Давин може да ни разкаже някоя история.

Тя ни погледна един по един по онзи специален начин, който не търпеше възражения. Седнахме на масата, но аз почти не усещах вкуса на това, което слагах в уста, а Мели седеше на пейката точно срещу

мен и бе готова да се разплаче всеки миг, защото усещаше, че нещо не беше наред. Бел легна и се сви в краката на Роза, както правеше преди буря. А освен това всички мълчаха.

— Давин, може би е добре да започнеш с историята, още докато се храним — рече мама накрая.

Давин я погледна изпитателно, сякаш искаше да провери дали не е болна.

— Каква да бъде? — попита той.

— Не знам — отвърна му мама. — Някоя, която разказва за добри и весели неща. Някоя, която те кара да се усмихнеш.

Давин бе най-добрият разказвач вкъщи, може би защото именно той обикновено разказваше приказки за лека нощ на Мели и мен, когато мама бе навън или пък нямаше време. Аз обаче забелязах, че точно в този момент му бе трудно да се концентрира. Накрая поде тази за гарвана, който искал да стане бял.

— Имало едно време един гарван — започна Давин с интонацията на разказвач, по-плътно и по-бавно, отколкото обикновено говореше. — Той видял как изисканите дами се пудрят и си казал: „И аз искам да опитам!“

Мели вече изглеждаше малко по-спокойна. Тя отхапа голямо парче от своята филия и го задъвка, докато слушаше.

— В началото гарванът се опитал да се овъргала в прах — разказваше Давин, — но тя не можела да полепне по гладките черни пера. След това той отлетял до калната локва на свинята и се намазал с кал, но крилата му толкова натежали, че не могъл да излети, така че прасето едва не го смазало, като се обърнало на другата страна. Останалите гарвани му се смеели, и Мели също, но птицата била твърдо решена да стане също толкова бяла като изисканите дами. Накрая успяла да се промъкне в мелницата през един прозорец и се гмурнала в най-големия чувал брашно, който открила. А когато си тръгнала от мелницата, била толкова бяла, колкото си мечтаела. „Вижте ме — рекла тя на останалите гарвани. — Каква окраска само! Какъв изискан цвят! Погледнете само как се различава от вашето глупаво черно“. След това гарванът навирил човка и полетял направо към стената на мелницата. Чуло се „туп“, после „пляс“ и гарванът паднал в мелничарския вир. Той пляскал отчаяно с крила и едва успял

да се спаси преди старата щука да го улови! А когато излязъл на брега, бил отново толкова черен, колкото и преди.

— ... и такъв си и останал — завърши Давин.

Аз малко се поуспокоих. Дойдох на себе си. В главата ми все още се въртяха куп въпроси, но поне бодящото чувство в тялото ми бе изчезнало.

— Още една — настояваше Мели. — Давин, разкажи още една. Тази за трите катерички!

Давин погледна въпросително мама. Тя кимна. И така той започна да разказва приказката за трите катерички.

Беше както по време на буря, когато всички се скупчиха около огнището, пийвахме чай, хапвахме хляб, пеехме и си разказвахме истории, докато времето се успокоеше. Но навън все още бе ден, а не нощ. И имаше просто мъгла, а не буря. Изведнъж Пес започна да лае яростно.

Давин замлъкна наред историята.

— Продължавай, Давин — рече му мама.

— Ами Пес... Трябва да проверим!

— Не. Продължавай.

Давин понечи да възрази, дори отвори уста, но си премълча. Мама стисна толкова здраво своята чаена чаша, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Долната устна на Мели отново затрепери. Бел се освободи от хватката на Роза и се втурна към вратата. Спря се пред нея, оголи зъби и залая тихо и зловещо. Въпреки това Давин заразказва отново историята за катеричките, макар и малко неуверено, но не успя да стигне далеч. Пес лаеше все по-яростно и по-яростно, след което се чу диво ръмжение, сякаш се биеше с нещо. Изведнъж спря да лае. Той виеше. Скимтеше като кутре.

— Сега вече излизам навън! — заяви Давин и се изправи рязко.

Мама го хвана за ръката.

— Не, Давин — рече тя. — Нищо не можеш да направиш. Само ще влошиш нещата.

— *Какво да влоша? Мамо, какво става?*

Изведнъж навън настана тишина. Сякаш целият свят затаи дъх. Мама изрече много бързо и тихо няколко думи, които аз не разбрах. Мисля, че бяха на някакъв чужд език.

Прозвуча като молитва. След това тя бавно остави чашата на масата и притисна пръсти до слепоочията си, както правеше понякога, когато я болеше главата.

Нещо се бе случило. Всички го знаехме. Бел нададе кратък вой и започна да драска по вратата с едната лапа. По пода пред залостените прозорци пробягаха лъчи. Слънчеви лъчи.

— Мъглата се вдигна — рече Давин. — Може ли сега да изляза навън?

— Да — отвърна му мама. — Сега вече може.

Пес лежеше край купчината дърва край кошарата. Едната му страна бе почерняла от кръв, както и шията, носът и муцуната. Той все още дишаше, когато го намерихме. Но преди мама да успее да се опита да излекува раните му, той въздъхна хрипливо и умря.

ЧЕРНИЯТ МАГЪОСНИК

Аз плачех ли, плачех. Пес. Той бе живял у нас, откакто се помнех. Във всеки случай, още откакто бях съвсем малка. Той ни пазеше, когато мама я нямаше. Пес беше единственото животно, което ни бе останало от Биркене, единственото животно, което хората на Дракан не бяха прогонили или заклали. Аз много добре знаех, че той е вече стар и че щеше да си отиде един ден. Но сега ситуацията бе различна. Той не бе просто мъртъв. Бяха го убили.

Мама седеше смъртно бледа на земята, положила главата на Пес в скута си, и го милваше непрестанно, макар че той вече не можеше да го усети.

— Защо трябваше именно той да пази? — развиках ѝ се аз. — Защо не можеше да остане вътре въкъщи заедно с нас?

Тя не ми отговори.

— Давин, доведи Салан — промълви тя. — Вземи Фалк и го пришпори колкото се може по-бързо.

Давин не възрази. Просто тръгна.

Бел се приближи нервно и сковано, подуши Пес и започна да скимти. Роза я прегърна и зарови лице в черно-бялата ѝ козина. Блазе ѝ на Роза, тя все още имаше куче, което можеше да прегърне. Мели стоеше съвсем бледа и гледаше Пес. Дори не се разплака. Може би все още не бе осъзнала, че той бе мъртъв.

Аз донесох едно ведро с вода от помпата и се захванах да мия кръвта от сивия хълбок на Пес. Не знам защо. Исках само да изглежда както преди. Вместо това обаче раните му си проличаха още по-ясно. Два дълги прорежа покрай ребрата и дълбока рана точно до сърцето. Някой го беше наръгал с нож.

Не. Не беше просто „някой“. Беше той, непознатият. Който беше казал, че е „баща на момичето“.

— Мамо, кой е той? Наистина ли ми е баща?

— Точно колкото змията е майка на снесените от нея яйца.

Това явно означаваше „да“.

— Ами на Давин? На Мели?

— Не. Само на теб.

Само на мен.

Змията беше само мой баща. Само мой.

Втрених се в дланите си, бяха станали светлочервени от кръвта и водата. След това се изправих. Не можех да седя повече. Ако не се раздвижех, щях да се пръсна. Аз се въртнах и се затичах напред.

— Дина! Остани тук! — извика мама уплашено. Но аз не можех. Спрях, едва като стигнах овощната градина.

Давин ми беше наполовина брат. А Мели — наполовина сестра. И сама можех да се досетя за това. Винаги се бях отличавала от тях. Само трябваше да се погледна в огледалото. Давин и Мели приличаха на мама и бяха взели нейната хубава мека червена коса. Само аз бях наследила твърда черна четина като на трол. Само аз.

— Дина — мама ме беше последвала. — Съкровище, влез въкъщи. Не бива да изчезваш така, опасно е.

Цялото ми тяло трепереше. Изведнъж така ми се зави свят, че трябваше да седна. Стройните ябълкови дръвчета бяха съвсем черни, а дневната светлина — чисто бяла.

— Как се казва той? — попитах аз.

— Сезуан.

— Това е странно име.

— Той не е тукашен. От Колмонте е.

— Ти си казвала, че и ние сме оттам, тоест семейство Тонере.

— Да... но по друг начин. Това е дълга история. Не е важно обаче кой е той, а какъв е. Знаеш ли какво е черен магьосник?

— Един вид... един вид вълшебник?

Мама поклати глава.

— Всъщност не. Не повече, отколкото Жрицата на срама е вещица.

— Да не би да е като Жрец на срама?

— Отново не. Жреците на срама виждат истината и карат и останалите да я видят. Черният магьосник прави точно обратното. Заслепява. Кара ни да виждаме несъществуващи неща, една изкривена реалност.

— Той ли бе предизвикал мъглата?

— Може би. Във всеки случай обаче я използваше. За него е много по-лесно да ни внуши нещо в моментите, когато така или иначе

не виждаме ясно. Той е много опасен, Дина.

— Тогава защо изпрати Пес при него?

— Защото често е много по-трудно да измамиш животните отколкото хората. И Пес ни защити. Благодарение на него сме си все още същите. Благодарение на него Сезуан не успя да ни подчини на волята си. Но той ще се върне, Дина. Ще се опита отново.

Мама седна в тревата до мен и внимателно ме прегърна. „Сега и двете ще се намокрим“, помислих си аз с онази частица от разсъдъка си, която забелязваше подобни неща, въпреки че те нямаха никакво значение.

— Именно затова трябва да отпътуваме — каза ми тя.

— Да отпътуваме? — попитах аз внимателно. — Къде? За колко време?

— Далеч оттук. И, Дина, може би... може би завинаги.

— Не! — не можеше да говори сериозно. Не отново. Не и сега, когато всичко бе станало... почти като едно време. Бяхме засадили ябълкови дръвчета. Бяхме си построили къща. — Не може... Не може просто да бягаме от него само защото е черен магьосник.

— Аз го напуснах още преди ти да се родиш — отвърна ми мама мрачно. — Едва мога да защитя себе си от него. Не знам как бих могла да предпазя децата си.

— Искаш да кажеш мен. Той иска само мен. Аз съм единственото змийче в семейството.

— Дина! Не говори така!

— Защо не? — попитах аз горчиво. — Вярно е. — Аз се изправих. — Но това, което не разбирам... това, което в действителност не разбирам, е... как изобщо си могла да забременееш от него. Защо изобщо си ме родила?

Мама понечи да каже нещо, но аз не ѝ оставих възможност да ми отговори. Тръгнах си. Един ябълков клон ме докосна по рамото и аз се наведох, за да не нараня крехките пъпки. После изведнъж си помислих, че това нямаше значение. Ако щяхме да отпътуваме, нямаше значение дали това дърво някога щеше да роди плод. Можех да отчупя целия клон, ако исках.

ОТПЪТУВАНЕТО

Салан се опита да разубеди мама. Каза ѝ, че тук семейството е сред приятели. Кензи щяха да защитят Жрицата на срама и децата ѝ. Мама само поклати глава и продължи да стяга багажа. Давин погребваше Пес навън, на двора.

— Зарови го там, където през цялото време ще може да следи кой идва и си отива — каза му мама. — Това би му харесало най-много.

— Кой ще ви защитава, ако заминете? — попита Салан, като разтвори и после склучи ръце, сякаш искаше да прегърне нещо. — Момчето има заложи, но още е съвсем младо. Медамина, това е лудост!

— Съжалявам, Салан, но нямам избор.

— Нека да събере група добри мъже. Ще му дадем да разбере.

— Мечовете и добрите мъже не помагат срещу черните магьосници — отвърна му мама. — Как може да се биеш с нещо, което не виждаш? А Сезуан позволява да го видят единствено когато сам реши.

Тя не искаше никого да чуе. Нито Давин, нито мен, нито Роза или Мели, нито Салан, нито Мауди. Не смееше да остане нито нощ повече под покрива на Хвойновата къща. Единственото, за което Салан успя да я убеди, бе да пренощуваме при Мауди, за да тръгнем по светло. На мен ми бе трудно да заспя. Долавях шепнещи гласове през тънката дъсчена стена. Бяха мама, Нико и Салан, които крояха планове. Но не това ме държеше будна. Всеки път, щом затворех очи, виждах един свирач на флейта, който стоеше посред езерото и свиреше, докато мъглата танцуваше около него.

Призори на следващия ден натоварихме последния багаж. Каруцата не можеше да побере много, ако човек си помислеше, че скоро това щеше да е единственото му имущество. Трябваше да оставим голяма част от нещата, за които бяхме работили, които бяхме направили или купили през последните две години.

Чувствах се отвратително. Струваше ми се ужасно да напуснем Хвойновата къща. А освен това изпитвах вина, защото бягахме от моя баща.

Понякога, особено когато се сърдех на мама за нещо, си мечтаех баща ми да се появи и да ме отведе със себе си някъде много далеч. Той, разбира се, щеше да е много мил. И смел, и силен. Освен това щеше да има красив кон и хубави дрехи от кадифе или коприна. Той щеше да ме е търсил цял живот и би бил безумно щастлив, че най-накрая ме е открил. Мда-а-а, такива мечти имах. Вместо това получих черния магьосник Сезуан.

В двора ни, на мястото, където Давин бе заровил Пес, се виждаше голо кафяво петно. Искаше ми се да положа цвете или нещо друго на гроба, но Пес не обичаше особено цветята. Той предпочиташе да го почешат зад ухото или да му дадат парче наденичка. Аз обаче нямаше как да направя това. Надявах се някъде там да има рай за кучета, където той сега да можеше да тича на воля, да души най-прекрасните неща на света, да рие дупки, където си поиска, и да получава кокал всеки ден. Ако имаше куче, което го заслужаваше, това бе Пес. Във всеки случай не бе заслужил семейството му да отпътува и да го остави още докато тялото му не бе изстинало в гроба.

Мразех Сезуан. Мразех и мама, защото тя бе решила, че трябва да заминем.

— Дина — рече мама, която вече бе седнала на капрата. — Време е.

Допрях за миг чело до топлатата шия на Силке и изобщо не изгарях от желание да я възседна и да потегля. Само че нямаш избор. Давин бе яхнал Фалк и чакаше, а в каруцата бе впрегната сивата, с цвят на мишка, кобила, която Мауди ни бе подарила, за да не му се налага вече на нашия жребец да бъде тегличен кон.

— Да ти помогна ли? — попита Салан. Той искаше да ни придружи в началото, поне докато напуснем Хъйландет. А може би щеше да остане и след това, още не беше ни казал.

Поклатих глава. И не защото не можех да я яхна сама.

Нико И учителят Маунус бяха дошли, за да ни помогнат с последните приготовления и да си вземат довиждане с нас. И сега стояха и се караха, както обикновено. Различното бе, че вместо да крещят, шептяха.

— Твой дълг е! — рече учителят Маунус тихо и погледна през рамо, за да провери дали мама го бе чула.

— Да, но не е това, за което си мислиш. Тя ми спаси живота!

— Животът на хиляди хора зависи от теб. Достатъчно глупаво е, че си седиш тук, горе, и си играеш на овчар. Не можеш да тръгнеш да кръстосваш земи и царства като калайджия.

Нико си пое дълбоко дъх и заговори с много спокоен и премерен глас:

— Можеш да викаш колкото си искаш, учителю. Аз вече реших.

След това се усмихна, прегърна учителя си и допря устни до неговото ядосано, набръчкано лице.

Учителят Маунус остана без думи.

— Е, ами... Ами... Тогава — запелтечи той, а после съвсем млъкна.

— Остани при Мауди, учителю. Или се премести в Хвойновата къща. Когато всичко свърши, ще се върна. Или ще пратя вест. Обещавам.

Когато напуснахме Хвойновата къща, Нико ни последва. Учителят Маунус остана там.

РАЗКАЗЪТ НА ДАВИН

II. ЛОКЛАЙН

НОЩТА И СОВИТЕ

Нощта преди да отпътуваме от Хвойновата къща се скарах с мама.

Всичко започна с това, че не можех да открия меча си. Точно бях погребал Пес и единственото, което ми се въртеше в главата, бе да открия отвратителния злодей, който уби нашето куче. Да не говорим, че изобщо не ми се искаше да бягаме от вкъщи заради тази змия. Но когато пяхнах ръка под покрива на кошарата, не открих нищо друго, освен слама. Търсих и рових, докато цялата ми ръка потъна вътре, защото знаех, че трябваше да е там.

— Няма да го намериш там — рече ми мама.

Целият подскочих, защото не бях очаквал, че тя ще знае какво замислям. Обърнах се и се престорих, че нищо не се бе случило.

— Къде е тогава?

— Давин, този човек е твърде опасен, за да можеш да го пребориш с меч.

Тогава разбрах, че тя го бе взела и се ядосах.

— Какво си направила с него? — попитах аз.

— Чуй какво ти говоря, Давин. Не бива да се опитваш да го намериш.

Нямаше нужда да уточнява — и аз, и тя много добре знаехме за кого става въпрос.

— Нима смяташ, че той може просто да дойде тук и да убие нашето куче?

Тя сведе глава, но не каза нищо.

— Може би няма значение. Все пак това бе просто едно глупаво животно. Не си заслужава да се вдига олелия.

— На мен ми е също толкова тъжно, колкото и на теб.

— Не си личи!

Мама изглеждаше само много уморена.

— Днес ще пренощуваме у Мауди — каза тя. — Ще отпътуваме утре рано сутринта.

Сега беше мой ред да замлъкна. След като нямах меч, можех да използвам лъка. Той вероятно би ми бил от по-голяма полза срещу такива магьосници — него можеше да го използваш и от разстояние. А ако хванех мъжа още тази нощ, нямаше да има нужда да се местим.

Понякога имах чувството, че съм прозрачен. Мама можеше да види какво става в душата ми без проблем.

— Няма да го направиш, Давин — рече ми тя. — Имам нужда от теб. Как мислиш, че ще се чувствам, как мислиш, че ще се чувстват момичетата, ако той те подмами в някоя миша дупка или те бутне от някоя скала, така че да открием само останките ти?

— Мамо...

— Не. Не ти позволявам. *Чуваш ли!*

Не можех да не я послушам, когато ми говореше с този глас. Но ми бе трудно да се примиря с това.

— Само страхливците подвиват така опашка!

— Тогава аз съм страхливка — отвърна ми тя. — Но ще бъде, както казах.

— Да, но *защо?*

— Защото нямаме друг избор.

Мама ми върна меча едва на следващия ден, когато бяхме готови за път. Аз го взех мълчаливо и го закрепих на гърба си, където лесно можех да го достигна, без да ми пречи да яздя. Независимо какво ми говореше мама, исках да ми е под ръка, ако змията Сезуан се опиташе да направи нещо!

Дина щеше да язди Силке, а за мен остана Фалк. Мама, Роза и Мели седяха в каруцата. Мауди ми бе казала да взема някой от нейните коне, за да не се налага да впрягаме Фалк, и аз избрах една здрава, сива като мишка кобила, която дотогава си нямаше име. Тя бе сред конете, които взехме от хората на Валдраку след битката в Свинската урва миналата година, така че смятах, че имам право да я притежавам също колкото и останалите.

Барутлията бе дошъл да се сбогува. Той ме потупа малко непохватно по рамото, без да знае какво да каже. Изведнъж страшно завидях на Дина, защото Роза щеше да дойде с нас. Само аз щях да изгубя най-добрия си приятел. Но след това, в което го забърках

миналата година, нямаше как да възразя срещу факта, че майка му го бе заплашила с колелото за изтезания и лишаване от вечеря през следващата половин година, ако дори само си помислеше да тръгне с нас. А тези, които познаваха Барутлията, знаеха, че заплахата да остане без вечеря наистина вършеше работа.

— Прати вест, кат знайш, къде ша живеете — рече Барутлията.
— Ша дода да те видя.

Аз кимнах.

— Пази се.

Барутлията сбърчи вежди, така че те почти се сляха.

— Не разбирам що просто не... убием този магьосник.

— Нито пък аз. Мама казва, че мечът не може да ни бъде от полза, защото няма как да го видим. Аз обаче го видях доста добре вчера.

Въпреки това не можех да овладеея импулса да се оглеждам наоколо през цялото време. Какво искаше да каже мама с думите, че човек можеше да види Сезуан само когато той самият му го позволеше? Колко можеше да се приближи? Колко близо можеше да дойде? До хълма? Зад ъгъла на кошарата? Дали би могъл да изникне внезапно пред муцуната на Фалк?

Когато настъпи моментът, аз и Барутлията не си казахме довиждане. Той само ме потупа по рамото още веднъж и потеглихме. Мауди, учителят Маунус и Барутлията останаха в двора и гледаха след нас. Когато достигнахме върха на първия хълм, аз погледнах към Хвойновата къща за последен път. Дали щяхме някога да я съзрем отново?

Дина яздеше точно зад каруцата и изглеждаше сякаш не можеше да осъзнае какво се случваше в действителност. Вгледах се в нея и видях, че плаче.

— Дина...

Тя поклати глава.

— Остави ме — рече сестра ми и нахлупи качулката на палтото си, така че да не мога да виждам повече лицето ѝ.

Каруцата ни не бе състезателна двуколка и макар сивушката да бе дама, надарена с много сили, и за нея бе доста трудоемко да я тегли

по множеството склонове. Когато слънцето започна да се спуска зад планината Маедин, точно бяхме напуснали земите на Кензи.

— Няма ли да спрем за през нощта? — попитах аз. — Добре е да вдигнем бивак по светло.

Мама поклати глава.

— Днес трябва да стигнем до Скайарк.

Скайарк. Той все още бе доста далеч.

— Мамо, това ще отнеме часове...

Тя не отговори.

— Ще се стъмни съвсем преди да стигнем. Може би дори няма да искат да ни пуснат!

А Скайарк бе крепост. Бях виждал стените ѝ — нямаше как да ги прехвърлиш.

— Скайарк — повтори единствено тя. — Няма да си легнем, ако не сме заобиколени от хора и стени.

Слънцето продължаваше да се снижава. Бе все по-трудно да виждаме контурите на пътя и дупките в него. „Сега само ни липсва да се откачи някое от колелетата на каруцата — помислих си аз, — та да трябва да го оправяме по тъмно.“ След това побързах да свирна високо и пронизително три пъти, за да не може някой закачлив елф да прочете мислите ми. Човек много трябва да внимава какво си пожелава в планината. Особено при спускането на нощта.

— Какво правиш, момче? — попита ме Салан раздразнено. — Да не би да искаш всички в околността да ни чуят?

— Извинявай — промълвих.

Внезапно през долината повя студен вятър и аз потрепери. Тези режещи ветрове бяха нещо обичайно в планините, особено сутрин или през нощта. Въпреки това не студът ме накара да изтръпна. Този вятър, който изглеждаше толкова враждебен, сякаш искаше да ни навреди, ако можеше. Слънцето съвсем се скри и по небето се появиха първите звезди, сияещи със студена бяла светлина. И Фалк не харесваше вятъра. Той сви уши, започна да сумти, а вратът и гърбът му се стегнаха.

— Салан — рече мама, — запали една факла.

— Че да се виждаме от километри — възрази той.

— Направи го въпреки това — отвърна му мама. — Мракът го улеснява още повече.

За миг изглеждаше така, сякаш Салан щеше да продължи да възразява. Сетне от здравите му гърди се отрони нещо като лека въздишка.

— След като медамина смята, че така е най-разумно — каза той. — Аз нищо не разбирам от магии и такива ми ти работи. Виж, крадци и разбойници, това е съвсем друго нещо.

Думите му прозвучаха така, сякаш копнееше да бъде нападател от истински разбойник, защото тогава щеше да знае какво да направи.

Донякъде го разбирах много добре. Как можеше човек да се бори срещу мъгли и студени ветрове? Аз все още не знаех точно какво се бе случило, след като Дина изчезна в мъглата и после се върна със Змията. Сезуан. Дори самото му име звучеше като просъскано от змия.

— Аз ще подготвя факлата — рече Нико и скочи от кафявата си кобила. — Продължавайте напред, бързо ще ви настигна.

— Не — отвърна му мама. — Няма да се разделяме. Никой няма да ходи никъде сам.

Тя дръпна юздите и сивушката спря доволна.

— Дай й малко вода, Давин — обърна се мама към мен.

Слязох от Фалк и взех ведрото от каруцата. Пръстите ми бяха вкочанени. И това ми било лято! Откъде се взимаше този студ?

— Още много ли остава? — попита Роза тихо.

— Доста — отвърна й Салан. Той седеше на своя жребец, съвсем изправен и нащрек.

— Мамо, искам вкъщи — каза Мели и потри очи. — Уморена съм.

Прииска ми се да обясня на малката си сестричка, че повече нямаше да се върнем вкъщи. Никога. Само че мама явно не мислеше като мен.

— Легни си — каза тя. — Положи глава на скута ми. Така ще можеш да спиш, докато пътуваме.

— Но ние не се движим — рече Мели.

— Не, но след малко отново ще тръгнем.

Аз приближих ведрото, така че сивушката да може да пъхне муцуна в него. Нямаше много вода, въпреки че пълнихме съда всеки път, щом можехме, но кобилката изпи каквото бе останало до дъно.

— Тук е страшно — рече Мели непокорно. — Студено и страшно. Искam вкъщи, в моето си легло.

Нико бе отрязал голям брезов клон, бе напоил единия му край с малко масло от оскъдните ни запаси и огънят изглежда най-накрая се разгоря. Нико закрепил факлата за предницата на каруцата.

— Знаеш ли историята за малкото пламъче, което избягало? — попита той Мели.

Тя поклати мрачно глава.

— Искаш ли да я чуеш?

Мели не бе съвсем сигурна дали не предпочиташе да продължи да се цупи. Но тя обичаше да ѝ разказват истории, затова накрая се предаде и кимна.

— Имало едно време едно малко пламъче, което искало да види широкия свят — започна Нико, като в същото време отново се метна на седлото. — Затова един ден то избягало от огнището, където живеело, и се отправило на път.

Ние също потеглихме. Мъждивата светлина на факлата падаше върху скалите, пирена и папратта и караше сенките да пърхат край нас като черни птици. Вятърът бе довял облаци и повечето от звездите се скриха. Само две от най-ниските все още се виждаха, като две бледи очи, които ни гледаха втренчено. Колелата на каруцата скърцаха по каменния път, а някъде откъм мрака долетя остър, писклив писък. Мели възкликна уплашено.

— Това са само малки сови — рече Салан. — Гладни са.

Нико спря по средата на историята.

— Къде е Дина? — попита той внезапно.

— Точно зад... — започнах аз. Но тя не беше там. Вече не. Мракът ни обгръщаше и нямаше следа, нито от нея, нито от Силке.

— *Дина!* — извиках аз.

Не последва отговор.

Мама спря рязко сивушката и за миг изглеждаше ужасена. След това хвърли юздите в скута на Роза.

— Дръж. Чакай тук. Давин, дай ми Фалк.

— Аз ще се върна — рекох аз. — По-добре остани с Мели.

Тя сигурно щеше да възрази, ако ѝ бях позволил, но преди да успее да каже каквото и да било, вече бях обърнал Фалк. Запрепусках толкова бързо, колкото можех да се осмеля през нощта.

— Почакай — извика Нико зад мен. — Ще дойда с теб.

Забавих леко ход, така че той да може да ме настигне. Не исках да спирам. Ръцете ми изведнъж се бяха изпотили толкова много, че юздите се плъзгаха между пръстите ми. Как можеше Дина да изчезне така изведнъж?

— Дина! — извиках аз отново и се опитах да не мисля за предния път, когато яздех така и виках ли виках. Когато Дина за последно изчезна така, минаха месеци преди да успеем да я открием отново, и все още не бе на себе си.

Фалк се препъна леко в някаква неравност, която не бях видял. Аз дръпнах, без да искам, юздите и той раздразнено метна грива.

— Много здраво го държиш — рече Нико спокойно. — Отпусни малко и го остави той да определя скоростта. Той вижда по-добре от теб.

Както обикновено, се ядосах, че Нико ми даваше съвети, но сега нямах време за това. Отпуснах юздите и Фалк започна да препуска по-бързо и по-уверено от преди.

Кога за последен път видях Дина? Имах чувството, че е била там само преди миг. И защо не бе казала нищо? Защо не бе извикала? Дали не бе заспала върху коня? Не бе толкова късно. В главата ми прозвуча гласът на мама. *Какво ще стане, ако той те подмами в някоя миша дупка, или те бутне от някоя скала...* Наистина ли Змията бе способен на това?

— Дина! — извиках аз колкото ми глас държеше. Единственото, което чувах обаче, бе тропот от копита, нощния вятър и гладните совички.

И... дали това не беше флейта?

— Нико, чуваш ли това?

— Кое?

Но звукът беше изчезнал. Сигурно бе просто вятърът. Или някой овчар в съседната долина, който свиреше, за да не заспи. Може би бе на няколко мили от нас. Планината оказваше странно влияние върху звуците.

— Ето я — рече Нико.

Тя седеше съвсем неподвижно върху Силке. Така ми олекна, като я видях, че веднага започнах да ѝ се карам.

— Какво си мислиш, че правиш? — смъмрих я аз. — Мама не е на себе си!

Тя изглеждаше съвсем объркана. Почти вцепенена. Сякаш още не ни бе видяла.

— Чух, че някой викаше — отвърна ми тя бавно.

— Естествено, че си чула. Ние те викахме. Защо не ни отговори?

Тя ме погледна неуверено.

— Не знаех, че сте вие.

— Дина, какво ти е?

— Нищо.

— Защо спря? Мама каза, че не бива да се разделяме.

Тя се втрени в белите уши на Силке.

— Сигурно... сигурно съм заспала.

— Без да паднеш?

— Не е невъзможно!

Отговорът ѝ прозвуча някак непокорно и дори... неадекватно. А и да, човек можеше да заспи и въпреки това да остане на седлото. Това обаче не обясняваше защо Силке бе спряла. Конете не се отделят от стадото просто така, а и Дина... тя не приличаше на човек, който е бил заспал. По-скоро на някого, който е сънувал кошмар с отворени очи. И защо не ни отговори, като я викахме? Какво искаше да каже с това, че не е била сигурна, че сме ние. Кой друг би могъл да бъде?

Нещо с по-малката ми сестра не беше наред. Човек не трябваше да е Жрица на срама, за да го разбере.

— Дина...

— Казах ти, че заспах! — Тя ме гледаше с враждебен поглед. — Да не би да мислиш, че лъжа?

— Ела — рече Нико. — Нека се върнем колкото се може по-бързо при останалите. Няма нужда да ги плашим повече отколкото се налага.

Мислех, че мама ще се скара на Дина. Но тя не го направи.

— Дина, качи се в каруцата — каза мама спокойно, но твърдо — с гласа на Жрица на срама, така че Дина трябваше да се подчини. — Роза, можеш ли да яздиш Силке?

— Мисля, че мога — отвърна Роза леко неуверено.

— Тогава го направи!

Заповедта ѝ прозвуча рязко като шибване с камшик. Дина едва бе успяла да се качи в каруцата, когато мама удари сивушката по задницата и кобилата уплашено се втурна напред. Мама я пришпори в галоп, така че каруцата се заклатушка, заподскача и заскърца, а Мели започна да плаче уплашено.

— Спокойно, медамина — извика Салан. — Помислете за колелата, помислете за краката на коня!

— Нямаме време за това — отвърна му мама с леден глас. — Трябва да мисля за душата на дъщеря си.

Какво искаше да каже с това? Нямаше кога да попитам. Просто тръгнах след тях. Вече никой не разказваше мили приказки за лека нощ. Копитата трополяха по каменната земя. От устата на Фалк хвърчеше бяла пяна, а тъмният му врат блестеше от пот. Изведнъж факлата на каруцата угасна. Не знам дали бе заради вятъра или скоростта, но дори и това не накара мама да спре. Беше цяло чудо, че колелата не се счупиха при начина ѝ на каране. Беше цяло чудо, че никой от конете не се препъна. Може би бе чудо и че стигнахме читави до Скайарк — с изключение на невнимателната ми по-малка сестра.

СКАЙАРК

— Ние сме много задължени на младата Жрица на срама — рече Астор Ская. — Сезуан не може да влезе тук.

Той гордо ни показва отбранителните съоръжения — дебелият един метър стени и кулите за стрелците. Видяхме и пазачите с униформа в черно и синьо, върху предната част на която бе извезан златен орел — символът на Ская. Човек не можеше да влезе в крепостта, освен ако нямаше крила.

— Това поне ще го забави — рече мама замислено.

— Забави? Медамина, през последните 300 години нито един враг не е преминал през тези съоръжения. Този Сезуан едва ли би могъл да извърши такъв подвиг съвсем сам?

— Не, не и със сила, но би могъл с хитрост. Бъди нащрек, Ская. Трябва да си много, много предпазлив. Той кара хората да виждат несъществуващи неща и изкривява действителността. Той може да приема хиляди различни форми и е способен да накара дори най-яроостните си врагове да му стиснат ръката, сякаш е техен брат.

По лицето на Астор Ская за първи път пробягна безпокойство. Той погледна стените и пазачите по-неуверено, с други очи.

— Има ли нещо, по което да го познаем? — попита Ская. — След като може да се преобразява по хиляди различни начини, как може да разберем, че е той? Не можем да хвърляме всеки пътник в рова.

— Той има един белег — рече мама и изведнъж стана неуверена. Неуверена? Мама? Която никога не се съмняваше в нищо, а най-малко в себе си? — Татуировка на змийска глава. Това е родовият му знак. Него не може да скрие.

— Къде е този знак?

— Точно над пъпа — каза мама и се изчерви.

Точно тогава за първи път проумях, че Сезуан действително бе баща на Дина. Че мама бе видяла тази татуировка и дори... дори я бе докоснала. И че дори бе родила дете от мъжа, от когото бяхме сега.

Толкова се ядосах, че не ме свърташе на едно място. Искаше ми се да я хвана, да я разтърся и да ѝ се развикам. Как бе могла да направи подобно нещо? Тя, която през цялото време бе толкова заета да показва на останалите кое е правилно и кое погрешно.

Астор Ская ни наблюдаваше с любопитство. Преглътнах горчивите думи, които ми бяха на езика, защото не исках той да ги чуе.

— Мисля, че ще сляза да си легна — промълвих аз. И си тръгнах надолу по каменните стълби към двора. Мама и Змията. Сезуан. Как е могла?

Дори и сега, посред нощ, Скайарк не бе изцяло в плен на съня. Горяха факли, а пазачите чакаха да застъпят или да ги сменят. Една малка групичка седеше в двора и играеше на зарове. Аз спрях, защото не исках да ме видят и да ме разпитват. Облегнах се назад на грубата и изстинала от нощния студ стена и се спотаих в сенките. Как е *могла*?

Чух гласа ѝ откъм моста на пазачите над мен.

— Ако дъщеря ми наистина е направила услуга на Ская...

— Да, така е. Медамина, тя спаси живота на много хора.

— Да. Знам. И затова сега моля Ская за помощ, заради нея. Астор Ская, заключи портите на Скайарк за десет дни. Не пускай *никого* да излиза или да влиза. Никого.

— Десет дни — повтори Астор Ская бавно. — Доста е. И точно в най-подходящото за търговия време. Ще има много разгневен народ пред портата.

— Това време ми е нужно, Ская. Десет дни сигурност, така че да успея да прикрия следите ни, за да не може той никога вече да ни открие.

За миг настъпи пълна тишина.

— Добре — рече Астор Ская накрая. — Десет дни. Медамина, имате думата ми.

— Благодаря — отвърна мама. — Това ми дава надежда.

„Да, всичко е чудесно“, помислих си аз ядосано. Само че ако не беше... ако не беше си легнала и *мърсувала* с тази змия, нямаше изобщо да имаме нужда от тези десет дни. Нито пък щеше да ни се наложи да бягаме презглава далеч от Хвойновата къща, от Барутлията, от всичко, което правеше живота ни отново хубав.

Мама и Сезуан. Просто не можех да го проумея.

Салан, Нико и аз спяхме заедно с около половин дузина хъркащи пазачи в една стаичка с нисък таван над конюшните. Астор Ская бе предложил да ни приготвят една от стаите за гости, но това щеше да отнеме половината нощ, а ние бяхме уморени. Господарката на крепостта — Дия, съпругата на Астор, лично отведе мама и момичетата със себе си и те изчезнаха някъде в дамските покои, където не се допускаха мъже. „Един свят на чисти чаршафи, аромат на лавандула и други подобни неща“ — помислих си аз. Тук миришеше на кучета, коне, потни мъже и на все още пълно нощно гърне. Сламеното легло обаче бе хубаво и макар че аз продължавах да беснея заради мама, бях толкова уморен, че накрая заспах насред всичките ядни мисли.

— Хайде, момче. Ставай.

Да ставам? Какво искаше да каже? Та ние току-що си бяхме легнали.

Лъчите на утринното слънце трептяха по дъсчения под и когато отворих очи съвсем, открих, че бях единственият, който лежеше в сламата. Салан стоеше до мен и явно бе станал отдавна.

Въздъхнах тежко и провесих крака от алкова. Нямаше как.

— Идвам — рекох аз. По дрезгавия ми глас си личеше, че все още не се бях разсънил напълно.

— Трябва да използвате колкото се може по-добре тези десет дни — рече ми Салан. — Няма време за губене.

— Ние? Ти няма ли да дойдеш с нас? — изведнъж се събудих.

Той поклати глава.

— Можех да съм с вас още няколко дни. Или седмици. Майка ти ме помоли да остана тук.

— Защо?

Той хвърли бърз поглед през рамо, но единственият човек на Ская в стаята бе твърде зает да поправя ръкавица за соколи. Той си свирукаше тихо, докато работеше, и изглежда изобщо не се интересуваше от нас.

— Тя иска да е сигурна, че Астор Ская наистина няма да отвори портата. Че няма да пусне някой богат търговец, за да не накърни честта му или нещо подобно. А той няма да го стори, ако аз съм тук.

Седях съвсем тихо на ръба на леглото. Бях си мислел, че Салан винаги ще бъде с нас, даже и ако напуснем Хьойландет. Болеше ме,

че бях сгрешил.

Той сложи ръка върху рамото ми за миг. Тя бе голяма и тежка като меч лапа.

— Ще се справиш, момче — рече той. — Ти и Нико. Сега вие трябва да пазите Жрицата.

— Нико... — изръмжах аз. Каква полза имаше от Нико и неговите брътвежи: *Аз не обичам мечове.*

— Младият господар носи умна глава на раменете си — каза Салан. — Ако реши да се възползва от нея, наистина ще порасне. Това се отнася и за теб, момче. Трябва да започнеш да мислиш малко повече, а не да се втурваш напред и да вярваш, че мечът ще е решение на всички проблеми. Сега носиш определена отговорност.

Прокашлях се.

— Искат ми се и ти да можеше да дойдеш с нас — казах му аз, когато бях напълно сигурен, че вече можех да контролирам гласа си.

Салан кимна.

— Разбирам. И на мен ще ми липсват. Но вашата сигурност зависи от това Сезуан да не може да ви последва. А аз ти обещавам, че той няма да премине през мен.

Салан стоеше там — висок, едър и спокоен, и изглеждаше по свой собствен начин също толкова непревземаем, колкото и Скайарк. И тъй като не можеше да ни последва, бе донякъде успокоително, че щеше да бъде между нас и Сезуан.

Малко преди обяд мама, момичетата, Нико и аз напуснахме Скайарк. Конете все още бяха уморени и с подбити крака, а по колелата на каручката имаше големи прорези от препускането миналата нощ. Мели бе изтощена и плачеше за няма нищо. Дина мълчеше, а и аз нямах желание да говоря с нея. Когато преминахме през прохода Скайлър и поехме по дългия път надолу към Локлайн, представлявахме една тиха и начумерена компания.

САЖДЕНОТО ЧУДОВИЩЕ

Локлайн не представлява нито хълмист терен, нито равнинен. Там няма планини, но възвишенията може да са доста високи. Има купища езера, потоци и гори, безброй гори. И мъх, и папрат и комари, и горски поляни, покрити с висока трева. Има и плодове и безброй птици. Тук живеят повече хора, отколкото в Хьойландет. Селата са разположени по-гъсто едно до друго и са по-големи. Някои разполагат с повече от една мелница и с повече от една кръчма. Но въпреки това няма големи градове като Дунарк или Дракана.

В Локлайн няма графове. Селата носят имена като Кеделстед^[1], Снедкербю^[2] и Тоубю^[3], и това говори само за себе си. Във всяко населено място тук има по трима-четирима уважавани занаятчии, които са сред най-добрите в бранша. Хората идват отдалеч, за да се учат на грънчарство при майстора грънчар Лауренц в Лербю^[4] или при майстора ковач Ханнес в Кеделстед. А ако селото трябва да вземе някакво решение, тази задача обикновено ляга върху плещите на майсторите.

Пристигнахме в Лербю привечер на десетия ден след като напуснахме Скайарк. Утре сутринта Астор Ская отново щеше да отвори портите и макар хората да следяха за Сезуан, рискът той да успее да премине покрай тях, бе значително по-голям. Не ми се вярваше пазачите да спираха всеки пътник и да го караха да си показва пъпа.

Ние обаче бяхме използвали тези дни добре. Сега бяхме на много мили разстояние от Хьойландет, а голяма част от пътеките, по които бяхме минали, бяха скрити и лъкатушещи. Дори бяхме успели да продадем сивушката и да купим един малък прегърбен работен кон, само за да изглеждаме по-различно. Мама пък бе скрила знака на Жрицата под блузата си и бе избягвала да поглежда когото и да било в очите, за да не може след това да се говори, че оттук бе минала Жрица на срама.

Нямахме намерение да спираме в Лербю, но точно когато минавахме през площада между ковачницата и странноприемницата,

се чу силно изпукване и каруцата заплашително се залюля. Мама веднага спря коня и нареди на Роза и Мели да слязат от каруцата. Когато тя самата скочи на земята, прозвуча трясък, после изскърцване, едното предно колело се откъсна и каруцата сякаш падна на колене и се наклони на една страна. Чернушкото зари с крака, за да не падне, а Нико побърза да го освободи от теглича.

— Ох — възкликна една жена, която вадеше вода от кладенеца.
— Това не изглежда добре.

И не беше добре. Предната ос бе счупена, а половината от багажа ни бе разпилян по твърдите печени глинени плочи на площада.

— Така не можете да продължите — допълни жената.

За това можех и сам да се досетя. Аз я погледнах уморено и може би щях да ѝ скръцна със зъби в отговор, ако бях забелязал дори зрънце злорадство в усмивката ѝ. Но не беше така. Тя просто искаше да помогне.

— Знаете ли какво — рече тя. — Мъжът ми Амос чиракува при майстора на каруци Грегориус в Хюлбю^[5], не е далеч оттук. Той със сигурност би дошъл да поправи каруцата. През това време можете да отседнете в странноприемницата на Мина.

— Скъпо ли е? — попита мама предпазливо.

— Не е скъпо, но не е и евтино. Мина поддържа чисто и спретнато. Но ако не разполагате с много средства, то остава хижата на Ирена. Тя не е кой знае какво и е малко отдалечена, но Ирена със сигурност ще ви приеме при себе си срещу няколко петака.

— Звучи добре — рече мама. — Къде мога да намеря тази Ирена?

Жената посочи към ковачницата.

— Там. Тя се ожени за ковача миналата година и хижата оттогава стои празна.

Тази хижа съвсем не бе точно палат. Целият сламен покрив бе позеленял от мъх, а замазаните с глина стени бяха ужасно наклонени. Не беше и голяма — имаше само една стая, с огнище в единия край и зидано легло в другия и стълба към прашния таван.

— Няма много мебели наистина — рече Ирена Смедместерс^[6], която ни заведе до къщата. — Но ще накарам доведения ми син Улрик

да докара каруца слама, за да има на какво да лежите.

Мама ѝ плати десетте медника, както се бяха договорили.

— Можете да останете тук, колкото искате — рече Ирена. — На старата къща ще ѝ се отрази добре, ако в нея отново поживеят хора.

Чувството да имаме покрив над главата, който бе почти като свой, бе странно. Но приятно. Макар и на тавана да имаше мишки — чувахме ги как щъкаха и цвърчаха.

— Ако ще живеем тук, трябва да си завъдим котка — рече Роза.

Изведнъж всички се спогледахме. Защото думите ѝ „ако живеем тук“ прозвучаха толкова на място.

— Сигурно ще е за една-две вечери — отвърна ѝ мама. — Най-много за седмица. Едва ли смяната на предната ос и колелото ще отнеме повече време.

Макар че тогава никой не каза нищо, всички си мислехме едно и също. Защо не тук? Все някъде трябваше да спрем. Все някъде трябваше да живеем.

— Десет дни път — промълви Дина. В гласа ѝ прозвуча копнеж, копнеж по това да се заселим някъде, а не просто да обикаляме безцелно насам-натам. — Нима десет дни път не са достатъчни?

Мама замълча.

— Не знам. А и не знаем какво е това място. Нека да не започваме да мечтаем твърде рано.

Аз се събудих на следващата сутрин. Много ми се ходеше до тоалетна. Не можах да си намеря ботушите, затова слязох бос по стълбата и отворих вратата. Слънцето светеше, а денят бе приятен и топъл. В малкия двор пред хижата растяха трева и дива лупина, които стигаха до коляно. Аз прешляпах през тревата, заобиколих зад къщата и намерих едно дърво, до което да се изпишкам. Бел се появи иззад ъгъла, като махаше с опашка и лаеше радостно. Тя все още бе едно голямо кутре и сигурно си търсеше компания за игра. Никой вкъщи обаче нямаше настроение за това, след като... да, след като змията Сезуан се появи и разби живота ни. Завързах си панталоните и взех един голям клон.

— Ето, момиче — рекох аз. — Дръж!

Тя го захапа щастливо за другия край и двамата започнахме да го дърпаме напред-назад и да ръмжим радостно един на друг, мачкахме тревата и ланшния енчец^[7], та човек можеше да си помисли, че оттук бяха минали цяло стадо диви свине. Накрая клонът се счупи по средата. Бел продължи да гризе доволно своята половина още известно време. След това дойде при мен и я остави в краката ми, изпълнена с очакване. Аз вдигнах парчето от клона. Цялото бе олигавено, но трябваше да си изключително коравосърдечен, за да устоиш на погледа в тъмните очи на Бел. Вдигнах ръка и хвърлих клона, а Бел се втурна напред през тревата, която бе толкова висока, че единственото, което успях да видя на моменти, бе махащата ѝ черно-бяла опашка.

— Давин!

Мама викаше.

— Тук съм — отвърнах ѝ аз.

— Можеш ли да дойдеш и да ни помогнеш? Нещо е заседнало в комина.

И наистина бе така. Ако човек се наведеше в огнището и погледнеше нагоре в комина, щеше да види една съвсем мъничка светла точица сред непрогледен мрак. Опитахме се да изръчкаме мръсотията с една дълга пръчка, но тя бе твърде нависоко. Върху мен паднаха сума ти сажди и повечето ми влязоха в очите. Ау, как пареше само.

— Дина, вземи ведрото и въжето и провери водата в кладенеца отвън — рече мама. — Давин, стига си ги търкал, така само става по-зле.

Майките са най-досадни, когато са прави. Аз свих ръце в юмрук, за да не се изкушавам да си трия очите, а след малко се появи Дина с ведро кладенчова вода.

— Не мирише лошо — рече мама и внимателно я опита. — Водата е хубава. Давин, ела, за да ти изплакна очите.

— И сам мога — промърморих аз.

— Да, но аз мога да видя какво правя, а ти не.

Тя изми лицето ми и изплакна внимателно пострадалото ми око. Внезапно отново се почувствах като малко момченце, което мама привежда в ред. Все още ѝ бях ядосан заради змията, само че не през цялото време, то не бе и възможно, след като човек е яздил, хапвал, спял и работил непрекъснато десет дни наред. Понякога яростта се

надигаше в мен, понякога от нея не оставаше и следа. В момента не я усецах.

— По-добре ли е сега?

— Да — рекох аз и си помислих, че всъщност всичко бе наред. Днес нямаше да се търкаляме по горските пътища. А ако успеехме да изчистим комина, скоро щяхме да приготвим закуска в истинско огнище, а не на лагерен огън.

Накрая трябваше да се кача на покрива с помощта на нашето най-дълго въже, което Нико метна около комина. Аз се покатерих по покрития с мъх сламен покрив, седнах напречно на билото, а Нико ми хвърли една дълга дебела тояга. Аз се наведох над комина и погледнах вътре.

— Прилича на птиче гнездо — рекох аз, пъхнах тоягата в комина и се опитах да разхлабя сплъстената маса от клонки и слама. Хич не беше лесна работа и бях принуден да се изправа на билото, за да мога да достигна по-навътре в комина.

— Внимавай — извика ми мама.

— Да, да.

Ръчках и бутях с тоягата, а по челото ми изби пот. Човек можеше да си помисли, че това птиче гнездо имаше нокти, толкова здраво бе захванато. Най-накрая се случи нещо. Гнездото полетя със свистене надолу и тупна в студената пепел на огнището. Саждите се разлетяха на всички страни, дори и нагоре в комина, но този път аз успях да затворя очи навреме.

— Ха-ха-ха-ха-ха! — извиках аз.

— Какво трябва да означава това? — попита мама.

— Това означава, ваше благородие, че делото е завършено! Подвигът е извършен! Рицарят на почетната брезова тояга победи сажденото чудовище!

Мели ме погледна с отворена уста и ококорени очи. След това се разсмя. Аз размахях тоягата над главата си и повторих победния си вик.

— Ха-ха-ха-ха-ха — хаааах!

— Да, да — каза мама. — Сега обаче слез, преди да паднеш и да си счупиш нещо.

[1] От датските думи kedel — голям чайник, котел, бакър и sted — място. Б.пр. ↑

[2] От датските думи snedker — дърводелец и by — село, град. — Б.пр. ↑

[3] От датските думи tov — въже и by — село, град. — Б.пр. ↑

[4] От датските думи ler — глина и by — село, град. — Б.пр. ↑

[5] От датските думи hjul — колело и by — село, град. — Б.пр. ↑

[6] От датската дума smedmester — ковач. — Б.пр. ↑

[7] Енчец — вид многогодишна трева, която цъфти в жълто. — Б.пр. ↑

БЕЗДОМНИТЕ МИШКИ

Една седмица по-късно продължавахме да живеем в хижата на Ирена. Тревата около нея вече не бе толкова висока, защото бяхме довели конете и на тях сигурно им се струваше, че са в рая. Наоколо имаше колкото си искаш трева за хрупане и почти не им се налагаше да работят...

Някои от хората в селото бяха учтиви, други — по-резервирани. Те искаха да изчакат малко преди да си изградят мнение за нас. Нищо не бяхме чули за Сезуан, а и никакъв странник не бе минал през Лербю, откакто ние бяхме там — само хора от съседните селища Хюлбю и Веверстед^[1].

В края на седмицата мама и аз отидохме при Ирена Смедместърс, за да я попитаме дали може да останем в къщата и какво ще ни струва.

Тя беше зад ковачницата и простираше пране под лъчите на утринното слънце.

— Да останете? — попита тя и заципа единия ъгъл на някакъв чаршаф с щипка. — За колко време?

— Не знам — отвърна мама. — Може би за през зимата. Може би още по-дълго.

Едно поотраснало раирано коте се промъкна до кошницата с прането. След това с огромен скок се хвърли върху един ръкав на риза, който примамливо висеше от края. Ирена изрита котето настрана, защото по чистите дрехи се появиха няколко кални следи от лапи. Тя избърса ръце в престилката и изправи гръб. Ненадейно забелязах, че беше бременна. Все още не бе наедрияла, но когато се изпъна по този начин, не ми остана и грам съмнение какво имаше в корема ѝ.

— Влезте за малко вътре — покани ни тя. — Ще направя по чаша шипков чай.

Последвахме я в къщата, която представляваше масивна постройка, изградена от тухли от изпечена глина. Явно ковачът бе доста заможен мъж. Вместо отворено огнище Ирена, разбира се,

имаше изящно изработена желязна печка. Тя разрови въглените, пъхна една нова цепеница в огъня и сложи чайника.

— Защо искате да останете в Лербю? — попита тя, без да се обърне към нас.

— Мисля, че тук можем да се чувстваме като у дома си — отвърна ѝ мама тихо.

— Откъде идвате?

— От крайбрежието. — Мама не спомена нито Биркене, нашето старо село, нито Дунарк, чието име Ирена сигурно бе чувала.

Настъпи миг тишина. Водата в чайника зашумя. Аз седях на кухненската пейка и се чувствах съвсем неудобно, сякаш бях просяк, който бе дошъл да моли за милостиня. А може би наистина бе така. Защото в сравнение със заможното домакинство на ковача, ние бяхме просто група бедни бездомници, а оскъдните средства, с които разполагаме, нямаше да стигнат дълго, ако Ирена поискаше повече от няколко сребърника за наем. Никога преди не се бях чувствал беден, дори и когато пристигнахме в Баур Кензи и общо взето не разполагаме с почти нищо. Човек може да бъде наречен беден едва тогава, когато в действителност има нужда от нещо, като например храна, подслон или дърва, а не е сигурен, че може да си го позволи.

Ирена бавно се обърна.

— Ти никога не поглеждаш никого в очите — рече тя на мама. — Защо?

Мама остана дълго мълчалива. След това пъхна ръка под блузата и извади знака на Жрицата.

— Ето защо — промълви тя.

Ирена кимна.

— И аз така си помислих. Искаш ли да работиш като Жрица на срама тук?

— Не. Аз... разбирам от билки и отвари и други лекове. Предпочитам да се занимавам с това. Освен това бих искала да те помоля да не споменаваш пред никого за моите умения на жрица.

Лицето на Ирена омекна.

— Чувала съм как графа на Ордена на дракона постъпва с Жриците на срама от крайбрежието — рече тя със съчувствие. — Ние тук обаче не постъпваме така.

— Все пак те моля да запазиш тайната ми.

— Трябва да кажа на неколцина — предупреди Ирена. — А впоследствие едва ли ще ти е толкова лесно да го криеш.

— Просто не искам да се разчува в цялата околност — рече мама.

— Не, няма — успокой я Ирена. — Разбирам много добре.

Тя свали чайника от печката и наля чай в три високи кафяви глинени чаши.

— Добре дошли в Лербю — каза тя и сложи чашите пред нас. — Винаги има нужда от знахарка.

— Да..., ами парите? — попита мама. — Искам да знам дали може да си го позволим.

— Пари? Вие вече ми платихте. Нима не казах, че може да останете колкото искате? — Тя се усмихна и погали корема си. — А ако ми помогнеш, когато дойде време мъничето да се ражда, значи съм сключила добра сделка!

С мама не си казахме много, докато вървахме към вкъщи през гората. Към вкъщи. Беше хубаво, че вече имаше място, което да наричаме така. Същевременно с това обаче стомахът ми бе свит, защото думата „вкъщи“ бе опасна. Веднага щом човек започнеше да мисли така, в него се пораждаха определени емоции към това място. И колкото по-добре се чувстваше там, толкова по-трудно щеше да бъде. Не! Не исках да мисля за Змията сега. Исках да си позволя да съм щастлив.

Пътеката, която водеше до хижата на Ирена, нашата хижа, беше съвсем малка. На никой странник не би му хрумнало да свие по нея. А хижата се виждаше едва когато съвсем се приближиш. Сякаш гората я обгръщаше и закриляше.

Бел започна да джавка и вие щастливо и ни посрещна с махаща опашка. След това задуши учудено и се опита да пхне муцуна в кошницата, която мама носеше. Роза седеше в тревата пред къщата и дялкаше нещо, приличаше на щипки за пране, но веднага щом ни видя, скочи на крака.

— Какво каза тя? — извика Роза. — Може ли да останем?

Мама се усмихна.

— Ще ни се наложи — отвърна ѝ тя. — Защото вече си имаме котка. Бел ще трябва да остане навън за малко.

Когато долната половина на вратата бе залостена, а Бел от външната страна, мама вдигна капака на кошницата. Раираното котенце, което Ирена ни бе подарила, се изтърколи навън.

— Така — рече мама. — Мишките трябва да са готови да си търсят нов дом.

— Малко ми е мъчно за тях — каза Роза. — Те все пак бяха тук преди нас.

[1] От датските думи *væve* — тъка и *sted* — място. — Б.пр. ↑

БОБ И БУКВИ

Засадохме боб. Само това растение щеше да успее да узрее толкова късно. Беше доста трудоемко да подготвим земята. Беше добре да имаме зеленчукова градина зад хижата, но през последните две години никой не бе пречил на гората да расте на воля, и тя се бе възползвала от това. Взехме назаем вила от ковача, а лопатата си беше наша. Поне докато Нико не я загуби.

— Не разбирам — рече той и се огледа объркано наоколо. — Само преди малко беше тук!

И аз не разбрах. Как някой можеше да загуби цяла лопата? Искам да кажа, тя бе толкова *голяма*. Не беше като да загубиш пръстен.

Започнахме да търсим.

— Помисли добре — рекох аз на Нико. — Къде я остави последно?

— Ох — възкликна Нико и изглеждаше съвсем объркан. — Мисля, че... там. — Той посочи един край от зеленчуковата градина, който бе наполовина разкопан. Но там нямаше лопата. Загубих търпение.

— Как, по дяволите, можеш да загубиш цяла лопата? — озъбих му се аз. — Затова се иска направо талант!

Нико замига с очи и прокара окаляната си ръка през косата си.

— Съжалявам — рече той виновно.

И наистина бе така, личеше си. Но това нямаше да върне лопатата.

Не можех да кажа направо, че Нико бе непохватен. Малко неловък, особено когато правеше нещо за първи път, а това се случваше доста често. Графските синове не обичат особено домакинската и селскостопанската работа. Най-лошото обаче бе, че той сякаш не мислеше, когато вършеше нещо. Не внимаваше. Така например остави триона в един наполовина разрязан дънер, така че острието му се изкриви. Сложи чука на земята и забрави къде точно. Изпусна един пирон и така и не го вдигна. Разпиля цяла шепа

спаначени семена на двора, така че само птиците им се насладиха. И така нататък. Но това с лопатата вече бе върхът.

— Нямаме пари да купим нова — казах му аз ядно. — А ако не посадим семената, ни очаква гладна зима. Дали младият господар разбира това?

Нико сякаш се смали.

— Ще я намеря — рече той тихо.

Малко след това мама ни викна на закуска.

— Къде е Нико? — попита тя.

— Търси лопатата.

— Давин!

Загребах една лъжица каша. Беше леко рядка.

— Ние имаме нужда от лопата — казах аз. — А той я загуби.

— Той се старее. — Мама ме погледна и аз забих поглед в кашата. — Единственото, което иска, е да ни помогне.

Намерихме я едва на следващия ден, в туфа коприва, където Нико я бе захвърлил, вместо да я забие в земята, както би постъпил всеки нормален човек.

А ден по-късно се случи това със заека.

Бях заложил капани на определени места, все пак можехме да се възползваме от факта, че живеехме в гората. Всяка сутрин и всяка вечер ги обикалях и проверявах, понякога се случваше в някой да се е хванало нещо. Този ден се случи да е заек, малък светлокафяв заек. Той скачаше и се бореше и се опита да избяга, щом ме чу да приближавам, сякаш все още не бе напълно осъзнал, че бе безсмислено да опитва. Аз го хванах за врата и побързах да го извия, докато не изпука. Сега поне можехме да хапнем месо на вечеря, което не се случваше често. Бях доста доволен от себе си, когато се върнах в хижата.

Нико седеше в тревата пред нея и си играеше с Мели. В едната си високо вдигната ръка държеше сноп пръчки.

— Колко са? — попита той.

— Четири — отвърна Мели, без да се замисли.

Нико пхна ръка зад гърба си и показа другата.

— А тук?

— Шест.

— Правилно. Колко са общо?

Мели се замисли.

— Девет? — рече тя с въпросителна интонация.

Нико показа и двете си ръце.

— Преброй ги — каза той.

Устните на Мели се движеха, докато броеше пръчиците.

— ... осем, девет, десет — мърмореше тя. — Десет са!

— Правилно. Браво, Мели.

Мели вдигна поглед и ме видя.

— Виж — рече ми тя, сияеща от радост, и ми показва някаква фигура от пръчки и въже. — Това е М. С нея започва Мели!

Ужасно се ядосах. Фасулът още не бе засят, кокошарникът нямаше врата, а конете все още се разхождаха наоколо завързани за въже, защото не им бяхме направили ограждение. Едва ли не няхахме пейка и маса, на които да седим. А той се беше кютнал тук и си играеше с Мели. Когато имаше хиляди полезни неща, които можеше да свърши.

— Дръж — казах аз и хвърлих заека в скута му. — Одери го и го дай на мама.

Поне това трябваше да може да направи. На всичкото отгоре аз му бях разпорил корема и го бях изкормил.

Той съвсем пребледня. Внимателно вдигна заека от скута си и го сложи в тревата. Бе като вцепенен и не смееше да прибере ръце. Видях, че по тях имаше малко кръв. Да не би да се страхуваше, че ще си изцапа ризата?

— Не мога — рече той с дрезгав глас и се изправи. След това отиде до кладенеца, напълни ведрото с вода и старателно изми ръцете си. После си тръгна. Изчезна в гората, без да каже нещо или да даде обяснение.

Просто не разбирах. Той би трябвало да бе ловувал със свитата на баща си стотици пъти. Графовете правеха така. Как можеше да изчезне така заради малко кръв по ръцете? Човек не можеше да го накара дори меч да вземе в ръце. Ако не знаех, че преди време собственоръчно бе убил един дракон, щях да си мисля, че е просто женчо.

Беше мило от страна на Нико да ни последва. Само че не виждах каква полза можехме да имаме от него.

— Три птици — нареждаше Мели. — Не, четири! Виж, Давин. Четири птици.

— Да, Мели. Ела.

— Два голи охлюва. Два голи охлюва и четири птици, това прави общо шест.

Защо ли му трябваше на Нико да подхваща това с броенето. Сега Мели броеше всичко: сиви камъни и бели камъни, лешникови храсти, купчинки тор, черни боровинки и следи от стъпки. По целия път от хижата до Лербю. Къщи, прътове на огради и комини. Брашнените чували на мелничаря, конските подкови на ковача. Човек можеше да оглупее само като я слуша.

Слязох до града, за да се опитам да продам изгърбения черен кон. Нямахме възможност да изхраним четири коня през зимата. Може би дори и три щеше да ни е трудно, но щяхме да продадем Фалк или Силке само в случай, че всичката храна свършеше, а нямаше как да поискаме от Нико да продаде своя кон, докато ние пазехме нашите.

— Това е един истински малък работяга — рече ковачът и вдигна копитата на чернушкото. — Добри подкови.

— Дали господинът познава някого, който би искал да го купи?

Ковачът пусна задния крак на коня и се изправи.

— Хмм. Може би. Не е съвсем невъзможно.

— Единадесет, дванадесет, тринадесет. Тринадесет пирона! — рече Мели.

— Мели, замълчи сега.

— Тринадесет пирона, три чука и един кон, това прави... това прави... това прави седемнадесет!

— Умно момиче си имате — рече ковачът. — Кой я научи?

— Беше... ох, братовчед ми Нико. — Бяхме решили, че щеше да е най-добре да се преструваме, че Нико е част от семейството, но аз още не бях съвсем свикнал с това.

— Мога също така и да кажа Мели по букви — съобщи Мели гордо. — М-Е-Л-И. А ковач започва с К.

Ковачът се разсмя хрипливо.

— Точно така — рече ковачът. — Я ми кажи, този твой братовчед... дали би могъл да научи моя Улрик да смята? Аз опитвах, но не се получава. А трябва да ги умее тези работи поне малко от малко, иначе много лесно ще го мамат.

— Мога да го попитам — казах аз колебливо. Не знаех как би реагирал Нико на предложението да стане домашен учител на подрастващия син на ковач — в света на Нико учителите ги наемаха и уволняваха след като си бяха свършили работата. Разбира се, купуваха най-добрите, макар след това невинаги да ги ценяха особено високо.

— Знаеш ли какво, ако братовчедът Нико успее да научи моя Улрик да смята поне малко, ще ви се отплатим с няколко кокошки. А конят го остави тук, аз ще се погрижа да го продам на добра цена.

— Чудесно — отвърнах аз бързо и му подадох ръка. Отново щяхме да имаме яйца! Ако Нико откажеше да участва в сделката, щеше да се разправя с мен.

Ковачът ми стисна ръката и се уговорихме.

— Четири ножа и един чайник — рече Мели. — Чайникът обаче е счупен, как трябва да го броя тогава?

— Не знам — отвърнах аз. — Може да попиташ Нико.

За мое най-голямо учудване лицето на Нико светна, като му разказах какво бях обещал от негово име.

— Разбира се, че ще го направя — рече той.

Още на следващия ден се запъти към Лербю, като си свирукаше високо с уста, сякаш отиваше на любовна среща. Аз поклатих глава и се залових да майсторя врата за полуразнебитения кокошарник.

Няколко дни по-късно при нас се отби Агнета Багърс^[1] и учтиво попита дали учителят Нико би се съгласил да приеме за известно време да учи и нейния Корнелиус. Учителят Нико. И това доживях да чуя! Агнета обаче се грижеше два пъти седмично да получаваме пресен хляб, така че Нико все пак очевидно ставаше за нещо. Явно му харесваше, а целият град говореше за Улрик, сина на ковача, който изведнъж се научил да смята, след като до неотдавна бе от хората, които можеха да съберат две и две и да получат три.

И така постепенно Нико започна да обучава девет деца от Лербю два пъти седмично. Дина и Роза също ходеха да учат, макар че аз не одобрявах.

— Не може да се лишим и от двете! Има толкова много неща за вършене.

— Това не е твоя работа, Давин — заяви ми мама твърдо. — Роза има нужда да се научи да чете и пише. А Дина може да помага с помалките. — Тя ме погледна остро. — Ти също би имал полза да ходиш там, Давин. Не си особено на „ти“ с буквите.

Всичко обаче си имаше граници! Аз да стоя на чина и да слушам внимателно Нико, който обяснява как се пише „Аз не искам ръцете ми да са мръсни“. И дума да не става. Никога. Само през трупа ми.

[1] От датската дума *bager* — пекар. — Б.пр. ↑

СТРАННИ ПОГЛЕДИ

Беше ден за училище. Нико и момичета тръгнаха още рано сутринта, така че ние с мама сами трябваше да напоим конете, да нахраним кокошките, да оплевим фасула, да съберем дърва и още сума ти неща, които трябваше да се свършат, докато негова високомерност беше зает да си играе на учител със селските деца. Най-накрая дойде време да ида и да проверя капаните си. В третия имаше един невнимателен воден плъх, който вече бе мъртъв. „Все още не сме толкова гладни“ — помислих си аз и се наведох, за да отворя капака. Към ръката ми се стрелна една жълто-черна съскаща глава и аз толкова се уплаших, че залитнах назад и паднах върху един мокър и бодлив боровинков храст. Беше водна змия. Зла и бърза, но безопасна. Добре че не беше нещо друго. Зъбите на водната змия може и да не бяха отровни, но въпреки това бяха достатъчно остри. Тя явно смяташе мъртвия воден плъх за своя плячка. Видях се принуден да отрежа горното въже и да дам на влечугото каквото искаше.

Капанът вече не ставаше за нищо. Отзад целият бях в кал, а едната ми ръка бе покрита с малки кървящи драскотини от боровинковия храст. На всичкото отгоре започна и да вали. Да, това беше един прекрасен ден.

Изведнъж видях Дина да върви под дъжда. Лицето ѝ имаше странно изражение и не изглеждаше да се бе запътила към вкъщи.

— Дина — извиках аз. — Къде отиваш?

Тя спря и се огледа колебливо наоколо.

— Ти ли си, Давин?

— Да — отвърнах ѝ аз. — Че кой друг да е.

Тя не каза нищо, просто стоеше там и ме гледаше втренчено, сякаш не беше сигурна, че това бях аз.

— Къде отиваш? — попитах аз отново.

— Вкъщи.

— Дина, вкъщи е натам. — Аз ѝ посочих с ръка.

— Да — отвърна ми просто тя, сякаш не вървеше в точно противоположната посока.

— Защо се прибираш? Да не би учителят Нико да е приключил със занятията си за днес?

За миг тя заприлича повече на себе си.

— Защо непрекъснато се заяждаш с Нико? Обаче хлябът, който той носи вкъщи, ти се услажда.

— Да, но и той яде зайците, които хващам. Само дето не иска да си цапа ръцете с кръв.

— Какво общо имат зайците с това?

— Нищо — аз избърсах очите си от дъжда. — Свърши ли училището?

Дина съвсем се вцепени.

— Не — отвърна ми тя и отново тръгна.

— Дина, почакай. Случило ли се е нещо?

— Какво да се е случило? Само малко се нацапах.

Плачеше ли или това бяха дъждовни капки?

— Дина, какво има?

— Нищо, нали ти казвам. Просто ме боли коремът.

Тя тръгна. „Поне върви към хижата“, помислих си аз. И може би наистина само я *болеше* коремът. На всеки можеше да се случи. Но въпреки това реших да попитам Роза по-късно.

— Не знам — каза ми Роза. — Щяхме да се упражняваме да пишем букви на глинените плочки, които Ирена поръча за нас. Дина изпусна една, тя се счупи и после просто си тръгна.

— Добре, но да не би някой да ѝ се скара. Нико или някой друг?

— Не, Нико никога не се кара.

— Да не би училището да не ѝ харесва?

Мислех си, че това е точно за нея. Тя самата умееше да пише и чете много добре и за разлика от мен това ѝ харесваше.

— Не, но... — Роза сякаш се замисли.

— Но?

Усетих, че имаше едно недоизказано „но“.

— Най-малките, Катрин и Бет, се страхуват малко от нея. Мисля, че могат да забележат, че не е свикнала да общува с други деца. И макар Дина да загуби дарбата си на Жрица на срама, все пак... все пак у нея има нещо необикновено.

Аз въздъхнах. „Обикновена“ бе дума, която човек в никакъв случай не можеше да използва за Дина. Но не можеше ли поне да се

опита? Понякога ѝ се ядосвах. Защо не можеше да бъде поне малко щастлива? Защо ѝ трябваше непрекъснато да върви провесила нос и да се държи странно, та никой да не иска да общува с нея и да я опознае? Доколкото знаех, не това беше начинът да си намериш приятели.

Няколко дни по-късно се скарах с Роза, та пушек се вдигна. Всичко започна с нещо, което Ирена каза, когато отидох да ѝ върна вилата.

— Добре ли се справяте, Давин? — попита ме тя и ме погледна някак странно изпитателно.

— Да, всичко е наред — отвърнах аз.

— И нищо не ви липсва? Имате достатъчно храна и така нататък?

— Да, сега имаме и хляб, и яйца.

— Защото ако нещо ви липсва, трябва да ми кажете — става ли така? Трябва само да ми кажете. И ще измислим нещо.

Защо се държеше толкова странно? Сякаш премълчаваше нещо.

— Нищо не ни липсва — казах ѝ аз леко обиден. Разбира се, че си нямахме всичко. Липсваха ни куп неща, но нищо, което да не можем да си набавим сами или да заслужим. — Освен това нямаме нужда от подаяния.

Опитах се да не мисля за това колко малко пари дадохме на Ирена, за да можем да живеем в хижата.

— Опазил ме Бог — рече Ирена. — Нямах това предвид. Искам само да помогна. На много от нас ще им стане тъжно, ако се наложи да отпътувате.

Какво означаваше това? Тя отново ми хвърли същия странен поглед. Нещо ставаше тук, нещо, което не можех да разбера.

Ирена ме изпрати до вратата. От другата страна на площада стоеше Мина, съдържателката на странноприемницата. Веднага щом ме видя, лицето ѝ придоби сериозно изражение. Аз я поздравих учтиво, но тя не ми отговори. Просто стоеше там и ме гледаше злобно.

— Какво съм ѝ направил? — попитах аз.

Ирена замълча.

— Нищо — отвърна ми после тя. — В лошо настроение е, защото са ѝ изчезнали две кокошки. Сигурно лисицата ги е отмъкнала.

Ставаше все по-странно и по-странно. Защо Мина щеше да се сърди на мен, задето лисицата ѝ е задигнала кокошките? Аз се сбогувах с Ирена и се отправих объркан към вкъщи.

Почти бях излязъл от селото, когато нещо тежко ме удари по рамото. Огледах се, но нищо не видях. Отново чух съскане, но този път успях да видя какво причинява шума и откъде идваше той. Двете луничави момчета на общия седяха в ябълковите дървета на Андреас Хусман^[1] и ме замеряха с малки неузрели ябълки.

Аз се разсмях. Ха, ето кой се занимава с глупости? Сега щях да им покажа. Набързо вдигнах една от ябълките и се подготвих за отговорен удар.

— Крадци, крадци — разкрещя се най-големият.

Застинах.

— Нищо не съм откраднал — извиках му аз в отговор.

— Така ли? Тогава защо от килера ни липсва пастет — изкрещя момчето толкова силно, че сигурно цялото Лербю го чу.

— Аз пък откъде да знам? — извиках му аз разпалено. — Глупак!

Прицелвах се и хвърлях колкото сила имах. Откъм дървото се чу едно болезнено „ау“. „Дано да ти излезе синина — помислих си аз гневно. — Такива неща не трябва да се говорят на хората!“

Бях изминал половината път до вкъщи, когато събрах две и две. Странният поглед на Ирена и думите ѝ „Само трябва да кажете, ако ви липсва нещо“. Изчезнали кокошки. Изчезнал пастет. Някой бе започнал да краде в селото, и разбира се, подозренията падаха веднага върху нас. Новите. Чуждите. И нямаше значение, че никой от нас никога през живота си не бе крал!

Изведнъж спрях. Това всъщност не беше съвсем вярно. Роза. Роза беше от Скиденстад, а там на мнозина им се налагаше да крадат, за да оцеляват. Роза, която можеше така умело да свири с уста предупредителни сигнали, че дори косът би могъл да се заблуди, че чува друг кос.

„Не, това е глупаво“ — помислих си аз. Роза обаче никога не би тръгнала да краде кокошки. Какво щеше да прави с тях?

Но Роза имаше куче. Ами Бел? Бел, която следваше момичетата до училище. А вкъщи нямаше много месо. Дали Бел не бе отмъкнала кокошките на Мина? Дали Роза не бе откраднала пастета за Бел?

Всички тези подозрения съвсем ме объркаха и не знаех на какво да вярвам. Може би Роза не знаеше колко важно беше да се отнасяш почтено със своите съседи. Особено, когато си пришълец. Трябваше да говоря с нея.

Пляс! Шамарът отекна в цялата хижа, а аз имах чувството, че главата ми ще падне. Бел скочи и започна да лае яростно.

— Как може да говориш подобни неща! — Очите на Роза святкаха, а по поруменелите ѝ от гняв бузи се стичаха сълзи.

— Ама аз само попитах...

— Незаконното дете от Скиденстад, това си помисли, нали?! Въшла. Крадла. Да не мислиш, че не съм го чувала преди?

— Да, но аз...

— Дяволите да те вземат. Никога през живота си не съм крадала!

— Да, но ти... ти можеш да свириш като кос.

— Да, това е ужасно. И, разбира се, означава, че съм крадла!

— Роза...

— Ако искаш да знаеш, ние пренасяхме контрабанда. Няколко пъти. Моят ужасен брат и аз. Но това не е като да крадеш от съседите си.

— Въпреки това е незаконно...

— Да, така е. Моля, обеси ме!

— Всичко е, защото е толкова важно да...

Но Роза вече не ме слушаше. Тя свирна силно на Бел и изчезна през вратата заедно с кучето си. Аз се хванах за пулсиращата буза и си помислих, че сега не бе най-подходящият момент да я последвам.

— Това бе много глупаво — рече Нико откъм тавана.

Аз се обърнах. Бях си мислил, че с Роза сме сами вкъщи.

— Някой е откраднал нещо! — защитих се аз. — А това може да доведе до изгонването ни от селото.

— Роза живее с вас от две години — каза Нико и провеси крака през ръба. — Откраднала ли е нещо от някого през това време?

— Не — промълвих аз.

— Значи, когато ѝ зададе този въпрос, го направи само защото тя е от Скиденстад.

— Да, да, това вече го разбрах — сопнах му се аз раздражено. — Постъпих много глупаво и безчувствено, съжалявам. Но ако Роза и Бел не са взели нищо, кой тогава?

— Не знам — отвърна ми Нико замислено. — Но ще е добра идея да разберем, защото останалата част от Лербю си вади заключения също толкова бързо колкото теб.

— Нямаме време да се спотайваме и да следим крадци — рекох му аз. — Имаме си работа за вършене.

— Да, да — промърмори Нико, който явно вече бе започнал да мисли за нещо друго. — Мисля, че ще си поприказвам с моите ученици.

[1] От датската дума husmand — дребен собственик. — Б.пр. ↑

ЗМИЯТА

Роза беше раздразнителна и начумерена в продължение на няколко дни. Следващата сутрин, докато се опитвах да запуша една дупка в покрива на кокошарника, я чух как вика на Дина в лехата с фасула.

— Сигурно и ти си мислиш, че крадем, Бел и аз?

— Не, аз...

— Страхотна приятелка си!

Роза се появи откъм ъгъла със сълзи на яд в очите, хвърли ми такъв убийствен поглед, че можеше да ме събори мъртъв от покрива, и изчезна в гората.

— Нямах това предвид! — извика Дина. Тя самата също се появи иззад ъгъла и изобщо не изглеждаше по-щастлива от Роза.

— Какво ѝ каза? — попитах аз.

— Нищо — отвърна ми Дина. — Само че... само че трябва да пази Бел.

— Не мисля, че Бел е отмъкнала кокошките.

— Знам много добре! Не това имах предвид.

— А какво тогава?

— Само че трябва да внимава Бел да не... избяга или нещо подобно. Или пък да не се нарани. — Гласът на Дина се снишаваше все повече и повече, а накрая се превърна в шепот.

— А защо би ѝ било да го прави? Бел не е някаква скитница.

Дина не каза нищо повече. Тя се върна при фасула и продължи да плеви. Аз поклатих глава и се опитах да закрепя сноп слама, без да направя повече дупки, отколкото вече имаше за запълване. Смятах, че Дина се държеше меко казано странно в последно време. Какво му ставаше на това момиче?

Кракът ми се подхлъзна и пропадна през покрива. Мухъл! Най-добре щеше да бъде да сринем целия проклет кокошарник и да построим нов.

— Дина! — мама викаше. — Има ли яйца днес?

— Не знам.

— Ами тогава провери! — думите ѝ прозвучаха малко раздразнено, защото събирането на яйцата, ако имаше такива, бе малко или повече работа на Дина.

Дина мина напърно през двора. Извади вода от кладенеца и си изми ръцете. След това влезе в кокошарника, без дори да ме погледне. А и защо ли да го прави, аз бях просто брат ѝ. Всякакви кокошки и яйца бяха по-важни от мен.

Стори ми се, че тя доста се забави вътре. Толкова дълго, че ме загриза любопитството и аз легнах на покрива, за да мога да погледна през дупката, която кърпех.

Дина държеше нещо в ръцете си. Яйце. Но не кокоше. То бе украсено с черни, червени и бели орнаменти. Дина хвана яйцето за върха и долната част, дръпна силно и то се счупи по средата. Явно бе направено от дърво, метал или нещо подобно. Вътре в него имаше къс хартия.

Сега вече наистина станах много любопитен. Кой изпращаше на Дина писма в яйца? Да не би да си бе намерила приятел? Сигурно затова се държеше толкова странно напоследък. Това обясняваше мълчанието, болките в корема и тъжните погледи. Но ако наистина бе влюбена, явно това не ѝ носеше особено много радост.

Дина разгърна писмото и започна да чете. После го хвърли изведнъж заедно с яйцето на земята и се заплака.

Аз се спуснах по покрива, скочих в тревата и отворих вратата на кокошарника. Дина ме погледна ужасено и посегна да вдигне писмото, което лежеше на пода. Аз обаче я изпреварих. Там пишеше: „Скъпа Дина, не искам да те плаша“. Не можах да прочета повече, защото Дина грабна листа от ръцете ми.

— Дай ми го — казах ѝ аз и протегнах ръка.

Тя поклати глава.

— Това не те засяга.

— Разбира се, че ме засяга. Аз съм твой брат и ако си се захванала с някой глупак от селото...

Тя ме погледна със странно изражение.

— Даже и да е така — рече тя, — това си е моя работа.

— Не и ако те кара да плачеш.

Тя отвори уста да каже нещо, но остана безмълвна. Сълзите ѝ бяха секнали също така изведнъж, както бяха потекли. Тя сложи ръка

на гърдите ми и леко ме потупа, сякаш бях Бел, която чешеше зад ухото.

— Понякога наистина си много сладък — рече сестра ми. И докато аз стоях там и се чудех как да възприема тази забележка, тя се шмугна покрай мен, излезе на двора и хвърли писмото в кладенеца.

— Днес няма яйца — извика Дина на мама.

Аз вдигнах цветното яйце. Беше много леко, толкова леко, че нямаше как да е изработено от дърво, но не знаех от какъв материал бе направено. Съединих двете половинки. Чак сега видях, че това не бяха просто орнаменти, а някакво животно, морска змия или дракон. Рисунката бе някак мазна и блестеше, сякаш боята все още не бе засъхнала. Бе изящна и странна. Никой от селските момчета не би могъл да нарисова нещо подобно. А нима не бе странно да започнеш любовно писмо така? „Не искам да те плаша.“ Не че бях много добър в писането на любовни писма, но ако все пак реших да пратя такова на някое момиче, никога *нямаше* да започна така.

— Дина — промърморих аз. — В какво си се забъркала?

По време на вечерята ни този ден цареше мрачно настроение. Ковачът бе дошъл преди малко, за да доведе чернушкото. Каза, че не успял да го продаде, но през цялото време гледаше в земята и избягваше погледа на мама.

— Нищо — рече му тя. — Ние сами ще се опитаме.

Той кимна.

— Кончето е добро — каза той. — Може да опитате да го продадете във Веверстед или малко по̀ на юг. Сигурно мнозина биха пожелали да закупят такъв хубав кон.

„Но никой в Лербю“ — помислих си аз. Да не би да бе заради откраднатите кокошки?

Ковачът си тръгна, а ние седнахме край дъсчената маса, която бях сковал за нас. Хляб и супа от коприва. Щеше ми се наистина ние да бяхме задигнали онези кокошки или пастета. Единственото месо, което слагахме на масата, бяха моите зайци. Дина седеше бледа и ровеше в храната, а намръщеното изражение все още не бе слязло от лицето на Роза.

— Не може ли да я караме малко по-весело? — попита мама накрая. — Сигурно ще успеем да продадем коня. А хората от селото ще си променят мнението рано или късно, особено след като заловят истинския крадец.

Нико се прокашля.

— Катрин, помниш ли коя е Катрин?

Мама кимна.

— Тъмно момиченце. Най-малката ти ученичка.

— Да. Катрин каза, че знае как може да се влезе в кокошарника на странноприемницата. Може би трябва да обмислим възможността някой да стои там през нощта на стража.

Мама поклати глава.

— Това е работа на хората от селото. Най-добре да стоим настрана.

Дина се изправи и си взе шала.

— Накъде си тръгнала, млада госпожице? — попита мама.

— Забравих търнокопа и кошницата при фасула — отвърна тя. — Трябва да ги прибера преди да се стъмни.

Тя изчезна през вратата преди някой да успее да каже нещо повече.

Аз също се изправих.

— Ти пък какво си забравил? — попита ме мама остро.

— Нищо. Ще измия чиниите.

— Давин, да не би да си болен?

Бузите ми поруменияха.

— Съвсем не.

Събрах набързо глинените съдове и ги занесох навън до кладенеца. Накиснах ги във ведрото и се шмугнах покрай кокошарника, за да мога да видя лехата с фасула.

Дина я нямаше там. Успях да я зърна между дърветата, преди съвсем да се изгуби.

Така си и мислех. Любовна среща.

Върнах се при ведрото с вода и започнах да мия съдовете.

Дина още не се бе върнала, когато приключих.

— Сега ще видиш ти, Дина — промърморих аз на себе си. А и на мама сигурно вече й бе минало през ума, че прибирането на търнокопа и кошницата бе отнело твърде много време.

Върнах се при кокошарника още веднъж и се взрях в гората. От Дина все още нямаше и следа. Трябваше веднага да тръгна да я търся. Тя все пак бе само на дванадесет, а навън бе започнало да се стъмва. А и онова странно изречение от писмото не ми излизаше от ума: „Не искам да те плаша“. Колкото повече мислех за това, толкова по-обезпокояващо ми се струваше.

— Давин? — мама стоеше на вратата.

— Да.

— Къде е Дина?

— Не я виждам — отвърнах аз. — Но сигурно скоро ще се върне.

— Опитай да я намериш — в гласа на мама се четеше тревога и аз много добре можех да я разбера. Кимнах и се отправих към гората, където я бях видял за последно.

Едва бях навлязъл сред първите дървета, когато я съзрях. Тя вървеше към мен, ридаеща и задъхана, като държеше едната си ръка далеч от тялото.

— Ухапа ме змия — промълви Дина. След това падна на колене, така че се наложи да я нося през остатъка от пътя.

По ръката на Дина имаше две струйки кръв и дупки от отровни змийски зъби.

— Тя падна върху мен — каза Дина. — От едно дърво.

Не мислех, че тукашните змии можеха да се катерят по дърветата, но това сега не беше важно.

— Какъв цвят беше? — попита мама остро и затегна кожената връв, която бе завързала около ръката на Дина. Знаех какво си мислеше. Ако бе жълто-зелена, щеше да се окаже обикновена водна змия, като тази, която бях видял край капана. Зла, но безвредна.

— Черна и оранжева — отвърна Дина.

Отровна змия.

— Давин — каза ми мама с неестествено спокоен глас. — Донеси ми нож.

Дадох ѝ моя. Ръката ми трепереше. Не можех да разбера как нейната можеше да е толкова спокойна. Може би бе, защото ѝ се налагаше. Именно тя трябваше да реже.

Отровна змия. Тя можеше да убие. Колко ли отрова имаше в кръвта на Дина?

— Трябва ми лампата — заръча мама. — Не виждам какво правя.

Нико запали фитила на лампата и я хвана така, че да огрява най-добре ръката на Дина. Сестра ми лежеше на масата, на която само преди минути бе стояла супата от коприва.

— Роза, качете се с Мели на тавана. Разкажи ѝ някаква приказка.

Роза кимна мълчаливо и хвана ръката на Мели. Тя се бе втренчила уплашено в ръката на Дина и в началото не искаше да тръгне.

— Върви с Роза — нареди ѝ мама. Мели се подчини.

Мама пхна ножа в пламъка за миг. След това погледна Дина в очите.

— Ще отнеме само минутка, съкровище — прошепна тя.

Дина я гледаше преbledняла. Не каза нищо, но видях как стисна зъби.

Мама допря острието на ножа до ръката на Дина, точно над ухапаното място. След това бързо разреза плътта. Дина изстена веднъж. Сподаденият ѝ вик прониза болезнено цялото ми тяло. Мама допря устни до раната и започна да изсмуква отровата и да я плюе, да изсмуква и да плюе. Надявах се да бе вярно, че човек можеше да извади отровата от тялото по този начин. Мама не спираше, а Дина лежеше там, без да пророни и звук, макар че сигурно я болеше. Чувахме как Роза се опитва да разказва приказка на Мели горе, на тавана. Тя непрекъснато спираше или повтаряше едно и също изречение по два-три пъти, но Мели не казваше нищо. Съмнявах се, че изобщо я слушаше.

— Донеси ми кошницата, Давин — каза ми мама накрая. Цялата ѝ уста бе в кръв. — И чайника.

Донесох кошницата и чайника. Мама извади от нея малко глинено шишенце.

— Това е спирт — каза тя на Дина. — Щипе, но прочиства.

Мама изля спирта в раната. Дина си пое дълбоко въздух и прехапа устни.

— Боли — прошепна тя.

— Знам, съкровище. Но най-страшното скоро ще мине.

Дано да беше вярно. Досега не бях виждал човек, който да умре от отравяне, но бях чувал ужасяващи истории за гангрена, слепота и хора, които били посинели от недостиг на въздух точно преди смъртта си. „Това не може да се случи с Дина“ — помислих си аз. Та нали тя

сама се бе прибрала, сигурно в кръвта ѝ нямаше много отрова. А и ухапването на тази змия невинаги бе смъртоносно. Далеч невинаги.

Мама напои една превръзка с димящата топла вода от чайника. Остави я да изстине за миг преди да я сложи на ръката на Дина.

— В раклата има чисти чаршафи — рече ми тя. — Смени спалното бельо.

Аз донесох чаршафите и започнах да оправям леглото. Мама отпусна кожената връв и Дина отново изстена тихо. Мама я погали по челото.

— Сега всичко зависи от теб — рече мама. — Спомняш ли си какво казвам обикновено, когато сте болни?

— Тялото може да свърши само половината от работата — промълви Дина уморено. — Човек трябва да използва и съзнанието си, за да оздравее.

Мама кимна.

— Представи си, че ръката ти отново е здрава. Че цялата отрова е навън. Повярвай го. Представи си го.

— Да, да.

Отговорът ѝ прозвуча някак обезкуражено.

— Дина! Трябва да ми обещаеш да се бориш, колкото сили имаш!

Дина замълча.

— Ще е по-лесно да се предам — прошепна тя почти беззвучно.

Мама изглеждаше съвсем вцепенена.

— Детето ми. Не бива да говориш така.

От устните на Дина се отрони дрезгав звук. Отне ми известно време преди да осъзная, че това трябваше да представлява смях.

— Малко е глупаво, нали? — каза тя. — Да те ухапе змия, когато ти самият си змийско отроче.

Мама остана безмълвна тягостно дълго време. След това хвана лицето ѝ с две ръце и я погледна в очите.

— *Забрави го* — каза тя. — Ти си *мое* дете. Не негово. Чуваши ли?

Дина затвори очи.

— Да, мамо — прошепна тя. Но не звучеше така, сякаш го вярваше наистина.

Почти никой не успя да поспи тази нощ в хижата. Роза и Мели се качиха да спят на тавана, където обикновено нощуваше Нико. Дина се оплакваше, че ѝ е студено, макар че оставихме огъня да гори през цялата нощ, така че се редувахме да лежим при нея, за да я топлим.

Аз изчаках, докато мама и Нико малко се отдалечиха. Те седнаха край огъня и се заговориха тихичко и аз видях как той положи ръка на рамото ѝ, за да я утеши.

— Кой е той? — прошепнах аз на Дина.

— Кой?

— Той. Този, който ти праща писма, подмамя те навън в гората и хвърля змии по теб. Ето кой. — Гласът ми трепереше от ярост.

— Не... не стана точно така.

— Така ли? Змиите не се катерят по дърветата, Дина. *Кой е той?*

Тя се втренчи безмълвно в мен. Лицето ѝ блестеше от пот заради треската. За миг си помислих, че ще ми отговори. След това бавно поклати глава.

— Не знам за какво говориш — рече тя.

Очите ѝ се затвориха и тя се престори, че спи. Но аз знаех, че бе будна. Дишането ѝ бе твърде неспокойно.

В един момент заспах, макар да не исках. Сънувах ужасното яйце. Дина го отвори, но вместо писмо вътре имаше змия в черно, бяло и червено. Тя се уви около ръката ѝ и разтвори уста, така че можех да видя двата ѝ дълги отровни зъби.

— Не, Дина — чух мама. — Не може!

— Искам да го сваля...

— Не, съкровище!

Аз се събудих. Мама стоеше наведена над леглото и държеше двете китки на Дина. Тя видя, че съм буден.

— Давин — рече ми тя дрезгаво. — Трябва да ми помогнеш. Дръж я за малко.

— Да я държа? — Главата ми все още бе пълна с мъгливи сънища за змии.

— За да не може да махне превръзката. Събуди се, Давин!

Аз седнах на леглото. Дина ме погледна, но очите ѝ бяха като от стъкло. Тя гледаше през мен. Сърцето ми заби по-бързо от страх,

защото имах чувството, че вече бе поела към едно друго място.

— Дръж я!

Аз хванах китките на сестра ми. Бяха хлъзгави от пот.

— Пусни ме — примоли се Дина. — Искам да я махна. Боли ме!

Тя опита да се освободи, но ми беше лесно да я задържа. Твърде лесно.

— Тя не трябва да хаби силите си така — рече мама, сякаш Дина не можеше да я чуе. — Опитай се да я успокоиш, Давин.

— Как?

— Говори й. Пей й. Разкажи й приказка. Каквото и да е. Главата ми бе съвсем празна. Не ми идваше нито една приказка на ум.

— Пусни ме — шептеше Дина. — Пусни ме, пусни ме...

Започнах да пея. Една стара приспивна песен, която дори не подозирах, че знам.

— Малка звездичке, затвори очички...

Дина наистина се поуспокои. Сигурно й я бях пял някога, когато и двамата бяхме много малки. Не можех да си спомня всички думи, но това нямаше значение. Можех да изтананикам забравените места. Най-важното бе, че песента накара Дина да се отпусне.

Мама се върна с една чаша.

— Повдигни я леко — рече ми тя. — Така че да може да пие.

Мама допря чашата до устните на Дина, но тя извърна глава.

— Мирише гадно — каза сестра ми, а гласът й прозвуча сърдито, като на малко дете, сякаш в нея се бе настанило някакво намръщено тригодишно хлапе.

— Погледни ме — рече мама.

Дина не искаше.

— *Погледни ме* — повтори тя, като този път не остави никакъв избор на Дина, защото използва интонацията на Жрица на срама. — *Ти ми обеща да не се предаваш. Чуваш ли?*

Дина лежеше немощна в прегръдката ми като парцалена кукла, но за миг възвърна гласа си.

— Да — рече тя просто. И отпи послушно от отварата, която й даде мама.

Дина спеше. Спеше ли, спеше. Не се събуди дори когато мама смени превръзката ѝ. Кожата около раната ѝ бе червена и раздразнена. Въпреки това мама бе по-спокойна.

— Няма червени линии — каза ми тя. И макар, за разлика от Дина, никога да не се бях интересувал от знахарските умения на мама, все пак знаех, че тя си мислеше за отравяне на кръвта. Нямахме такова. Това трябваше да е добър знак.

Дина се събуди преди вечеря и поиска малко вода. Все още имаше треска, но вече бе дошла на себе си. А на следващата утрин и температурата ѝ спадна.

— Добра работа, сестро — казах ѝ аз. — Една отровна змия не е достатъчна, за да те пребори.

По устните ѝ пробягна усмивка — съвсем лека, но все пак я имаше. След това отново заспа.

— Погрижи се да пие нещо всеки път, щом се събуди — рече мама на Роза.

— А ти къде ще ходиш? — попитах аз.

— Ще се разходя до Лербю.

Гласът ѝ прозвуча нормално, но аз я познавах добре и знаех, че бе ядосана. Всъщност тя бе ядосана дни наред, но едва сега можеше да предприеме нещо.

— И аз ще дойда — заявих аз.

Мама се вгледа в мен за миг.

— Добре — отвърна ми тя. — Можеш да дойдеш.

Вечерта се бе спуснала, когато с мама стигнахме до площада на Лербю. Мама спря Фалк пред странноприемницата, но не слезе от него. Остана на гърба му. Седеше съвсем неподвижно. А Фалк, който по принцип не беше особено послушен, този път не започна да рие с предния си крак, да мята грива или да върши някои други от обичайните си пакости.

Мама остана, яхнала Фалк, толкова неподвижно и толкова дълго, че около нея започна да се събира тълпа.

— Какво прави тя? — попита един мъж друг, но не съвсем тихо.

Мама го погледна и той потръпна.

— Чакам — рече тя и отмести поглед от него, точно както една хищна птица освобождава плячката си, когато вече не ѝ е интересна.

Мъжът разтърси глава и разтри лице.

— Какво? — попита някакъв смелчага.

— Този, който се опита да убие дъщеря ми.

В този миг обичайната пазарна атмосфера изчезна. Всички разговори затихнаха. Никой не се опитваше да купи или продаде нещо, никой не носеше вода, никой не си поръчваше халба бира в странноприемницата. Сякаш през цялото село пробягна някакъв шепот и само след половин час всеки жител на Лербю със сигурност знаеше какво бе казано на площада. Повечето бяха дошли да видят края на историята.

Около Фалк и Силке имаше свободно пространство, но иначе целият площад бе пълен с народ. Някои се опитваха да бърбят, но разговорите бързо затихваха съвсем или се превръщаха в монотонен шепот. А когато мама изведнъж изправи гръб и застана още по-гордо върху седлото на Фалк, настъпи пълна тишина. Целият площад замлъкна и застина.

— Дъщеря ми бе ухапана от змия — рече мама и макар да не говореше особено високо, всички можеха да я чуят. — Тя за малко не умря. Може и да е било нещастен случай. Надявам се.

Тя плъзна поглед по множеството — от лице на лице. И ако преди не се бяха досетили, че тя е Жрица на срама, вече го знаеха със сигурност.

— *Само влечуго би наранило дете по този начин. Ако някой ни желае злото, нека излезе напред. Ако някой знае нещо, нека излезе напред. Хората трябва да отговарят за действията си.*

Беше тихо. Никой не помръдна. Погледът на мама се местеше от човек на човек, улавяше един, пускаше го, улавяше следващия. Никой не каза нищо. Никой не излезе напред. Накрая Ирена се приближи колебливо към Фалк.

— Жрице на срама — рече тя, а гласът ѝ леко трепереше. — Нищо не сме сторили на детето ти. Ние сме порядъчни хора.

Мама кимна бавно.

— Вярвам ти — рече тя. — Никой от тук присъстващите не го е сторил. Може би наистина е било нещастен случай. Избирам да вярвам в това.

След това тя обърна Фалк и напусна площада. Никой от Лербю не посмя да застане на пътя ѝ.

— Наистина ли го мислиш? — попитах я аз, когато вече почти се бяхме прибрали. — Че е било нещастен случай?

— Може би — отвърна ми мама. — Никой от хората на площада не го е извършил. Но аз забелязах и кого го нямаше. Андреас Хусманд. Обущарят. И най-големият син на Мина Гестгивар^[1]. Ако има виновник, ще да е един от тях.

Не можех да си представя някой от тях да е любим на Дина, дори синът на Мина. Той бе твърде стар за Дина, бе по-голям от мен, а освен това бе ужасно кривоглед с едното око. Но може би писмото не бе от обожател, а от някого, който се преструваше на такъв. А може би изобщо не бе от обожател. Може би бе някой, който бе разбрал за любовната среща и се бе възползвал от случая. Ако изобщо бе любовна среща. Или каквато и да било среща. Хилядите „може би“ се въртяха в главата ми като объркани прилепи, а единственото, което знаех със сигурност бе, че трябваше да си поговоря сериозно със сестра ми. Сега щеше всичко да си каже!

Но когато се прибрахме, Дина вее още спеше, а аз не бях чак толкова коравосърдечен, че да я събудя и да започна да я разпитвам. Радвах се, че все още бе жива.

[1] От датската дума gæsgiver — съдържател на страннопиемница. — Б.пр. ↑

ФАКЛИ В МРАКА

Бел лаеше. Силно и ядосано, както когато искаше да ни предупреди за нещо, така че аз веднага скочих на крака, макар все още да бях сънен. Чух как Роза се опитва да я успокои долу, до вратата, но Бел не искаше и да чуе.

Аз се изгърколих от сламеното легло и се приближих до ръба.

— Какво има? — прошепнах аз на Роза, която едва успявах да различа в мрака. Всъщност бялата козина на Бел бе единственото нещо, което се виждаше там долу.

В началото Роза не ми отговори.

— Мисля, че идва някой — рече тя, а гласът ѝ бе тих и уплашен.

Аз се обърнах, за да събудя Нико, но той вече бе станал.

— Вземи си лъка — заръча ми той.

Аз кимнах. Защото ако вкъщи дойдеха хора посред нощ, това, разбира се, можеше да означава, че някой се е разболял и има нужда от помощта на мама. Но след случилото се през последните дни, ме беше страх, че...

— Мадам Тонере!

Трескаво тропане по вратата, задъхан глас. Напомняше на...

— Роза, отвори — рече мама. — Това е Ирена.

И наистина бе тя. Жената дишаше някак странно и изглеждаше съвсем объркана, та в началото си помислих, че нещо с детето не е наред. Явно и на мама първо това ѝ бе минало през ума.

— Седни — рече ѝ тя рязко. — Кървиш ли? Давин, запали лампата.

Ирена махна с ръце.

— Не — рече тя, все още задъхана. — Нищо ми няма. Става дума за... става дума за...

— Поеми си дъх — каза ѝ мама.

Ирена седна, но поклати глава.

— Няма време — отвърна ѝ тя. — Откриха Катрин. Катрин, дъщерята на майстора седлар. Тя... нещо не е наред с нея. Лежеше в безсъзнание в кокошарника на странноприемницата и никой не може

да я свести. А на гърдите й... на гърдите й имаше нарисуван знак. С кръв.

— С кръв... — в началото мама изглеждаше объркана. След това попита бавно.

— Какъв знак?

Ирена заби поглед в масата.

— Два кръга. Един в друг. Като... като знак на Жрица на срама.

За малко да изпусна лампата, която така или иначе едва бях успял да запаля. Мама гледеше втренчено съпругата на ковача, която просто седеше там с очи, впити в масата, и не смееше да вдигне глава.

— Ирена...

— Знам, че не сте вие — лицето й придоби войнствено изражение. — Каквото и да е това, който и да го е направил..., аз много добре знам, че не сте вие. Но... много други ще кажат, че това е отмъщението на Жрицата на срама за случилото се с дъщеря й. Трябва да се махнете оттук. Не можете да останете. Трябва да тръгвате, веднага.

В главата ми се въртяха хиляди мисли. Какво се бе случило с Катрин? Познавах я добре. Тя бе една от ученичките на Нико, тихо момиченце с кафяви къдрици и луфт между предните зъби. Не бе на повече от седем години или приблизително на толкова. Кой бе наранил такова малко дете?

— Тя каза, че знае как може да се влезе в кокошарника на странноприемницата — рече Нико тихо. — Може би... е изненадала крадеца или нещо подобно.

— Донеси кошницата ми, Давин — каза ми мама. — Трябва да видя дали мога да направя нещо.

— Не чувате ли какво ви говоря? — извика Ирена изведнъж. — Не можете да останете тук! Обущарят, Якоб Хусманд, синът на Мина Гестгивърс... колко дълго време си мислите ще мине, преди те да се появят отвън с факли и тояги или с каквото и да било друго, което би им свършило работа? Казвам ви, че трябва да се махате оттук. Веднага!

Едва в този момент осъзнах как стояха нещата. Че отново трябваше да тръгнем на път. Че отново бяхме бездомни.

Бел отново започна да лае, още по-силно от преди.

Ирена изглеждаше уплашена.

— Това са те — рече тя. — Вече са на път.

Нямаше време да опаковаме багаж. Едва успяхме да съберем няколко неща от първа необходимост и да излезем от къщата. Трябваше да яздя с Дина на ръце — тя бе прекалено слаба, за да седи сама на Силке. Роза в последния момент успя да хване Стрибе^[1], нашето котенце, и накара Ирена да обещае, че ще се грижи за него. И така ние поехме на път: аз и Дина възседнахме Фалк, а мама яхна чернушкото, като държеше Мели пред себе си. Роза седеше бледа и уплашена на гърба на Силке и стискаше твърде силно юздите. Все още не бе свикнала да язди.

Тръгнахме по малката пътечка зад къщата. Другият път бе по-широк и щеше да ни е по-лесно да го следваме в мрака, но не смеехме да яздим по него. Съдейки по поведението на Бел, явно другите бяха съвсем наблизо.

— Накарай я да млъкне — изсъсках аз на Роза. — Ще ни издаде.

— Лесно ти е да го кажеш — сопна ми се тя в отговор, но не толкова злобно, колкото обикновено. Сигурно смяташе, че имаше предостатъчно животни, за които да отговаря в момента. Тя дръпна въжето, което Бел носеше около врата си, и й се скара, но това изобщо не помогна. Единственото, което Бел разбираше, бе, че нещо не бе наред и че трябваше да защити своето семейство. Силке се уплаши от лая й, метна грива и се блъсна във Фалк. Роза извика ужасено и изпусна въжето, с което държеше кучето. Бел с лай и джавкане се втурна като стрела напред към тези, които застрашаваха любимите й хора.

— Не — извика Роза, захвърли юздите на Силке и скочи на земята. След това хукна след Бел.

— Роза! Спри! — изкрещях аз.

Но тя продължи да тича. Погледнах мама отчаяно.

— Обърнете конете — рече тя. — Не можем да продължим без Роза.

Изглеждаше сякаш целият двор пред хижата бе пълен с мъже и коне. Не знаех колко точно бяха, нито кои бяха, главите им бяха покрити с нещо като чували с дупки за очите и устата, а светлината от факлите им танцуваше неспокойно в мрака, така че единственото,

което се виждаше, бе длан, ръка и две блестящи очи в разрезите на маските.

Един бе хванал Роза за ръката. Друг се опитваше да прогони Бел, като въртеше една факла подобно на тояга. Бел джавкаше, лаеше и се опитваше да захапе конете за задната част на краката.

Изведнъж мама застана между тях. Дори не бях видял кога бе слязла от коня.

— *Какво правите тук?* — попита тя с онази интонация, която накарва всички да застинат и да се заслушат. Дори Бел млъкна и се сви — явно бе разбрала, че е направила грешка. Роза се освободи и се хвърли на врата на непослушното си куче.

В началото никой от мъжете не искаше да отговори. След това един от тях се прокашля. Беше мъжът, който яздеше жребец досущ като този на съдържателите на странноприемницата.

— Нас не можеш да ни изплашиш, вещице — рече той. — Дошли сме да разчистим едни сметки.

Той със сигурност искаше гласът му да прозвучи грубо и твърдо, но това не се получи напълно.

— И за какви сметки по-точно става въпрос? — попита мама. Не знам как ѝ се удаваше да бъде толкова спокойна, но гласът ѝ изобщо не трепереше.

— Каузата ни е справедлива и ти много добре го знаеш!

— Ако каузата ви е справедлива, защо тогава носите маски? *Нима не смеете да покажете истинските си лица?*

Мъжете се размърдаха неспокойно.

— Катрин — рече единият. — Малката Катрин лежи на смъртния си одър. С твоя проклет вещерски знак на гърдите!

— Позволете ми да видя детето — каза им мама. — Може би ще успея да ѝ помогна.

— Никога повече няма да ти позволим да я докоснеш!

— Къде е бащата на детето? — попита мама. — Какво мисли той?

И този път никой не искаше да отговори. След това мъжът, който седеше на сивия кон, рече:

— Той е при болното дете!

— Вие също трябва да сте там. Защото не аз съм предизвикала болестта ѝ.

— Ами знакът — каза един друг. — Вещерският знак. Как ще обясниш него?

Думите му прозвучаха така, сякаш той наистина искаше да получи отговор, сякаш се бе усъмнил във вината ѝ. Това бе един от тези мигове, когато всичко бе възможно. Дори правдата можеше да излезе наяве.

След това ездачът на сивушкото се поизправи на коня.

— Вещерски номера — изсъска той. — Не разбирате ли? Тя обърква ума ни, за да не можем да свършим това, за което сме дошли!

Той вдигна факлата, сякаш искаше да удари мама с нея. От устните на Дина се отрони сподавен уплашен вик и тя се опита да се освободи от прегръдката ми.

— Стой мирно — прошепнах ѝ аз, макар че на мен самия ми се искаше да пришпоря Фалк между маскираните мъже. Ако я удареха... Само ако я докоснеха... Искях да съм до мама. Но не можех да изоставя Дина и Мели. Това ме раздираше отвътре.

— Остани със сестрите си — прошепна Нико, пристъпи напред и застана до мама. Не носеше дори нож, с който да можеше да се защити. Не, не беше страхливец.

— Добър вечер, Андреас Хусманд. Добър вечер, Пайтер Гестгивърс. Добър вечер, общарю. Виждам, че и Вилман Снедкер^[2] е тук. Как се справя малкият Вилман със смятането?

Явно на Нико никак не му бе трудно да разпознае мъжете, въпреки маските им. Но той все пак бе общувал с хората от селото повече от мен.

Личеше си, че на тях не им хареса, че ги разпознаха и назоваха по име. Предпочитаха да останат анонимни в мрака.

— Съжалявам за Катрин — рече Нико и наистина го мислеше. — Бихме сторили за нея всичко, което можем.

— Няма нищо за гледане — рече Вилман. — Тя просто спи. Но никой не може да я събуди.

— Позволете ми да помогна — помоли ги мама. — Нека видя какво мога да направя.

Изведнъж Пайтер Гестгивърс обърна сивия си кон и изчезна, сякаш всички горски зли духове му бяха по петите. Останалите се поколебаха за миг, след което го последваха. Тропотът от копитата се

отдалячаваше все повече и повече, а светлината от факлите изчезна в мрака.

Дори не смеех да си го помисля. Бяха си тръгнали. Без да ни сторят нищо.

Мели бе започнала да плаче, тихо и приглушено, сякаш се страхуваше, че някой щеше да я чуе. Аз скочих от коня, така че да мога да държа и нея, и Дина.

— Шшшш — прошепнах. — Няма ги вече. Всичко свърши.

Но не беше така.

Изведнъж доловихме отново тропот от конски копита и по пътя се зададоха трима ездачи. Не спряха и не казаха нищо. Просто хвърлиха факлите си върху покрива на хижата.

Върху сламения покрив.

Аз пуснах Дина и Мели и се втурнах към кладенеца.

— Помогни ми — извиках аз на Нико и хванах въжето, нямах търпение да използвам дръжката. Покривът бе стар и покрит с мъх, може би щяхме да успеем да загасим огъня преди той да се е разпрострял. Една от факлите бе паднала сама, само две бяха останали да лежат върху покрива.

Нико грабна нашата кофа от гърба на кафявия ни кон и изля в нея водата от кладенчовото ведро. А аз го напълних отново и започнах да го тегля нагоре. С ъгълчето на очите си видях как Нико се опитваше да хвърли водата на покрива. Но тя не стигаше достатъчно високо. Той остави кофата и изчезна между дърветата.

Какво правеше? Да не би да се бе предал?

— Нико!

Той се върна обратно заедно с кафявата кобила. Скочи на гърба ѝ и застана изправен на него като същински панаирен жонгльор.

— Роза, подай ми кофата!

Роза изпълни молбата му. Той хвърли водата върху сламения покрив и загаси едната факла. Ако успеехме да направим същото и с другата...

Откъм гората се появиха още трима ездачи, или същите трима, но с нови факли. Кафявата кобила подскочи уплашено настрани, така че на Нико му се наложи да я възседне. Този път на покрива се задържа само една факла, но за сметка на това тя попадна високо горе, а огънят

обхвана веднага сухата слама. А откъм мрачната гора отново долетя тропот на копита.

Мама сложи ръка върху моята.

— Остави го да гори — рече ми тя уморено. — Така или иначе не можем да останем тук.

Ние стояхме обезкуражени на двора и гледахме как пламъците поглъщаха целия покрив. Бел скимтеше, а Мели продължаваше да плаче, тихо и уплашено.

— Виж какво ни причини твоя любим — сопнах се аз на Дина. — Ще изплюеш ли най-накрая камъчето кой е?

— О, Давин, толкова си глупав — рече Дина тихо. — Аз нямам любим.

— Не аз съм глупав. Не аз тръгнах да се шляя из гората по залез-слънце заради едно писмо от някакъв ухажор.

— Писмо? — удиви се мама. — Какво писмо?

Дина не каза нищо.

— Дина. *Какво писмо?*

Дишането ѝ бе съвсем ускорено, както когато я ухапа змията.

— Той написа, че не иска да ме плаши. Че не той е убил Пес. Че иска само да ме опознае.

Глупак. Да, Дина бе права. Бях пълен глупак. *Сезуан.*

Писмото в яйцето бе от Сезуан.

Очите на мама блестяха от страх и отчаяние.

— О, Дина — рече тя. — И ти му *повярва*.

— Не. Не и в началото. А и не... не напълно. Просто... всички бяха толкова щастливи тук. А аз не исках да тръгваме на път... отново. Заради мен.

Мама остана мълчалива ужасно дълго време. „*Само не ѝ се карай*“ — молах се аз. — „*Само не се карай на Дина.*“ Никога не бях чувал Дина да говори така, с толкова тих и слаб глас. Сякаш щеше да се пръсне на хиляди парченца, ако мама се отнесе по-твърдо с нея.

— От колко време е тук? — гласът на мама звучеше спокойно, но в това спокойствие имаше нещо неестествено. Бе като маска, която прикриваше нещо друго — страх, ярост или и двете.

— Не знам — гласът на Дина бе толкова слаб, че почти не се чуваше. — Един ден ми бе оставил съобщение на плочите в училище. Видях го, когато понечих да ги раздам. Сигурно бе преди седмица.

— Почти две — казах аз дрезгаво. — Това бе денят, когато се прибра вкъщи, защото те болеше коремът.

Дина кимна.

Откъм гората се чу силно бухане на сова. Бухане, което всъщност едва ли идваше от някоя истинска сова.

— Трябва да тръгваме — каза Нико. — Ако някой от тях има лък, бихме били много лесна плячка тук, на светлината.

Сякаш те чува думите му. Изведнъж на няколко стъпки от нас падна стрела.

— Изчезвайте — изкрещя един глас в мрака. — В Лербю не ни трябват вещици.

Беше най-големият син на Мина Гестгивърс, но едва ли той бе стрелял, не и с кривогледото си око.

— В гората — изкомандва Нико. — Ако успеят да вземат и конете, с нас е свършено.

Мама изтръпна. Тя вдигна Мели и се затича тромаво към гората. Нико гушна Дина и я последва.

— Хайде — казах аз на Роза, която продължаваше да стиска Бел. — И дръж здраво това диво животно!

Преследваха ни цялата нощ. Всеки път щом си помислехме, че можем да поспрем и да си поемем въздух, чувахме проклетото им бухане и към нас политаха стрели. Играеха си с нас. Познаваха по-добре гората и докато се държах на разстояние от нас, не можехме да направим нищо, за да се защитим. Не целяха да ни убият, иначе отдавна да бяхме мъртви. Въпреки това ни грозеше смъртна опасност, защото те не виждаха достатъчно добре, за да са сигурни, че няма да ни улучат. Дори една стрела лизна малкия гърбушко и му остави кървава драскотина. В един друг момент пък само шестото чувство на Нико го накара бързо да се наведе, иначе щяха да го уцелят в окото.

Едва на зазоряване ни оставиха. Изстреляха една последна стрела, която падна съвсем до муцуната на Силке, но тя обаче бе твърде изнурена, за да се уплаши.

— Изчезвайте от Локлайн — изкрещя някакъв непознат глас.

— Нямаме нужда от такива като вас.

Четири дни по-късно бяхме оставили Локлайн зад гърба си и се бяхме запътили на запад през долината към Сагислок. Този път носехме още по-малко неща отколкото когато напуснахме Хьойландет. Общо взето май нямахме друго освен дрехите на гърба си. Можеше и да бях мразил Сезуан преди, но нищо не би могло да се сравни с ненавистта, която изпитвах сега.

[1] От датската дума *stribе* — райе. — Б.пр. ↑

[2] От датската дума *snedker* — дърводелец. — Б.пр. ↑

ДАВИН РАЗКАЗВА
III. БЛАГОТВОРИТЕЛНОТО ДРУЖЕСТВО

БЛАГОТВОРИТЕЛНОТО ДРУЖЕСТВО

Сагислок бе богат град. Още отдалече си личеше. Покривите бяха покрити с блестяща мед и гланцирани плочи, а никога през живота си не бях виждал толкова много стъклени прозорци на едно място. Почти всички носеха хубави дрехи. Охранените кореми бяха прибрани в сияйни копринени жилетки, а сребърните копчета искряха на слънцето. Да, в Сагислок човек можеше да си позволи всичко това и никой не виждаше смисъл да крие заможността си.

— Това място изглежда скъпо — казах аз колебливо на мама. — Наистина ли мислиш, че е подходящо за такива като нас?

— Трябва да опитаме — рече мама. — Не можем да продължаваме както досега.

Мама беше права. Имахме огромна нужда от почивка и подслон. Мели бе започнала да кашля — ужасната влажна кашлица разтрисаше цялото ѝ тяло при всеки следващ пристъп. Всички бяхме уморени и бледи, а Дина все още бе като сянка.

Попитаме един мъж на улицата къде можехме да намерим подслон. За моя изненада той ни отговори учтиво и приветливо, че „има хан за нуждаещи се пътници“ в края на града и ни обясни подробно как да стигнем дотам.

Ханът се намирал съвсем до езерото, в източния край на града. Беше голям, много по-голям отколкото очаквахме. От двете страни на пътя се редяха бели варосани сгради с покриви от червени керемиди — едно малко градче в града. Над тежката порта висеше герб с две драконови глави.

Нико спря коня си и погледна притеснено драконовите глави.

— Какво е това? — попитах аз.

— Това е гербът на рода Драконис — отвърна ми той.

— Драконите?

Нико кимна.

— Това означава ли нещо?

Той направи гримаса.

— Не. Нищо. Но... ако някой попита, казвайте, че името ми е Николас, а не Никодемус.

Лесно се ориентирахме накъде трябва да вървим, защото пътят водеше към една отворена врата, над която висеше табела с изображение на протегната длан. Нико остана навън при конете, а аз влязох вътре с мама и момичетата, за да проверим дали има място за нас.

Стаята беше странна. Стените бяха покрити с картини от горе до долу. Дори вратите бяха облицовани с черни шисти. По средата на пода имаше писалище, а зад него седеше мъж, облечен в черно и сиво, а на гърдите му бяха избродирани същите две драконови глави.

— Добре дошли в благотворителното дружество „Драконис“ — рече той веднага щом ни видя, и се усмихна приятелски. — Какво мога да направя за вас?

Не беше леко да стоим там бедни и „нуждаещи се“, както казваха тук. Да стоим и да молим за нещо, без да можем да си платим.

— Чухме, че... човек може да получи подслон тук — каза мама.

— Да, разбира се — отвърна й мъжът. — Затова сме тук. За колко човека става въпрос?

— Шест.

— Шест... — той записа нещо на плочата, която държеше в ръцете си. — Пол и възраст?

Мама ни изброи по ред, като започна от Мели. Мъжът остави плочката, свали други три от стената и започна да пише по тях.

— Домашни животни?

— Три коня и едно куче.

Той повдигна едната си вежда. Явно бяхме по-заможни от повечето нуждаещи се.

— Трябва да ги приберете в конюшната — рече мъжът и си записа още нещо.

След това звънна с едно малко звънче. Появиха се двама души — един възрастен мъж със сиви панталони и риза и младо момиче със сива пола и бяла престилка.

— Паулус, погрижи се животните да бъдат прибрани в конюшната. Олина, ще покажеш ли на четирите дами къде ще живеят? Криво В, стая № 2 и № 5, те би трябвало да са свободни. А двамата господа може да ме последват.

Никой от нас не тръгна веднага.

— Бихме искали да живеем заедно — казах аз високо и твърдо.
— Цялото семейство.

Мъжът вече почти бе излязъл през вратата.

— Съжалявам — рече той с приятелска усмивка. — Но не разполагаме с подобни съоръжения. Тук мъжете и жените живеят отделно.

Съо-какво? Не бях чувал тази дума преди.

— Какво означава това? — попитах аз Дина.

— Сигурно е свързано със спалното бельо — отвърна ми тя.

Мели се закашля.

— Ще ни се наложи — рече мама. — Поне няколко дни, докато си починем и съберем сили.

Тя и момичетата последваха Олина през вратата отляво. Аз излязох и доведох Нико.

— Оттук — каза мъжът с приятелската усмивка и ни посочи вратата отдясно, която явно водеше към мъжкото отделение.

Навсякъде бе много чисто и подредено. Между белосаните стени имаше наскоро направени площадки, покрити с чакъл, а дървеният таван на колонадата ухаеше на прясна смола. Възрастни мъже в сиви дрехи ходеха насам-натам, метяха или заглаждаха земята с гребла. Три малки момченца на не повече от шест-седем години седяха на колене в една от моравите и плевяха с голи ръце. Дори и те носеха сиви ризи и сиви панталони. Дали всички тук трябваше да бъдат облечени така?

— Стая № 8 — рече нашият водач и отвори една черна врата, която приличаше на всички останали черни врати, покрай които бяхме минали, независимо че на нея бяха изрисувани в бяло цифрата 8 и буквата Д. Той отвори капаците на прозорците, така че в стаята, в която щяхме да живеем, влезе повече слънчева светлина и ние успяхме да я разгледаме.

Не беше кой знае колко просторна. От двете страни на една тясна пътека, която минаваше през средата ѝ, имаше дървени стойки, по три от всяка страна. Явно те служеха за легла. По двама мъже на всяка. Към всяка стойка имаше по една дървена ракла, закована за стената. Това бе единствената мебелировка, за друга нямаше и място. Въпреки

това имаше поне няколко тънки сиви матрака, бели чаршафи и сиви одеяла.

— Обитателите на стаята сами отговарят за чистотата и хигиената — рече мъжът. — Личните вещи се поставят в дървените ракли. Ако те не поберат всичко, трябва да отнесете останалите си принадлежности в общия склад.

Аз погледнах раклите. Не бяха особено големи. Въпреки че бяхме успели да вземем съвсем малко вещи със себе си, със сигурност щеше да ми се наложи да оставя няколко неща в склада.

— Свободни са най-горното и средното легло ето там. Бих искал да ви помоля да обърнете внимание на номера на стаята. Това е стая № осем в крило Д. Номерът на твоето легло, млади момко, е 10. Това означава, че ти си обитател 8-Д-10, в случай, че някой попита.

— Няма ли да е по-лесно просто да си кажа името? — попитах аз леко озадачен. Не можех да разбера от каква полза биха били всичките тези числа.

— Не можем да запомним имената на всички хора, които живеят тук за кратко. А 8-Д-10 изобщо не е трудно, нали?

— Не — рекох аз. — Няма да го забравя.

— Разтоварете багажа си преди да отидем до банята.

Баня? Сега? На мен ми се искаше първо да огледам наоколо и да разбера къде бяха мама и момичетата. Но в същото време щеше да е много хубаво да измия мръсотията от пътя от тялото си.

Банята бе много изискана. Никога преди не бях виждал нещо подобно. В пода имаше два големи басейна, един пълен със студена и един — с топла вода. Първо се потапяш в този с топлата. Той бе толкова дълбок, че човек можеше да потъне целият, ако поискаше. След това се измиваш в този със студената. Това караше кръвта ти да затупти във вените. Аз забравих колко уморен бях и ми се прииска да скроя някой номер на Нико, както бях правил много пъти с Кини и Барутлията. Кой знае дали щях да видя Барутлията някога отново. Аз обаче не исках да мисля за това сега. Гмурнах се под водата и дръпнах Нико за глезена, така че той се обърна и цопна във водата, без изобщо да очаква.

В началото, като се показва над водата, изглеждаше страшно ядосан. След това обаче в очите му се появи игрив пламък. Той махна мократа си тъмна коса от челото си, пое дълбоко въздух и се гмурна. И

така ние се впуснахме в забавна водна битка с всички възможни коварни номера и нечестни трикове, така че по варосаните стени летяха пръски вода. Нико наистина знаеше разни хватки. Всъщност повече от мен.

След това седнахме на ръба на басейна, като дишахме тежко. Аз го погледнах скришом. Беше слаб, също като мен. Можех да преброя ребрата и на двама ни. Последните месеци се хранехме оскъдно и почти не вкусвахме месо.

Тогава видях някакви малки странни белези, които покриваха цялото му тяло над кръста. Малки драскотини, не по-дълги от един инч^[1].

— Какво е това? — попитах аз.

Той проследи погледа ми.

— Какво? Това ли? — Нико потри един от белезите с пръст.

— Да.

Нико направи гримаса.

— Това е дело на учителя ми по фехтовка. В мига, в който сбъркаш, той ти нанасяше удар. Втория път те порязваше. Съвсем леко. Казваше, че няколко капки кръв помагат да запомниш урока по-добре.

Аз се опулих. Та те бяха толкова много. Най-малко сто. Може би не бе толкова странно, че Нико не обичаше мечове.

— Сигурно те е боляло. Затова ли искаше да спреш да се фехтуваш?

Той поклати глава.

— Всъщност не. В мига, в който изхвърлих меча си, много добре знаех какво ме очаква, когато баща ми узнаеше. Той удряше много по-силно от учителя по фехтовка.

— Да, но защо?

Нико вдигна рамене.

— Трудно е за обяснение. Аз знаех какъв искаше баща ми да стана. Малко или повече като него. А аз... аз не исках.

Може би имах късмет, че не познавах баща си. Вижте Нико. Вижте бедната Дина, която изведнъж бе получила змия за баща.

Мъжът с приятелската усмивка се върна. Усмивката му застина, като видя как бяхме разпръснали вода навсякъде, но нищо не каза.

Просто ни отведе в третата стая на банята, където трябваше да се подсушим и облечем.

— Къде са дрехите ми? — попитах аз.

— Занесохме ги в пералнята — отвърна мъжът. — Тук ще намерите чисти — той посочи два купа сиви сгънати дрехи. — След като се облечете, ще отидем в трапезарията.

Аз трябва да съм изглеждал доста объркан, защото това бе още една дума, която не бях чувал.

— Столовата — рече Нико. — Означава просто столова.

Звучеше добре. А сивите дрехи бяха чисти и ми стояха почти по мярка. Панталоните можеха да се затегнат в кръста с връв, а ризата бе широка, но удобна. Въпреки това не ми харесваше особено. Сякаш ме превръщаше в друг човек.

Нико се огледа.

— Каква елегантност — каза той с леко намръщен глас. — Каква изискана кройка.

Никога не бях чувал благородници да си говорят за дрехи, но когато го правеха, сигурно разговорите им звучаха точно така. Не можех да се сдържа да не се разсмея на шегата му.

— Господарю — рекох аз и направих най-хубавия поклон, на който бях способен. — Ще ходим ли на банкета?

Нико се усмихна.

— Да — отвърна ми той. — Преди да съм заръфал хавлията.

В началото, след като влязохме в столовата или трапезарията, както я наричаха тук, не можех да видя мама и момичетата, защото и те, разбира се, бяха облечени в сиво, точно като всички останали, а жените на всичкото отгоре носеха и шалове на главите, та не можех да видя цвета на косите им. Тогава обаче чух Мели да кашля.

Сивите дрехи изобщо не й отиваха. Не че отиваха на някой друг от нас, но при Мели беше най-зле. Приличаше на малко безпомощно врабченце. Закръглеността ѝ бе изчезнала, а сивият шал караше лицето ѝ да изглежда още по-бледо. Прииска ми се да смъкна дрехите от нея, да я облека в нейната си нощница, да я сложа в леглото, да ѝ дам сок от червени боровинки и да ѝ разкажа приказка за лека нощ.

— Не трябва ли да лежи в леглото? — попитах аз мама.

— Не дават да се яде по стаите — отвърна ми тя. — Ще я приспя веднага, щом хапне малко.

Дина се бе втренчила изтощена и обезкуражена в празната метална чиния. Бузите на Роза за сметка на това бяха поруменели от гняв и ми беше ясно, че малко ѝ оставаше да избухне.

— Какво има — попитах аз предпазливо.

— Затвориха Бел в клетка! Заедно със сума ти други кучета.

— Защо? Да не би да е ухапала някого?

— Разбира се, че не! — заяви Роза възмутено. — Казаха, че не можели да позволят наоколо да се разхождат безстопанствени кучета. Сякаш Бел е безстопанствена. Та тя през цялото време вървеше послушно до мен!

— Става дума само за няколко дни, Роза — опита се да я утеши мама.

— Ако някое от тези крастави псета ухапе Бел, ще се разправа с мен!

Усетих как някой ме докосна по рамото и се обърнах. Зад мен стоеше една от облечените в сиво жени.

— Не може да седите тук — рече тя нито остро, нито извинително, а съвсем апатично, сякаш светът бе устроен така и тя не можеше да направи нищо, за да го промени.

— Защо не? — попитах аз.

— Това не са вашите места.

— Какво искаш да кажеш?

Тя посочи пейката и аз видях, че върху седалките имаше изрисувани номера. Точно както на леглата.

— Това тук е 2-B-4 — рече тя. — Това е моето място.

Аз се наместих, така че да има място и за нея, но явно това не бе достатъчно.

— Трябва да се преместите на вашите места.

— Има ли някакво значение?

Тя поклати уморено глава.

— Никой няма да получи храна, преди всички да седнат по местата си.

Това дружество с всичките му числа и правила много бързо щеше да ми дойде до гуша, помислих си аз. Но забелязах, че Нико и аз бяхме единствените мъже в тази част на столовата, а гладните

несъстоятелни хора около нас вече бяха започнали да ни хвърлят ядосани погледи.

— Ще се преместим — казах аз на Нико. — Дай да намерим 8-Д-10 и 8-Д-11.

[1] Един инч се равнява на приблизително 2,615 см. — Б.пр. ↑

ТРЪСТИКОВАТА ГОРА

След вечеря, която се състоеше от ечемичена каша, ни накараха да работим, или поне мен и Нико. Не знаех какво ставаше с момичетата. Трябваше да сечем тръстиката по бреговете на езерото и двамата получихме по един извит сърп. Двама пазачи с черни униформи и сиви панталони обикаляха наоколо и наглеждаха нас и останалите работници от дружеството.

— Не го губи — рекох аз на Нико. — Мисля, че много ще се ядосат, ако изчезне.

Нико въздъхна.

— Понякога ми се случва да използвам някакъв инструмент, без да го загубя — рече той.

Да, да. Само че не особено често, помислих си аз, но си премълчах. Нямаше смисъл да се караме.

Аз навих крачолите на панталоните си и си свалих ботушите. Платформата бе много тънка. Явно там трябваше да събираме отсечените стръкове тръстика. Работниците трябваше да си намокрят краката. И глезените. И коленете. И бедрата. Можеше спокойно да не си навивам крачолите. И без това подгизнаха. А дъното на езерото бе толкова гладко и тинесто, съвсем като живо. То донякъде си беше живо, защото там гъмжеше от змии и други подобни същества. Калта се процеждаше между пръстите на краката ми и аз се опитах да не мисля за пиявици, кърлежи и други кръвосмучещи насекоми.

Работата бе трудоемка. Заболя ме кръстът, дланите и ръцете също. Водата бе хладка, но краката ми бяха студени и изтръпнали. А освен това навсякъде около нас бе пълно с досадни малки животинки, които жужаха, рояха се, жилеха и хапеха. На Нико му бе по-трудно, отколкото на мен. Аз все пак бях сякъл тръстика доста често в Биркене и макар да трябваше да газим във вода до колене, беше почти същото. Нико първо трябваше да се научи как да държи сърпа. Той, разбира се, бе по-бавен от останалите и не след дълго един от униформените надзиратели му се ядоса.

— Размърдай се, мързеливо псе — извика той от брега. — Кой е номерът ти, сивия? Да, ти. Кой е номерът ти?

Нико трябваше да се замисли.

— 8-Д-11.

— Записах го! — изкрещя надзирателят и размаха една плочка. — Не си мисли, че можеш да ме разиграваш. Този, който не си изпълни надницата, няма да получи и храна.

— Какво иска да каже? — попитах аз един от работниците на Дружеството.

— Ако не са доволни от някого, той получава само половин порция вечеря — отвърна ми той през зъби. — Това е положението.

Това не звучеше добре. Имахме нужда да съберем сили, а не да се подложим на поредното гладуване.

— Не можеш ли да се разбързаш малко? — прошепнах на Нико.

— Опитвам се — промърмори той. — Опитвам се.

И наистина бе така. Той се трудеше здравата, колкото можеше, без да се оплаква. Въпреки това работата не му спореше. Накрая надзирателят толкова се ядоса, че нагази с коня си във водата и го спря съвсем до гърба на Нико, така че той не можеше да вдигне глава, без да усети мократа му муцуна до врата си. Над него се изсипваше дъжд от обиди. Сякаш надзирателят *искаше* Нико да му отвърне. Но той не го направи. Просто стисна зъби и продължи да работи, навеждаше се и режеше, навеждаше се и режеше, без да каже и дума. А щом Нико можеше да си държи устата затворена, и аз можех. И докато слушах как този мерзавец осведомява присъстващите за негодността, мързела и тромавостта на Нико, си спомних за всичките пъти, когато аз самият му скърцах със зъби. Не бях използвал толкова тежки думи. Но за сметка на това пък сигурно го бяха жегнали три пъти повече, защото идваха от мен.

Разрешиха ни да приключим за деня, защото слънцето вече бе виснало над покривите, голямо и оранжево. От една страна бе нормално да работим за храната и постелята, която получавахме, но ми се струваше, че бяха прекалено твърди с нас. Когато върнахме сърповете на надзирателите, видях, че цялата дръжка на Никовия бе ръждивокафява.

— Може ли да видя ръцете ти? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Няма причина да ти ги показвам.

— Нико!

— Какво можеш да направиш? Да ги промиеш с розова вода и да ги превържеш с коприна? Рано или късно кожата ми ще загрубее. Нямам избор!

8-Д-11 получи само половин порция за вечеря. Аз прехвърлих няколко лъжици от моята храна в чинията на Нико.

— Не искам подаяния! — опита се да ми ги върне.

— Нико. Просто мълчи и яж.

Нашата стая бе почти пълна. Само две легла бяха празни. Десет мъже в толкова малко помещение, бързо стана задушно. Аз отворих капациите с надеждата за глътка свеж въздух от време на време.

— Така комарите от езерото ще могат да влязат — каза 8-Д-6.

— Да затворя ли?

— Не — рече той. — Иначе тук не може да се стои.

Свалих ризата си и се качих до леглото си. Беше прекалено тясно, за да мога да седя там. Единственото, което можех да направя, бе да легна и да спя.

Тази вечер успях да разменя едва няколко думи с мама. Бяха й позволили най-любезно да остане с Мели, защото тя бе болна, ала Роза и Дина бяха чепкали лен цял следобед и бяха също толкова изтощени, колкото аз и Нико.

Затворих очи и си обещах, че нямаше да останем тук нито ден повече от необходимото. Веднага щом Мели се оправеше, Дружеството щеше да има да взима.

ЧЕРНИТЕ МЪЖЕ

— Има ли тук някой, който може да си служи с трион и чук?

Нико ме бутна леко по гърба.

— Ти можеш.

Аз се поколебах.

— Не съм сигурен колко добра идея е да се захванеш с каквото и да било тук.

А и това означаваше, че Нико щеше да работи сам в тръстиката. Тази мисъл не ми даваше мира.

— Каквото и да е, не може да е по-зле от това да сечеш тръстика. Кажи им сега! — той буквално ме избута напред, така че този, който попита, дребен мъж с плоча в ръка, ме забеляза.

— Номерът ти?

— 8-Д-10.

— И имаш опит като дърводелец?

— Да. Във всеки случай поне малко.

— Прекрасно. Отиди на улица „Сребърна“ при господин Аврелиус. Казаха, че искат да разширят портата за каруците.

Мъжът ми подаде плоска дървена плочка с двете драконови глави, които представляваха емблемата на Дружество „Драконис“. От едната страна имаше лека вдлъбнатина, пълна с восък.

— Дай на господина тази плочка. Ако остане доволен от работата ти, ще постави знака си във восъка, а ти ще ми я донесеш обратно.

Аз я разгледах в ръка. Къде ли се намираше улица „Сребърна“? Е, щях да се оправя с питане.

— Късмет — рече ми Нико. — Ще се видим довечера.

— Да, ще се видим.

Той повече от мен имаше нужда от късмет, помислих си аз, и се надявах само да преживее деня, без да си отреже палеца и да се сбие с надзирателя.

Докато вървях по улиците на Сагислок, забелязах мнозина, които носеха сивите дрехи на Дружеството, точно като мен. Те метяха конските изпражнения, разнасяха каси или чували или търкаха стълбите пред къщите. Веднъж даже видях една малка каручка, в която бяха впрегнати двама облечени в сиво мъже, сякаш бяха коне. В нея седеше гражданин в кадифени одежди, който вежливо поздравяваше останалите нагиздени граждани, които срещаше по пътя си. Мен изобщо не ме забеляза, като че ли бях призрак. И аз самият обаче не бях обърнал никакво внимание на облечените в сиво работници първия ден. Очите ми бяха слепи за всичко останало освен коприна, брокат и сребърни катарамии.

— Извинете — обърнах се аз към една жена, която вървеше по улицата и водеше малко момченце за ръка. — Как да стигна до...?

Тя ме подмина, а когато детето се обърна и поиска да спре, тя го дръпна и му се скара, сякаш се бе опитало да цопне в калта.

Или бе много невъзпитана, или пък страшно бързаше. А може би и двете. Е, по улиците имаше и други хора. Като например двамата възрастни мъже, които стояха малко по-надалеч и си говореха. Аз спрях и вежливо изчаках да спрат да говорят, но те се преструваха, че не ме виждат. Бяха потънали в разговор за цената на конската сбруя в различните части на страната.

— Чувал съм, че ако човек успее да закара един фургон до Кампана, може да получи добра цена, дори по двадесет сребърника за метър... — рече единият от тях и размаха бастуна си със сребърна дръжка, за да потвърди думите си.

Другият кимна и затършува в кесията, която носеше на колана си.

— Извинете — казах аз, — но...

— Да, да, добре — рече този с кесията. — Ето ти един шилинг. А сега се махай. Не мислех, че и просите!

Той ми подхвърли един меден шилинг. Аз го хванах несъзнателно. После усетих как бузите ми пламнаха и бях сигурен, че лицето ми бе червено като на рак.

— Не ти искам шилинга — рекох аз ядосано и го хвърлих в краката му. Те спряха да говорят за цената на конската сбруя. Но макар да се отдалечих колкото се може по-бързо, все пак чух възмутените им коментари.

— Каква невиждана наглост — рече единият. — Явно един шилинг не е достатъчен!

— И само като си помисли човек, че на никого не му се налага да проси, откакто направиха Благотворителното дружество — рече му другият. — Винаги обаче ще се намери някой безсрамен хулиган.

Бях си научил урока и следващия път попитах един човек, който носеше същата сива риза като мен и той ми обясни как да намеря улица „Сребърна“ и къщата на господин Аврелиус.

Къщата бе каменна, с лъскава черна врата и чукче във формата на лъвска глава. Тя така блестеше, че ме бе страх да я докосна. Вече бях разбрал, че сивата ми риза ме причисляваше към най-ниското съсловие в града. Именно тук обаче ми бяха казали да дойда, затова вдигнах чукчето и потропах.

Отвори ми момиче от Дружеството.

— Какво искаш? — попита тя. — Господарят го няма, а и нищо не сме поръчвали.

Показах ѝ дървената плочка.

— Тук съм заради някаква порта.

— А, това ли — рече момичето. — Мини отзад, ще те заведе в кухнята.

То залости вратата, като не ме остави да кажа каквото и да било друго. Заобиколих къщата, минах през една отворена врата и се озовах в двора.

— Слез долу — викна ми момичето.

Кухнята се намираще в мазето, но дори и тя имаше стъклени прозорци, през които струеше светлина.

— Изчакай, докато господарят се върне — рече момичето. — Той ще ти обясни какво трябва да направиш. Искаш ли чаша чай? И филия хляб? Остана малко от закуската на господарката.

— Да, благодаря — казах аз.

Това беше далеч по-добре от работата в тръстиката.

— Аз съм Инес — рече момичето. — А ти как се казваш?

— Давин.

— Нов си, нали? Не съм те виждала в Дружеството.

Кафявите ѝ очи се взираха любопитно в мен.

— Пристигнахме завчера — отвърнах аз.

— А-а-а. Значи все още не си свикнал.

— Няма и да свикна — казах й аз и се изненадах колко много гняв се надигна в мен, когато си помислих за Дружеството. — Ще останем само няколко дни.

— Да, всички така казват. Аз ще ти кажа обаче, приятелю, че трудно можеш да се отървеш от тази риза.

— От колко време я носиш?

— Четири години.

— Четири години?

Не можех да си представя как някой може да се примири с това само за да му позволят да спи на ужасните дървени койки. Четири години?

Тя вдигна рамене.

— Нямаме голям избор. Показаха ли ти плочката с дълговете ти?

— Какво?

— Да, така си и мислех. Нищо в Дружеството не е безплатно, разбираш ли?

— Това вече го разбрах. Вече два дни работя в тръстиковата гора.

— Да, те внимателно го отбелязват от едната страна на чертата. От другата записват парите, които им дължиш за храната, квартирата, банята и дрехите. А тази сума е по-голяма. Не много. Само толкова, че да не можеш да я платиш.

— Да, но аз работих като вол... Напълнихме няколко платформи с гадната тръстика. Това би трябвало да струва повече от една койка и малко каша.

— Дружеството определя кое колко струва. Както работата ти, така и кашата.

— Те не споменаха нищо такова, когато дойдохме!

— Не, те не са глупави. В началото винаги приемат новодошлите много вежливо.

— Да, но... Да, но това е несправедливо.

— Добре дошъл в Сагислок — отвърна ми просто тя.

— Какво ще стане, ако човек просто замине?

— Тогава ще ви заклеят за крадци — рече ми тя. — Ако ви хванат, ще ви пратят в крепостта Сагис.

— Какво е това място?

— Ама ти наистина си съвсем нов, а? — тя изглеждаше напълно озадачена от факта, че има някой, който не бе чувал за крепостта. — Това е...

Повече не успя да ми каже. Хлопна врата, а по стълбите затрополиха бързи стъпки. Чухме как малкото момиченце плачеше високо и възмутено доста преди да се втурне в кухнята.

— Той ме удари. Инес, *удари ме!*

Каdifени панделки в светлите къдрици, червена каdifена рокля с бяла дантелена яка и сребърни копчета по раменете. Да, това явно бе господарско дете.

— Не — рече Инес успокоително. — Може ли да видя?

Момичето показва едната си ръка. На дланта ѝ се виждаше червена ивица.

— Удари ме с линията. Мразя го!

По пламналите ѝ от възмущение бузи се стичаха сълзи. По стълбите достолепно слезе мъж с посребряла коса и черно палто.

— Желаете ли младата госпожица незабавно да се върне в класната стая? — рече той. — Тя дори не се е захванала с преписването.

— Не, не искам — извика младата госпожица. — Ти си един стар глупав мъж и миришеш лошо. Мразя те!

Наистина от него се носеше миризма, която не бе особено приятна — на сладко и леко разложено, като прогнило сено. Но на него едва ли му хареса да чуе това от някакво момиченце на възрастта на Мели. Той остана без дъх от гняв.

— Не, това... — мъжът се врътна и със сигурност искаше да напусне кухнята с маршова стъпка, но не му се удаде, защото на вратата бе застанала жена с червена каdifена рокля, която бе по-възрастно копие на момиченцето.

— Учителю Рубенс — рече тя. — Какво става тук?

— Подавам си оставката — изсъска той. — На мига! И много ми се иска да видя кого ще успее да наеме госпожата за учител на малкото чудовище!

— О, не — рече госпожата. — Какво е направила този път?

— Нечувана наглост. Инат. Липса на концентрация. Невиждана безочливост!

— Той ме удари! — рече детето и показва на майка си дланта си.

— О, не. Учителю Рубенс, не мисля, че боят би помогнал.

— Да не би госпожата да иска да ме учи на педагогика?

— Не, разбира се, че не...

— На това момиче не може да се преподава. Тя е бунтарка. Има тази склонност или ако трябва да сме честни, този недостатък на характера. Вместо естествена женска смиреност, срещам само непокорство и диващина.

Естествена женска смиреност? Той явно никога не бе срещал Мели. Нито Дина. Нито пък мама.

— Просто й липсва брат й — опита се да го разубеди госпожата.
— Ще поговоря с него. Утре ще е по-добре.

— Може би, но тогава аз няма да съм тук! От този момент подавам оставка.

Той се поклонил резервирано на майката на детето и се заизкачва по кухненската стълба.

— О, не — възкликна господарката за трети път. — Не, един учител не може да постъпи така... Ние можем... Сигурна съм, че съпругът ми с готовност ще ви повиши заплатата...

Но учителят Рубенс не спря.

— Парите нямат значение — сопна се той. — Става дума за уважение!

След това той с маршова стъпка излезе през вратата в горната част на стълбите и я трясна зад гърба си.

Жената остана мълчалива известно време, като гледаше отчаяно към стълбата. След това се отпусна на една от кухненските пейки и избухна в плач.

— О, Мира — рече тя и притисна момичето към себе си. — Какво направи!

— Но... той ме удари, мамо — отвърна й детето неуверено. — Мамо, недей да плачеш.

И аз не можех да разбера защо майката плачеше така неудържимо. Аз лично изобщо нямаше и да се опитам да задържа учителя Рубенс.

— Нали ти казах, Мира, детето ми — шепнеше тя, притиснала лице в косата на момиченцето. — Трябва да се опиташ да бъдеш мила и добра и да учиш. Или ще те вземат от мен.

Сега и момичето отново заплака на свой ред, силно и високо.

— Не искам, мамо. Не искам при черните мъже!

— О, малкото ми съкровище...

— Какви са тези черни мъже? — попитах аз.

Майката вдигна очи и ме забеляза за първи път.

— Кой си ти?

— Казвам се Давин — не исках да се представя като 8-Д-10. —
Дойдох, за да помогна за новата порта. Какви са тези черни мъже, от които я е страх Мира?

За миг ми се стори, че би било крайно неблагоприятно тя да говори за толкова лични проблеми пред един облечен в сиво мъж. Но си помислих, че бе твърде нещастна, за да премълчи.

— Наричат го Орден за обществено образование — рече тя горчиво. — Но аз смятам, че това е по-скоро антиобразование. Всички деца от заможни семейства трябва да полагат годишен изпит, на който да покажат своите знания. Ако не го издържат, ги... изпращат в училище — жената притисна детето силно към себе си. — Вече взеха Маркус. Не искам да изгубя и Мира.

В главата ми назря една идея.

— Колко време остава до изпита? — попитах аз.

По бузите на майката се търкулнаха нови сълзи.

— Една седмица — отвърна тя сподавено. — О, Мира, защо не можа да се държиш мило?

Аз си поех дълбоко въздух.

— Братовчед ми е много способен учител... — започнах аз.

Бе трудно да я убедя, че някой от облечените в сиво можеше да помогне на детето ѝ. Никога не ѝ бе минавала мисълта, че в дружеството имаше хора, които можеха да четат и да пишат, и едва ли щеше да се съгласи, ако виждаше друг изход. Но накрая се разбрахме да отида веднага да доведе Нико. Независимо от всичко, помислих си аз, така поне ще се отърве от тръстиката.

Инес ме изпрати до вратата.

— Знаеш как да постигнеш своето — рече ми тя с възхищение.
— Твоят братовчед наистина ли разбира от тези неща?

— Да — отвърнах аз.

— Добре — рече ми тя. — Мира може и да се държи лошо от време на време, но да беше видял Маркус последния път, когато си дойде. Не можеш така да се държиш с децата.

Когато се върнахме в Дружеството вечерта, Нико и аз помолихме да ни покажат плочките със задълженията на семейството. И наистина: ние вече дължахме осем медника. Не бе много, но малко повече, от това, с което разполагахме.

— Човек може да си помисли, че са ни надзърнали в кесиите преди да определят сумата — рече ми Нико.

Той се замисли.

— А и сигурно са го направили, докато се къпехме първата вечер.

— Това място е капан — казах му аз горчиво. — Приемат те с отворени обятия и след това те поставят на тясно.

Всяка сутрин през следващите дни с Нико ходехме заедно до улица „Сребърна“ — аз, за да майсторя портата за каруци, Нико, за да се опита да вкара необходимите знания в заинатената глава на Мира. Ако времето беше хубаво, той идваше при мен в двора с хляб и сирене или с друга храна, която Инес ни бе подготвила за обяд.

— Тук учат децата на много странни неща — рече Нико. — Виж какво искат от нея да преписва.

Той ми подаде парче пергамент с танцуващи букви по него.

— Ох... ще стане по-бързо, ако го прочетеш на глас — промърморих аз.

Нико се вгледа в мен за миг.

— Сигурен ли си, че не искаш да почетеш малко с мен по-късно? — попита той. — Наистина е много полезно да умееш да четеш, а и не е нужно да казваме на някого.

— Аз мога да чета!

— Да, знам. Но ако никога не се упражняваш, ще забравиш.

— Нико, просто започни да четеш — рекох му аз. — Някой друг път ще ме превърнеш в чиновник.

— Ти? Чиновник? — Нико се разсмя. — Не мисля. Ти не си по писането.

— Прочети написаното на листа! — рекох му аз и изтупах няколко трохи от ризата си.

Той разгърна листа и зачете.

— Кой е владетелят на страната: Артос Драконис. Какъв е граф Артос: смел, мъдър и справедлив. Какво желае граф Артос: най-доброто за своите поданици. Какво желаят поданиците: да служат на граф Артос. Какви са тези, които отказват да служат на графа: врагове. Какво ще сполети враговете на графа: тежки наказания. Какви биват тези врагове: вътрешни и външни. Какво се случва с външните врагове: графът ще ги победи с ужас, меч и кръв. Какви са вътрешните врагове: предатели. Какво заслужават предателите: смърт.

Той млъкна.

— На какво само искат да научат едно шестгодишно момиченце. Не е чудно, че не може да го запомни.

— Това ли очакват от нея да знае?

Той кимна.

— Иначе ще я изпратят в училището при мъже, които наричат учители.

— Черните мъже.

— Да, те са облечени с черни палта. А Мира ужасно се бои от тях. Тя е видяла какво се е случило, когато са взели по-големия ѝ брат.

— Защо хората се примиряват с това?

Нико поклати глава.

— Всъщност мнозина в Сагислок изпращат децата си при учителите доброволно. Защото ако човек желае да получи висок пост или разрешение да търгува с дрехи или мед или нещо друго, от което може да се забогатее... то трябва да е ходил в някое от училищата на Драконис.

— Граф Артонис добре е измислил всичко. Знаеш ли нещо за него?

Нико направи гримаса и бързо се огледа наоколо. Конярите бяха заети да четкат един от впрегатните коне на стопанството, но той изобщо не ги забеляза. Ние бяхме облечени в сиво мъже, а той не и вече се бе вживял в новата си роля.

— Всъщност — рече Нико — той ми се пада нещо като чичо. Или както там се казва съпругът на леля ми.

— Леля ти... да нямаш предвид дама Лизеа? Майката на Дракан?

— Точно така.

— Нико, спомняш ли си Валдраку?

— Да, разбира се.

— Какъв се падаше той на граф Артос?

— Доколкото знам, негов внук, син на сина му. Затова е добра идея да не се биеш в гърдите, че именно ти уби Валдраку.

Погледнах листа и прочетох отново редовете за външните и вътрешните врагове, ужаса, меча и кръвта.

— Точно това си мислех да направя — рекох аз.

ДОНОСНИКЪТ

Усетих, че вървя и си свирукам. Не високо и пронизително, та хората да се обръщат след мен, а съвсем тихо, почти беззвучно. Всичко изглеждаше малко по-добре сега. Кашлицата на Мели почти бе изчезнала, аз привършвах портата, а господарят Аврелиус ме бе похвалил и ми бе дал пет шилинга „за лични нужди“, както сам се изрази. По принцип щеше да заплати на Дружеството за свършената от мен работа. Най-хубавото от всичко обаче бе, че той беше обещал на Нико двадесет сребърника, ако Мира издържеше изпита днес. С тях щяхме да успеем да откупим дълговете си към Дружеството и дори щяха да ни останат, та в следващия град нямаше да пристигнем като просяци.

— Тя сигурно ще се справи — казах аз на Нико, който вървеше до мен.

— Така мисля — успокои ме той. — Всичко знае, когато я препитвам. Аз обаче продължавам да смятам, че е смехотворно да учат децата на подобни неща.

— Дано наистина се справи.

Двадесет сребърника. Тези пари можеха да ни спасят.

— Ще се справи.

Аз си засвируках малко по-високо. Мисълта, че ще напуснем Дружеството и Сагислок, наистина ме радваше. Бяхме решили да поемем на юг, към Кампана. Там, където сянката на граф Артос все още не бе надвиснала така застрашително. Всъщност при ясно време в Сагислок човек можеше да види дома на графа, крепостта Сагис — горе, в планините, от другата страна на езерото.

— Влезте за малко — рече Инес. — Маркус се прибира днес. Господарят отиде да го вземе, а госпожата не може да си намери място.

Ние се настанихме в кухнята и заедно с Инес си поделихме остатъците от господарската закуска. Не мина много време преди да доловим топоркането на крачетата на Мира надолу по стълбите.

— Нико! — извика тя и буквално се хвърли в прегръдката му. — Изпей ми песента за семенцата!

Нико се разсмя.

— Щом като госпожицата настоява.

— Щом като какво?

— Щом като казваш, че трябва.

— Да!

И така Нико запя песента за семената. Аз я знаех много добре — в нея се разказваше за едно умно семе, което успяло да измами щъркела, но Нико бе променил текста, така че между отделните строфи щъркелът пееше: „кой е владетелят на страната?“, а малкото семенце с писклив глас му отвърщаше: „Артос Драконис“. И така нататък.

Ха, значи така е успял да накара инатливата млада госпожица да си научи урока, помислих си аз. Но не бе само това. Нико обичаше децата, беше очевидно. Не мисля, че учителят Рубенс питаеше същите чувства.

— Мира? Мира, къде си?

— Тук е, мадам — извика Инес. — Нико и Давин дойдоха.

— А, добре — рече госпожа Аврелиус, докато слизаше по стълбите. — Може ли да те видя за момент, Мира?

Мира скочи послушно от коленете на Нико и се въртна като малка танцьорка. Днес бе облечена с черно кадифе, с колосана бяла якичка, която ѝ стигаше до ушите. Господарката пооправи яката и изчетка полепналия пух по черната пола.

— Още ли не са пристигнали? — попита тя нервно. — Не бива да закъсняват, наистина не бива.

В този миг откъм двора долетя тропот на копита и скрибуцане на колелета.

— Татко! — извика Мира щастливо. — Татко и Маркус! — тя се втурна към кухненската врата, отвори я и извика: — Татко! Тук, долу сме!

Господин Аврелиус влезе вътре. Беше облечен стилно, в костюм от кафяво кадифе със сребърни копчета. До него вървеше едно момче на девет-десет години. Бе също толкова рус, като сестра си, но бе толкова късо подстриган, че косата му почти не се виждаше. Той изглеждаше някак странно официален и сериозен за дете на неговата възраст.

— Маркус! — Мадам Аврелиус разпери ръце и го прегърна. — Малкото ми съкровище, как си?

Малкото стегнато момче се отпусна в прегръдката ѝ за няколко мига, но след това се отскубна.

— Прекрасно, мамо — рече той.

— По-добре от последния път? Изглеждаш малко блед, съкровище.

— Всичко е чудесно, мамо.

Защо ли ми се струваше, че лъже? Може би, защото използваше твърде зрели думи за възрастта си.

Инес избърса ръце в престилката си и тръгна към него с отворени обятия.

— Ела тук, калпазанино — рече тя. — Ела да те гушна!

Тя явно очакваше, че той ще се втурне към нея. Момчето обаче се втренчи в Инес с толкова студен поглед, че тя внезапно спря.

— Аз вече не общувам с хора като теб — рече младият господар Маркус.

В този миг погледнах лицето на Инес. Тя бе толкова потресена, толкова наранена, че ми се прииска да хвана важния господин Презрение и да го сритам няколко пъти отзад. Не той обаче заслужаваше бой. За времето след последната среща на момчето с Инес явно го бяха научили, че не биваше да пита чувства към хората от Дружеството.

Дори господин Аврелиус бе озадачен.

— Но, Маркус — рече той. — Спокойно можеш да поздравиш Инес.

Момчето продължи да стои сковано с прибрани към тялото ръце, сякаш щяха да се счупят, ако ги протегнеше напред. А Инес бързо се обърна и захвана да мие чашите от закуска.

— Няма значение — рече тя. — След като младият господин не иска, няма нужда. Аз си имам достатъчно работа.

Лицето на Маркус бе толкова безизразно, че приличаше на маска. Човек изобщо не можеше да прочете мислите му.

— Ето я и моята малка звездичка ученичка — рече господин Аврелиус, вдигна Мира и я остави на кухненската маса. — Колко си красива само! Е, може ли да чуя?

Нико кимна леко на Мира и тя издекламира целия текст.

— Кой — е — владетелят — на — страната: — Артос — Драконис. — Какъв — е — граф — Артос... — и така нататък. Без колебание. Без да се препъне в някоя от странните думи.

— Браво! Научила си е урока — възкликна гордият баща. — Но защо завършва с квак-квак? — попита той Нико малко по-тихо.

— А-а-а... по-добре да не казваш това, Мира — рече ѝ Нико. — Не знаем дали изпитващите знаят тази песен.

— Маркус — рече господин Аврелиус. — Това е мъжът, който научи сестра ти на всичко това. Благодарение на него можем да я задържим вкъщи още една година.

Маркус извърна студените си очи към Нико. Лицето му все още бе безизразно, но кльощавото му тяло излъчваше враждебност. Дали не беше заради сивата риза, или пък завиждаше на Мира, защото на него му се бе наложило да ходи на училище, а разглезената му помалка сестричка явно щеше да се отърве?

Господин Аврелиус се направи, че не забелязва студеното отношение на сина си. Той се загледа в Нико за миг, след което му подаде ръка, като на равен.

— Благодаря ти — рече той. — Трябва да призная, че в началото се усъмних в прищявката на съпругата ми, но ти ме накара да се срамувам заради съмненията си. А след няколко часа, когато Мира издържи изпита си, ще изпълня даденото от мен обещание.

Цялото семейство Аврелиус потегли. Нико за първи път изглеждаше изнервен, а и нямаше какво друго да прави през следващите два часа освен да седи в кухнята с Инес и да си хапе ноктите. Аз се радвах, че имах още малко работа по портата и нямаше да ми се наложи да бездействам и да мисля.

Накрая не остана нито един ръб, който да не бе изпилен и рендосан, и нито една неизметена стърготина. А те все още не си бяха дошли от изпита. Върнах се в кухнята, където Нико вече бе започнал да се разхожда напред-назад.

— Тя може — мърмореше си той. — Знам, че може!

— Ами седни тогава — казах му аз. — Направо ми се завива свят, като те гледам.

Той седна. После започна да трополи с пръстите на дясната си ръка по края на масата.

— Дали може да я е забравила? — попитах аз предпазливо. — Или пък да е загубила дар слово заради многото непознати хора?

— Откъде да знам? — сопна ми се Нико. — Да не би да съм врачка?

„Как се стигна дотук“ — помислих си аз, изведнъж да се окаже, че цялото ни бъдеще зависи от това дали едно шестгодишно момиченце е успяло да научи едно безсмислено стихче.

— Успокой се, Нико — казах му аз. — Ако не се получи сега, ще измислим нещо друго.

Той се втренчи в мен.

— Ако не се получи, ще откъснат горкото момиче от дома и семейството му и ще го подложат на... на... същото, което са сторили на другото дете. На брат й. Видя ли го? Това не бе дете, а мъртвец. Ако си мислиш, че се безпокоя за двадесетте сребърника, дълбоко грешиш!

Съвестта ме загриза ужасно, защото аз бях мислил само за парите.

Откъм прозорците се чува стъпки, но не бяха на семейство Аврелиус. По-скоро приличаха на войнишко маршируване.

Чухме, че градинската порта се отвори. Над главите ни затрополиха куп токове на ботуши.

Изведнъж стомахът ми се сви.

— Нико — прошепнах аз. — Нещо не е наред. Мисля, че ще е най-добре да се махнем.

Той не помръдна от масата.

— Какво може да не е наред? — рече ми. — Нищо не сме направили.

Инес се разсмя горчиво.

— Мислиш ли, че това има значение? Тук, в града, облечените в сиво винаги са виновни до доказване на противното.

Някой заслиза по кухненската стълба.

Хванах Нико и го изправих.

— Ела!

Най-накрая той живна. Аз отворих вратата, която водеше към двора.

И попаднах право в ръцете на двама униформени пазачи, които явно добре знаеха, че всяка лисича дупка има повече от един изход.

В кухнята зад нас се бяха вмъкнали няколко пазачи, заедно с госпожа Аврелиус и Маркус. Госпожата бе съвсем бледа, а от Мира и господаря на къщата нямаше и следа.

— Кой е? — попита капитанът.

— Ето го — рече Маркус и посочи Нико. — Този сив мъж отрови съзнанието на сестра ми!

ПРОЦЕСЪТ

Те ни завлякоха през града с вериги на ръцете. Беше ми трудно да повярвам, че само преди няколко часа бях вървял и си бях *свирукал* по същите тези улици.

— Защо ти трябваше да се намесваш? — изсъска ми Нико. — Защо ти трябваше да започваш да се биеш?

Бяха го одрали над едното око и по лицето му се стичаше струйка кръв.

„Хубава благодарност“ — помислих си аз.

— Исках само да помогна!

— Аха, и какво ще стане сега с майка ти? Ами момичетата? Кой ще се грижи за тях?

— Ще им се наложи да ни пуснат — казах аз задъхано. Бяха ме ритнали здравата в гърдите и още не се бях съвзел. — Нищо лошо не сме направили!

— Освен, че удари капитана с глава може би?

Да, това не бе особено умно. Но когато двама войници те държат за ръцете, това е единственият начин, по който можеш да се биеш, а когато капитанът започна да удря Нико, не можех да се сдържа повече. Той дори не се бе съпротивлявал. Просто се опита да ги убеди с думи да ни пуснат, докато накрая капитанът изрева, че „никой сив няма право да се държи нагло“. И започна да го бие. И тогава го ударих с глава.

Капитанът се хвана за носа и зарева още по-силно. Един от пазачите понечи да ме удари, но аз успях да освободя едната си ръка и пристъпих назад, така че той не можа да ме уцели. Масата се преобърна, а чашите и купите се изсипаха на каменния под с трясък. Навсякъде се разлетяха парчета глина. В продължение на няколко мига цареше пълна бъркотия. Пазачите се опитаха отново да ме хванат, а аз — да не допусна да ме направят на пихтия. Нико също бе започнал да се съпротивлява, но войниците бяха шест, така че нямаше съмнение как ще завърши цялата история. Те ме събориха на пода, върху всички счупени парчета, и вързаха ръцете ми зад гърба. А капитанът с

кървящия нос си отмъсти, като ме ритна здраво в ребрата. Бях сигурен, че едно от тях бе разместено или счупено. И сега вървахме така, със стражи от двете ни страни, а стилните граждани на Сагислок се обръщаха след нас и зяпаха. Нико бе прав. Бях постъпил глупаво. Защото ако затвореха и двамата ни за няколко седмици или колкото се полагаше на обличените в сиво хора, които си бяха позволили да се съпротивляват, кой щеше да се грижи за мама и момичетата?

Затвориха ни в подземията на съда. Тук изобщо нямаше прозорци, а и не си направиха труда да ни дадат свещ. Единствената светлина в помещението бе тънък слънчев лъч, който се процеждаше под вратата.

— Как си? — попита Нико.

— Мисля, че имам счупено ребро — промърморих аз. Не ни бяха махнали веригите, така че нямаше как да проверя. — Ами ти?

— Не — рече той. — Нищо особено.

— Колко време мислиш, че ще ни държат тук?

— Нямам представа. Дори не знам дали такива като нас ги изправят пред съда като останалите граждани или просто им налагат някакво наказание.

И двамата замълчахме за миг, а в главата на Нико едва ли се въртяха по-радостни мисли от моите.

— Все още не разбирам — продума той накрая.

— Какво?

— Защо ни арестуваха? В какво ни обвиняват?

Въздъгнах уморено.

— Нали го чу. Малкият блед плъх. Явно не е позволено сивите да стават учители. Сигурно е забранено и да превръщаш текста за Драконис в песен за семена. Откъде да знам?

— Да, но аз не можех да знам! Дори господин Аврелиус не знаеше.

— Ти май мислиш, че тях ги засяга?

Можехме да седим само на пода, а той бе кален и студен. Аз се опитах да прибера колене към гърдите, за да се стопля, но ребрата ме заболяха. Всеки път, щом се помръднеш, гадните вериги звънтяха и ме

караха да се чувствам като товарно магаре или куче на каишка, или нещо подобно. Но не и като човешко същество.

Чувах как Нико се мърда в мрака. Той ходеше напред-назад, от едната стена до другата.

— Поне свещ можеха да ни дадат — каза той, а гласът му бе дрезгав и ядосан. — Нямаше нужда да ни оставят да седим на тъмно и дори да не можем да видим къде сме!

Не разбирах какво значение имаше това. Намирахме се в голото студено подземие на съда. Какво толкова имаше за гледане? Но явно за Нико имаше значение. Тогава осъзнах, че той не за първи път попадеше в тъмница. Много добре ми беше известно, но просто ми бе изскочило от ума — когато Дина срещна Нико за първи път, той седеше в тъмницата на Дунарк, обвинен в убийството на баща си, снаха си и невръстния си племенник. Ако Дина и мама не му бяха помогнали, щяха да му отрежат главата още тогава. На Нико сигурно не му бе леко да мисли за това сега. Мракът в тъмницата на Сагислок едва ли се различаваше от този в Дунарк.

Опитах се да измисля нещо, с което да го успокоя. Но гърдите ме боляха, а и умирах от студ. Можех да кажа нещо от рода на: „Всичко ще се оправи“ и т.н., но точно в този момент ми бе трудно сам да го вярвам.

Дойдоха и ни отведоха. Не знаех колко време бе минало, беше невъзможно да се ориентирам заради мрака в мазето.

— Вън — изкомандва един от стражите грубо.

Беше ми трудно да се изправя — това не бе никак лесна задача, когато ръцете ти са вързани с верига зад гърба. Явно доста се бях забавил, защото стражът ме хвана за ръката и ме завлачи навън по коридора. Наложих ми се да затворя очи, защото светлината, която струеше от прозореца в края му, бе ослепителна.

Те ни замъкнаха по две стълби в една стая с високи тесни прозорци. Няколко мъже в черни роби седяха на леко издигната платформа. Не знаех дали са учители или други чиновници. На пода пред тях бе застанал господин Аврелиус. Той не бе окован, но бе ясно, че е обвиняем.

— Признава ли обвиняемият, че е назначил мним учител, при това мъж от Дружеството, за да обучава дъщеря му? — попита един от мъжете от подиума.

— Да, господин съдия, признавам — отвърна господин Аврелиус. — Не бе с лоши намерения. Нямах представа, че...

— Неосведомеността не е извинение. Законът е ясен, а задължение на гражданите е да го познават: само учители, упълномощени от графа, имат право да обучават нашите деца.

Някъде в залата прозвуча шепот и аз забелязах, че на балкона, който се простираше покрай едната стена, имаше зрители. Председателят на съда погледна остро натам и шепотът веднага заглъхна. След това вдигна съдебния меч, голям тежък предмет с богата орнаментална украса и червен копринен пискюл, и произнесе присъдата.

— Господин Аврелиус е осъден да заплати глоба от 100 сребърника, а детето трябва веднага да бъде предадено на учителите в крепостта Сагис.

— Не — възпротиви се господин Аврелиус. — Да, ще платя с готовност парите, но Мира...

Съдията се изправи и погледна строго господин Аврелиус.

— Можехме да ви обвиним в очерняне на името на графа, господине. Запознат ли сте какво наказание се полага за подобно провинение?

— Смърт — гласът на господин Аврелиус едва се чуваше.

— Точно така. Господинът би трябвало да се вразуми, да плати глобата и да се радва. Следващото дело.

Пазачът, който стоеше до мен, се прокашля.

— Ваше превъзходителство, господин съдия...

— Да? — явно на председателя не му допадаше да го прекъсват.

— Двамата сиви...

— А, да. Шест години каторжен труд в крепостта Сагис. Следващото дело!

Шест години. *Шест години?*

— Нямаме ли право да кажем нещо? — извиках аз.

Явно не. Пазачът така ме плясна по врата, че ми причерня.

— Простете, господин председателю — рече той, а на мен изсъска: — Мълчи, куче, или ще ти счупя ченето.

Председателят придоби такова изражение на лицето, сякаш току-що бе открил нещо неприятно в храната си.

— Изведи ги от залата — нареди той. — И се погрижи да бъдат изпратени в крепостта още тази вечер.

Пазачът ме хвана здраво за рамото, накара ме да се обърна и ме избута през вратата. Тогава го видях — горе, сред любопитните зрители на балкона — Сезуан. Бях сигурен, че е той. Вългеновочерната късо подстригана коса и очите, които толкова приличаха на очите на Дина. Той стоеше там и ме гледаше втренчено доста дълго. След това един мъж пред него се изправи и изведнъж Сезуан изчезна. Но той бе там. Сигурен бях. И бе искал да го видя. *Човек може да види Сезуан, само когато той му позволи.* Но защо? За да злорадства? За да ме накара да се побъркам от страх при мисълта какво щеше да направи с Дина и останалите сега, когато не можех да ги защита?

Ако искаше това, успя. Стомахът ми се сви на топка от ужас.

„Мама — помислих си аз. — И Дина, и Роза.“ Не можеха да ни изпратят в крепостта, без първо да ни позволят да поговорим с тях.

Но явно можеха.

Още същата вечер ни изведоха от мазето, качиха ни в една лодка заедно с бедната Мира и ни превозиха до крепостта Сагис.

ДИНА РАЗКАЗВА
IV. ПЛАНИНСКИЯТ ПЪТ

ШЕСТ ГОДИНИ

Чистенето на лен бе тежка и мръсна работа. Гърбът и ръцете ме боляха, кашлях също толкова лошо, както и Мели.

— Може би това е последният ни ден тук — рече мама утешително. — Когато Нико и Давин си дойдат с парите, можем да си върнем старите дрехи и да си тръгнем.

Нямах търпение. А денят се влачеше толкова бавно.

Нико и Давин обаче не се появиха по време на вечерята.

— Къде са? — попитах притеснено.

— Може би семейство Аврелиус ги е поканило да се нахранят с тях — рече мама. — За да отпразнуват повода.

Но в очите ѝ се четеше безпокойство.

Искаше ми се да се промъкна в мъжкото отделение и да ги намеря, но не посмях. Сигурно щяха да ни наложат някоя непосилна глоба, ако ме откриеха, а нямаше да го понеса, ако заради това пропуснехме възможността да напуснем Дружеството. И така аз останах да лежа на дървената си койка цялата нощ, задремвах от време на време, а в главата ми се въртяха неспокойни мисли.

Нито Давин, нито Нико се появиха на закуска.

— Къде са те? — прошепнах аз на мама.

— Не знам — отвърна ми тя. — Но ще трябва да попитаме.

Отидохме до канцеларията — къщата, в която записаха имената ни на плочите на Дружеството първия ден.

— Извинете — обърна се мама към писаря. — Но има нещо, което не мога да разбера... Не сме виждали сина ми и племенника ми от закуска вчера.

Той я погледна раздразнено, сякаш това изобщо не го засягаше. Мама не смееше да вдигне поглед, но беше ясно, че нямаше намерение да си тръгне оттам преди да получи отговор.

Той въздъхна.

— Номер? — попита мъжът остро.

— 8-Д-10 и 8-Д-11.

Той свали плочата под номер 8-Д от стената и я разгледа, като внимаваше да не прочетем написаното. След това я закачи обратно на мястото ѝ и се обърна към нас с ледена усмивка.

— Арестувани са — рече мъжът. — Съжалявам.

В гласа му не се усещаше особено съчувствие.

— Арестувани? — удиви се мама. — За какво?

— За представяне под фалшивата самоличност на учител и разпространение на скверно учение, за нападение срещу служителите на графа и тежко престъпление срещу личността му, както и за оказана съпротива при законен арест.

— Моля? — Мама бе като вцепенена, а когато се промъкнах до нея и хванах ръката ѝ, усетих, че тя бе леденостудена.

— Получили са шест години — рече мъжът самодоволно. — В крепостта Сагис.

Мама поиска да ѝ донесат собствените дрехи, защото възнамеряваше веднага да отиде в съда, а знаеше, че нямаше да обърнат кой знае какво внимание на човек, облечен в сивите дрехи на Дружеството. Отначало писарят не искаше и да чуе, така че накрая се наложи да го погледне с очите на Жрица на срама.

— *Така ли се отнасяте с хората? Така ли бихте искали да се отнасят с вас?*

Той пребледня и измърмори нещо, което така и не разбрахме. И изведнъж вече нямаше никакъв проблем да заемем обикновени дрехи от пералнята. Най-вероятно нямаше да получим нашите собствени, но във всеки случай щяха да са много по-приемливи от сивите униформи.

— Сега знае, че си Жрица на срама — казах ѝ аз, докато вървахме по улиците към съда.

— Нямаше друг начин — отвърна ми мама. — Беше наложително.

Съдът представляваше голяма сива правоъгълна сграда, построена по начин, който те кара да се чувстваш нищожен. Но мама изобщо не се притесни. Тя се изкачи с твърда крачка по просторните каменни стълби, сякаш бе в собствената си кухня.

— Бих искала да говоря с председателя на съда — каза тя на първия срещнат пазач в черно-сива униформа. И макар нито погледът

й, нито гласът й в този миг да бяха като на Жрица на срама, тя излъчваше такъв авторитет, че той просто каза: — Насам, мадам — въпреки обикновените й дрехи и външен вид. Поколеба се, едва когато застана пред една врата на първия етаж.

— Тъъ... за кого да предам? — попита той предпазливо.

— Мелусина Тонере — отвърна му мама и го остави да се чуди какво означаваше това.

Той почука на вратата и когато отвътре долетя едно ръмжащо „Влез“, я отвори и пхна глава вътре, сякаш щеше да понесе по-малка вина, ако останеше навън.

— Мадам Тонере — рече той. — Ще я приеме ли господин съдията?

Съдията обаче нямаше възможност да реши сам. Мама мина покрай пазача, бутна вратата, а аз я последвах в голямата светла стая, където съдията точно хапваше ранния си обяд.

— Господине — рече мама. — Дойдох, за да разговарям с председателя на съда за сина си.

„И Нико — помислих си аз. — Не забравяй Нико.“ Но може би бе разумно от страна на мама да не спомене племенника си Николас в този момент, защото макар и да умееше да прави много неща с голяма убедителност, изобщо не можеше да лъже.

Председателят на съда изглеждаше леко стъписан. Той остави пилешкото бутче, което точно се канеше да ухапе, и несъзнателно се хвана за гърдите, така че по черната му роба останаха няколко мазни петна.

— А коя сте вие? — попита съдията остро. — И кой е синът, за когото се очаква да имам информация?

— Вчера господин съдията е осъдил сина ми на шест години каторжен труд.

Той сбърчи чело.

— Вчера не съм осъждал никой гражданин на каторжен труд.

— Възможно е господинът да не го е възприел като гражданин — рече мама с много остър тон. — Той бе облечен с униформата на Дружеството.

— А, един от двамата сиви.

— Да, господин съдия. Синът ми не е заслужил подобно наказание.

— Мадам, не си спомням подробностите от делото, но съм сигурен, че съм отсъдил съгласно съответния закон.

— *А дали господинът се е вслушал и в собственото си чувство за справедливост?*

Обикновено минавах седмици преди мама отново да използва силата си на Жрица на срама върху някого, а днес го стори два пъти в рамките на един час. Стомахът ми се присви, защото знаех, че да използваш уменията си на Жрица понякога бе равносилно на това да бръкнеш в гнездо на оси. В първия момент можеше и нищо да не се случи, но бе добра идея след това бързо да си плюеш на петите.

Очите на председателя на съда почти не се виждаха изпод големите бръчки и в началото ми бе трудно да разбере дали мама бе уцелила някое болно място или не.

— Те бяха мъже в сиво — рече той малко неуверено. — Ако не е бил виновен за това, сигурно е бил направил нещо друго.

— *Защото сивите не са граждани? Не са хора като мен и вас?*

Съдията заби отчаяно поглед в мъртвото си пиле.

— Присъдата е произнесена — рече той. — Нищо не мога да направя вече.

— Нима? — попита мама с ледено презрение. — Настоявам синът ми и неговият... другар веднага да бъдат освободени. Нима това не е по силите на един съдия?

По набразденото му чело избиха малки капки пот, но той не се предаде напълно.

— Лодката е отплавала — рече. — Двамата осъдени вече са отведени до крепостта Сагис.

В гласа му имаше зрънце, но само зрънце злорадство. Мама се втрени в превития му врат и ми се прииска отново да го погледне с очите на жрица на срама, да го накара да пълзи, да се срамува и да признае грешката си.

Тя обаче не го стори. Мама ме бе учила да не злоупотребявам с уменията на Жрица, а и никога не я бях виждала да го прави. Но си мисля, че днес, пред бюро на съдията, бе на стъпка да го направи.

Лодката вече бе отплавала. Нико и Давин плаваха в момента към крепостта Сагис. Колко ли време щеше да измине преди някой да открие, че Нико бе синът на стария граф на Дунарк? Ами Давин?

Давин бе убил Валдраку. Собственият внук на граф Артос. Колко дълго щяха да го оставят жив, ако някой разбереше?

— Мамо?

Стояхме на стълбите пред съда. Вече от известно време. Мама бе спряла на половината път надолу, сякаш краката ѝ изведнъж бяха потънали в стъпалата и не ѝ бяха останали сили да се движи. А аз се уплаших още повече отпреди, но този страх бе различен. Защото ако мама не издържеше повече, ако мама се предадеше... то тогава всичко наистина бе безнадеждно и целият свят можеше веднага да рухне.

Имах чувството, че останахме на тези стълби цяла вечност.

След това мама най-накрая вдигна глава.

— Къде се намира къщата на господин Аврелиус?

— На улица „Сребърна“ — отвърнах ѝ аз и усетих, как най-силният, най-ужасният страх, който ме изпълваше, започна да се изпарява. Мама все още бе тук. Не се бе предала.

Инес, прислужницата, ни покани в покоите на господарите. Там се намираха господарят и господарката на къщата и синът им, бледо късо подстригано момче на име Маркус. Те седяха неподвижни като статуи и дори не се поглеждаха, а нас дори не ни забелязаха. На масата бе сервиран следобедният чай, но изглежда само момчето бе хапнало нещо.

— Мадам Тонере — рече Инес и напусна стаята по възможно най-бързия начин. Шумът от стъпките ѝ стихна веднага щом излезе през вратата. Дали не стоеше навън и не подслушваше?

— Мадам Тонере — рече господин Аврелиус апатично. — Страхувам се, че не ви познавам... Среца ли сме се преди?

— Аз съм майката на Давин.

Думите ѝ го накараха да вдигне поглед от чинията. Той се изправи.

— Мадам... — изведнъж замлъкна. Вгледа се в светлозелените дрехи на мама, сякаш очакваше да са сиви на цвят. — Искам да ви помоля да напуснете къщата ми.

— Господине, синът ми и Нико са на път към затвора, защото се опитаха да помогнат на това семейство. А вие искате да напусна дома ви, без да ме изслушате?

Защо ли господин Аврелиус изведнъж погледна сина си? Един бърз поглед, сякаш искаше да провери дали Маркус следеше разговора.

— Този дом е верен на граф Артос и се подчинява на волята му — отвърна ѝ той със странно висок и празен глас. — Ние не подкрепяме враговете на графа. Вървете си, мадам, или ще извикам пазачите.

Той хвана за миг мама за китката и ръката му сякаш искаше да я избута през вратата. Тя го погледна студено.

— И сама мога да ходя, господине.

— Прекрасно. Тогава го направете.

Не ни оставаше нищо друго, освен да обърнем гръб на студеното като камък семейство и да напуснем стаята.

— Мамо — рекох аз, след като затворихме вратата след себе си. Инес стоеше малко по-надалеч и търкаше усилено една дръжка, която вече блестеше. Мама погледна първо нея, а после отново стаята, от която току-що ни бяха изгонили.

— Шшш, ще говорим едва когато напуснем този дом.

Когато излязохме на улицата, вече не можех да мълча.

— Мамо, защо се държаха така? Сякаш бяха от камък?

Мама поклати бавно глава.

— Не знам. Но ми се струва, че господин Аврелиус се бои от сина си. Също така мисля, че с удоволствие би ни помогнал, ако можеше. Даде ми една сребърна монета.

Тя извади парата, която заблестя под лъчите на следобедното слънце.

Не го бях видяла да ѝ дава нещо. Може би го бе сторил, когато я хвана?

— Защо би се страхувал от собственото си дете? Това е много странно.

— Да.

— Какво може да стори едно момче на... на колко ли е той, на десет?

Мама се замисли.

— Може би... да доносници — рече после тя.

Изведнъж вратата зад нас отново се отвори. От нея излезе Инес и бързо се огледа наляво и надясно.

— Господарят ме помоли да ви кажа, че ще ви потърси — рече тя тихо.

— Кога?

— Не каза. Но си мисля..., че ще стане след като младият господар замине.

Инес изчезна отново вътре в къщата и тихо заключи вратата. Не успяхме да попитаме кога „младият господар щеше да замине“. А и не знаех на колко помощ бихме могли да се надяваме. Един сребърник никак не бе малко, но ни бяха необходими още доста пари, за да се измъкнем от оковите на Дружеството. А това бе само първата стъпка. Нямахме представа как щяхме да успеем да освободим Давин и Нико.

— Трябва да се върнем в Дружеството и да чакаме — каза мама.

— Добре ще е, ако ни прати вест днес или утре. Иначе... ще трябва сами да измислим нещо.

Да, но какво? Това ми се искаше да попитам, но не го сторих, защото знаех, че не можеше да ми отговори.

ВЕЧЕРЯ В „ЗЛАТНИЯ ЛЕБЕД“

Едва бяхме се прибрали в Дружеството, когато ни повикаха в канцеларията. Писарят стоеше там и ни гледаше подозрително.

— Един господин ви търси — рече той. — Иска да ви наеме за някаква работа, която не пожела да назове. Мой дълг е да ви кажа, че Дружеството не гледа с добро око на разврата и други срамни дейности.

Разврат? Мама? И аз?

— Господине, искам да ви уверя, че нито дъщеря ми, нито аз не възнамеряваме да се занимаваме с разврат — рече му мама с такъв леден глас, че би могла да го смали поне с една глава. Тя не го погледна, поне не директно, но той явно помнеше какво се бе случило последния път, когато го направи.

— Не, не — рече той бързо. — Разбира се. Господинът изпрати карета.

Карета. Колко изискано.

— Кой е той?

— Господинът не се представи.

— Мислиш ли, че би могъл да бъде господин Аврелиус? — прошепнах аз на мама.

— Да се надяваме.

Каретата бе хубава, с два стари коня, които малко напомняха на Силке. Кочияшът вежливо подаде ръка на мама и ѝ помогна да се качи в каретата, след което направи същото и с мен.

— За господин Аврелиус ли работите? — попитах аз.

— Аз съм наемен кочияш — отвърна той. — Работя за този, който ми плаща.

Той кимна учтиво на мама, затвори вратата на каретата и се покачи на капрата. Каретата потегли с трясък.

— Трябваше да попитам накъде отиваме — рекох аз.

— Не знам кой друг би се интересувал от нас и дори би платил за карета — рече мама. — Явно иска да изчисти съвестта си.

Но когато каретата спря, се оказа, че не сме пред къщата на улица „Сребърна“. Един слуга ни отвори вратата, но местността не ми бе позната.

— Къде сме? — попитах аз неспокойно.

— В „Златния лебед“ — отвърна ми той. — Насам, мадам...
Господинът поръча вечеря за своите гости.

Странноприемница. Това малко ме успокои. Явно господин Аврелиус не смееше да се срещне с нас в къщата на улица „Сребърна“, където бледият Маркус следеше всичко случващо се.

Последвахме слугата до една хубава червена сграда. Навсякъде имаше лампи, а прислугата, облечена в сини жилетки и бели ризи, бе заета да пали свещите в сумрака. Подовете бяха от тъмно дърво, почти черно, толкова излъскани, че човек можеше да се огледа в тях. Мнозина от изисканите граждани на Сагислок вече бяха насядали край масите с бели покривки и се наслаждаваха на хубавата вечеря с птиче месо, салати, грозде и вино.

— Гостите на господина — рече слугата на един от облечените в сини жилетки мъже.

— А да — отвърна му той. — Оттук, медам, медамина...
Господинът реши, че ще бъде добре да сервираме вечерята в оранжерията в една такава топла вечер...

Последвахме го до другия край на странноприемницата, а после излязохме в покрит с плочи двор, пълен с ябълки, круши и праскови, които растяха в равни като църковни колони редици. Мека светлина, струяща от стъклена къща в другия край на градината, огряваше плочника и дърветата.

Беше като в приказка. Стъклена къща! Като малък кристален дворец. Толкова много стъкла... Дори покривът бе почти изцяло стъклен. Страхувах се да извикам, да кихна или да правя резки движения. Ами ако се счупеше...

Големите врати на стъклената къща бяха отворени към ябълковата градина, а вътре, сред лимоните, фурмите и лозите, стоеше подредена маса. Един свещник с много разклонения трептеше с цяла гора от свещи, а младо момиче с колосана бяла престилка вече сервираше първото ястие.

— Заповядайте — рече слугата със синята жилетка и издърпа стола на мама, а после и моя... Не се бяха отнасяли с мен така,

откакто... Не, всъщност никога досега не бях получавала толкова добро обслужване.

Бях седнала на бял стол със синя кадифена седалка. Пред мен имаше чиния с навита на руло риба в малко езерце от оранжев сос. Ястието бе украсено с тънки ивици от настъргана портокалова кора и аз веднага си помислих за Роза и Мели, които в момента сигурно вечеряха овесена каша или, ако имаха късмет, чорба от леща със свинско.

Слугата и момичето се отдръпнаха. Третият стол бе все още празен. Къде ли се бавеше господин Аврелиус?

— Хубави ястия и сребърни свещници — промърмори мама и погледна рибата. — Всичко е много хубаво. Но би било по-добре да получа пари, с които да можем да се освободим от Дружеството и... и да видим какво можем да сторим за Давин и Нико.

— Твърде ниско се целиш, Мелусина — рече един глас. — Можеш да получиш и двете, по дяволите.

Мама скочи толкова рязко, че столът се катурна.

— Ти — прошепна тя. — Трябваше да се досетя.

Сезуан се появи толкова безшумно откъм тъмната ябълкова градина, сякаш не стъпваше, а се носеше по тревата.

— Няма ли да седнеш? — попита той. — Мога да ти помогна. Мелусина, знаеш, че мога.

— В замяна на какво? — рече мама горчиво. — Ти никога не даваш нищо даром. Каква е цената?

Сезуан мълчеше.

— Седни — рече той мило. — Кога си яла за последно? Сигурно не си слагала залък в устата си цял ден. Уверявам те, че тази вечеря е подарък, на който можете да се насладите безплатно.

Светлината се отразяваше в късото червено копринено наметало, с което бе облечен, и в обещата му с формата на змия. Мама се бе втренчила в него и макар той да не я гледаше в очите, изобщо не изглеждаше да го е страх от нея.

— Седни — повтори той и посочи масата и чиниите с рибния специалитет.

Вече изобщо не чувствах глад. Не можах да повярвам на очите си, когато видях как мама бавно кимна.

— Добре — рече тя. — Нека поне да вечеряме заедно. И да видим какво можем да направим един за друг.

Тя поглади зелените поли на взетата назаем рокля и изчака Сезуан да вдигне поваления стол и да го поднесе към нея.

— Вино? — попита той.

Тя кимна.

— Да, благодаря.

Той свали кристалната запушалка на гарафата и наля кехлибареното вино в една от трите чаши, поставени пред чинията на мама. Стоеше зад нея, докато ѝ сервираше, точно като слуга. Забелязах колко красиви бяха ръцете му, с дълги, изящни и ловки пръсти. Ръце на флейтист.

— А за Дина? — той поднесе гарафата към мен.

— Малко — рече мама. — Разрежи го с вода, Дина.

Аз послушно сипах вода във виното. Ръцете ми леко трепереха. Не проумявах как можехме да седим тук, сякаш тримата бяхме стари приятели. Да не би изведнъж да бе станал добър? Да не би да бяхме сбъркали, като хукнахме да бягаме презглава от него?

Мама започна да яде рибата, сякаш всичко бе съвсем в реда на нещата.

„Мога да ти помогна“ — бе казал той. Може би затова все още бяхме тук. Може би защото мама се надяваше да успее да откупи помощта му по някакъв начин. Но какво от нещата, които притежавахме, можеше да събуди интереса му? Той явно имаше достатъчно пари, за да плати за нощувката и храната си в най-скъпата странноприемница в града.

— Бях в съдебната зала, когато осъдиха Давин и младия граф — рече Сезуан и хапна залък от рибата. — Бе много кратък процес.

— Младият граф? — повтори мама и вдигна вежда.

— О, да. Аз много добре знам кой е „братовчедът Нико“ в действителност. — Той се усмихна — не подигравателно или победоносно, а мило и топло, сякаш това бе наша обща малка тайна.

„Не можеш да му вярваш — казах си аз, — не забравяй кой е той.“ Но бе толкова трудно, когато той седеше там и се усмихваше, и ме гледаше в очите без страх. „И Дракан правеше така“ — рекох си аз отново. Но Сезуан не приличаше на Дракан. По-скоро приличаше на мен. Черната коса, зелените очи. Бе досущ като мен.

Мама остави вилицата.

— Значи знаеш кой е Нико. Ще ни струва ли нещо да го запазиш в тайна? — попита тя, а гласът ѝ бе твърд като на търговец.

— Защо винаги си мислиш, че искам да ти сторя зло? — рече Сезуан.

— Заради горчивия ми опит.

— Мелусина. Никога не съм те насилвал за нищо. Никога не съм те наранявал. Единственото, което исках, бе... — той замълча, сякаш се страхуваше от реакцията ѝ. — Да те обичам — промълви той накрая.

Не знаех какви мисли се въртяха в главата на мама. Тя седеше съвсем неподвижно, с каменно лице.

— А майка ти? — отвърна му тя. — А родът ти? И те ли искат *само да ме обичат*?

Той сведе очи и не можеше да я погледне.

— Майка ми е мъртва — рече Сезуан и разклати чашата в ръка, така че виното се завихри между стените ѝ като малък водовъртеж. — Сега леля ми е глава на рода. Знам, че... че семейството ми стори неща, които не би могла да простиш. Неща, които малцина биха разбрали. Но сега аз съм при теб, не при тях. Нима това не означава нещо?

За мое най-голямо удивление по лицето на мама безшумно започнаха да се стичат големи бистри сълзи.

— Вие сте толкова умели в подлостта си — рече тя, а в гласа ѝ нямаше и следа от плач, само гняв, гняв, напомнящ лавина, толкова могъща и бурна, че погребваше всичко под себе си. — Можете да превърнете деня в нощ, злото в добро. Никога не си искал да ме обичаш. Майка ти те изпрати при мен, както човек изпраща жребец при кобила, защото смяташе, че ще създадем интересно потомство. Можеш ли да ме погледнеш в очите и да го отречеш?

Той спря да клати чашата. За миг остана съвсем неподвижен. Светлината блещукаше в красивите извивки на обещата му с форма на змия.

— Не — прошепна той. — Не мога. Дете, което да притежава и дара на змията, и уменията на Жрица на срама, бе твърде голямо изкушение. Но не е вярно, че никога не съм те обичал.

— Не ме лъжи. Не отново, Сезуан!

— Не те лъжа.

Той вдигна глава и я погледна в очите за един кратък тягостен миг преди отново да сведе поглед.

Това я разтърси.

— Дина — рече ми тя — влез вътре и... ни донеси още вино.

Аз не помръднах.

— Можем да повикаме слугата — отвърнах й аз. В никакъв случай не исках да я оставям сама с него. Не и в този момент, разплакана и с треперещи ръце.

Мама ме погледна.

— *Върви* — нареди ми тя.

Изправих се, въпреки волята си. Никак не бе лесно да се противопоставиш на една майка, която притежава дарба на Жрица на срама. Понякога е дори невъзможно. Взех гарафата и станах от масата. Но когато се отдалечих достатъчно в сенчестата овощна градина, така че тя да не може да ме види, спрях.

Мама изчака, за да е сигурна, че няма да я чуя. След това изтри сълзите от бузите си с рязко движение и изпи чашата до дъно.

— Добре — рече тя — с твърд и странен глас. — Нека да обсъдим цената.

— Мелусина...

— Не — рече тя. — Без мили думи. Без илюзии. Без лъжи. Без илюзии. Без лъжи. Каква помощ ни предлагаш?

— Парите, от които се нуждаеш. Помощта, от която имаш нужда, за да спасиш сина си и младия Никодемус Рауенс от крепостта Сагис.

— И си сигурен, че ще успееш.

Той вдигна рамене.

— Нищо не е сигурно в този свят. Но дарът на змията е от голяма полза, нали? Кой би могъл да мине незабелязано покрай стражите на крепостната стена? Кой би могъл да унесе пазача в сладки сънища, докато краде ключовете му? Не и Жрицата на срама, Мелусина. Но за черния магьосник това е лесна работа.

Мама кимна бавно. „Точно затова е“ — помислих си аз. Точно затова не избяга от масата веднага щом чу гласа на Сезуан. *Нуждаехме се от помощта му.* А за да спаси Давин, тя бе готова на сделка дори с дявола.

— А цената? — попита мама.

— Толкова ли си сигурна, че имам такава?

— Да. И искам да знам какво искаш, преди да продължим.

— Какво би ми предложила?

— Не си играй с мен.

— Не си играя. Направи ми предложение, след като си толкова убедена, че помощта ми може да се купува и продава.

Мама се изправи. Изглади отново светлозелената си ленена пола с толкова нервни движения, сякаш се опитваше да изтрие потта от дланите си.

— Дина не притежава дара на змията — каза тя.

— Откъде знаеш? — попита той. — Доколкото те познавам, едва ли си се опитала да я развиеш.

— Повярвай ми. Не я притежава.

Гласът на мама бе твърд и напрегнат като тетива на лък.

— Но... все още съм достатъчно млада и мога да родя още деца. Дете, което родът ти може да получи.

За малко да изпусна гарафата. Тя... тя не можеше да постъпи така! В главата ми отново прозвуча предупреждението на писаря, че Дружеството не търпи „неблагоприличие и разврат“. Това, което майка ми току-що предложи, бе най-низкият пример на неблагоприличие, който можех да си представя. Много по-лошо от обичайната форма, когато една жена продава тялото си. Мама всъщност му предлагаше да продаде нероденото си дете!

За миг изглеждаше сякаш тя бе успяла да изненада самия Сезуан. След това той се изправи и застана пред нея. После хвана лицето ѝ с ръце, точно както направи с мен онзи ден преди сума ти време, когато го срещнах за първи път сред тълпата на пазара. Знаех, че мама затвори очи. Можеше да го отблъсне само с поглед, можеше да го стресне така, че да не смее да я докосне. Но не го стори.

Вдигнах гарафата. Ако я хвърлех с всичка сила право през прозорците на стъклената къща... Представих си как стъклата щяха да се счупят, натрошат и изсипят като дъжд над лимонените храсти, бялата покривка, Сезуан и мама...

Той я целуна. След което се разсмя, тихо и нежно.

— О, Мелусина — рече той с любовен глас. — Каква лоша лъжкия си само.

Тя отстъпи няколко крачки назад и се изтръгна от прегръдката му.

— Какво искаш да кажеш?

— Да речем, че наистина заченеш и родиш. Наистина ли мислиш, че ще повярвам, че ще ми отстъпиш детето?

Мама замълча.

— Нима не ти обещах точно това? — промълви тя след малко. Но дори и аз усетих, че не смяташе да го направи наистина. Свалих гарафата.

Той поклати глава.

— Благодаря за щедрот предложение — каза Сезуан. — Но си спомням какво се случи последния път. Не вярвах, че една бременна жена с малко дете е способна да извърви стотици мили за толкова кратко време. Решителността ти дава криле.

Тя отстъпи още крачка назад. Изведнъж изглеждаше уплашена, много по-уплашена, отколкото ядосана.

— Какво искаш тогава? — попита го тя.

— Време.

— Време?

Той кимна.

— Време, което да прекарам заедно с Дина. Време да я опозная.

— Тоест време, за да разбереш дали притежава дара на змията!

— Не — отрече той. — Не само това. — Той ѝ обърна гръб, върна се до масата и отпи от чашата си. После продължи. — Тя е единственото ми дете.

— Ами щом е така — каза му мама подигравателно. — Нима мислиш, че ще *повярвам*, че съм била единствената жена в живота ти? То тогава майка ти явно наистина те е изпуснала от контрол. Бях убедена, че веднага ти е намерила три-четири други крави за разплод.

Той потри челото си и изведнъж ми се стори по-слаб и уморен. По-обикновен.

— Имаше и други — отвърна той със странен безизразен глас. — Но явно аз не съм особено... плодовит.

— Какво разочарование. За майка ти.

— Не можеш ли да спреш да я споменаваш във всяко второ изречение? Тя е мъртва. Остави я да почива в мир. Чуй ме сега,

Мелусина. Едва ли е толкова ненормално един баща да иска да опознае дъщеря си.

Мама поклати бавно глава.

— Не — отвърна му тя. — Няма да получиш Дина. — Беше непреклонна като скала.

— Наистина ли няма да ми позволиш да прекарам няколко дни с Дина, дори това да коства живота на сина ти?

— Ще се справим и сами — рече мама твърдо. — Винаги сме успявали.

Изведнъж някой ме докосна по ръката.

— Простете, може ли да сервирам...

Аз се обърнах ужасена. Гарафата се изплъзна между пръстите ми и макар че посегнах да я хвана, знаех, че бе късно. Прас. Трясъкът бе силен като гръм, а парченцата стъкло се разлетяха на всички страни. Момичето с бялата престилка притеснено се хвана за устата. Мама и Сезуан погледнаха към нас. Аз знаех, че те разбраха, че съм чула всичко.

— Може ли да сервирам основното ястие вече? — попита момичето.

— Не — отвърна ѝ мама. — Ние приключихме. Ела, Дина.

Тя не ми проговори по целия път към вкъщи. А и аз не посмях да ѝ кажа нищо. Престраших се да отворя уста едва когато в края на пътя се появиха белосаните сгради на Дружеството.

— Мамо?

— Да.

— Не можехме ли да... искам да кажа, ако наистина искаше само няколко дни? И ако в действителност може да спаси Давин и Нико?

Тя спря внезапно.

— Осъзнаваш ли какво иска да ти причини?

Поклатих мълчаливо глава.

— Той каза, че иска да ме опознае.

— Дина. *Никога не бива да му се доверяваш.* Той се надява, че си наследила дарбата му. Дарът на змията. За да станеш черна магьосница точно като него.

— Ти каза, че не я притежавам.

— И продължавам да го мисля. Но... той е твой баща. *Възможно е.* А аз не искам... Той ще я събуди, ако може. А после... Дина, няма да

го понеса, ако... станеш като него.

Змийски род. Змийско чедо. Не бях сигурна дали самата аз можех да го понеса.

ДА ПРЕГОВАРЯШ С ДЯВОЛА

Мама дълго не можа да заспи тази нощ. Знаех го, защото аз самата лежах будна и чаках. Тя непрекъснато се обръщаше и въртеше и леглото ѝ скърцаше. Но накрая се успокои и когато внимателно подадох глава през ръба на койката си и погледнах надолу към нейната, видях, че лежи завита през глава и спи.

Точно сега щеше да ми е от полза да можах да се движа безшумно като Сезуан — да се плъзneh като змия, вместо да трябваше да слизам от леглото внимателно и бавно, стъпка по стъпка, и да стъпя на скърцащия дъсчен под.

Претъпканата стая, разбира се, бе тъмна, но капците на прозорците бяха отворени, за да влиза поне малко въздух. Насред лятното небе навън бе кацнала луната, огромна и жълта, а светлината ѝ струеше през прозореца и падаше върху нечия ръка, крак, нагънато одеяло и всичко останало, което се подаваше от леглата. Нямаше нужда да се обличам, спяхме или със сивите дрехи, или голи. Само пристегнах връзките на полата си и запристъпях към вратата.

— Дина?

Цялата подскочих. Гласът на мама бе дрезгав и сънен, а тя самата бе в унес.

— Отивам да пишкам — прошепнах аз.

Тя не каза нищо повече. Мисля, че отново заспа. Аз отворих вратата и излязох навън на пътеката.

При портите на Дружеството нямаше стража и макар двама надзиратели да обикаляха наоколо през определено време, те следяха по-скоро някой да не се промъкне в кухнята, за да краде храна. Всъщност никак не бе трудно да се скрия зад канцеларията, да изчакам докато отминат и след това да се измъкна навън в спящия град.

Улиците бяха пусти. Бледата светлина на луната огряваше грубия тъмен калдъръм, който блестеше от нощната роса. Донякъде ми се струваше твърде дръзко и опасно да се разхождам ей така по средата на пътя, затова гледах да вървя в края му, в сенките на дуварите.

Не че изгарях от желание да съм тук в този момент. Коремът и гърдите ми бяха схванати и ме боляха, и ми бе трудно да си поемам дъх. Точно както онзи път, когато се бях покачила на един от най-високите клони на дървото до езерото и ме беше страх да скоча. Най-вероятно просто щях да сляза, ако не беше Давин.

— Можеш — беше извикал той. — Хайде, Дина.

И аз скочих, така че стомахът ми се сви, а ушите ми забучаха. След това брат ми бе много горд с мен и дори се похвали на втория по големина син на воденичаря. Но не мисля, че някой щеше да се гордее с това, в което възнамерявах да се бухна сега. Във всеки случай не и мама. Щеше да полудее, ако знаеше накъде се бях запътила.

„Златният лебед“ се намираше в другия край на града, колкото се може по-надалеч от Дружеството, но все пак зад крепостните стени. Бях се постарала да запомня пътя, докато с мама се прибирахме оттам. Но когато стигнах до двора на странноприемницата, видях, че тя бе също толкова тъмна и закътана като останалите сгради в града. Пред мен имаше масивна порта, през която трябваше да мина, за да вляза в градината. Стоях и я гледах с леко отчаяние. Бях си представяла, че Сезуан ще ме чака и ще ме посрещне. Но, разбира се, не бе така.

Внимателно почуках на портата. Не последва отговор, даже когато почуках по-силно.

— Ехо — извиках аз предпазливо. — Може ли да вляза?

Цареше пълна тишина. Явно всички спяха зад хубавите бели капаци. Тръгнах покрай стената, за да видя дали не можех да вляза отнякъде другаде.

Открих един начин. До стената, точно при овощната градина, растеше голям кестен. Аз, разбира се, не можех да се катеря като катерица, както умееше Давин, но реших, че ще успея да стигна до големия клон на върха, който растеше над оградата.

Дървото бе старо, цялото покрито с възли, цепнатини и чепове на отчупени клони. Подхлъзнах се веднъж, одрасках едната си ръка и я нацапах със зеления мъх, но накрая успях да прехвърля крака си през клона, да се издърпам и да го яхна. Залазих внимателно напред, за да мога да погледна от другата страна на дуvara.

Там долу се намираше стъклената къща, където бяхме дошли за вечеря. Сега тя бе тъмна и тиха, но масата все още стоеше вътре, можех да мярна бялата покривка наред мрака.

В главата ми отново прозвуча изпълненото с ярост обвинение, което мама отправи към Сезуан. *„Майка ти те изпрати при мен, както човек изпраща жребец при кобила, защото смяташе, че ще създадем интересно потомство.“* Потомството бях аз. Дали и Сезуан гледаше на мен по този начин?

Клонът, на който седях, се разтресе. Веднага се вкопчих в него, като мислех, че вятърът го е разклатил. Но след малко се случи отново. А освен това времето бе съвсем тихо.

Някой се катереше по дървото.

Погледнах назад. Но макар да виждах как клонът под мен трепери като жив, не забелязах никого в короната зад мен. Само листа и мрак и... нещо проблесна. Дали бяха зъби или очи, или пък... оръжие? Там имаше някой.

Седях неподвижно. Много добре знаех, че бе глупаво.

Вместо това щеше да е по-добре да се опитам да избягам, да се спусна по дуvara и да скоча на земята. Но сякаш ръцете и краката ми бяха съвсем вдървени. Може би той не ме бе видял. Може би просто ей така му се бе приискало да се покатери на дървото...

Прас! Нещо ме удари силно между раменете, така че за малко да се изпусна. Заоглеждах се трескаво наоколо. Откъде дойде ударът?

Прас! Още един силен парализиращ удар по ръката ми, точно под рамото. Аз загубих равновесие, залюлях се и отчаяно се опитах да се хвана с ръце и крака за клон, така че накрая увиснах под него. Тогава го видях. Бе застанал на един малко по-висок клон, точно над мен. Успях да го зърна само за миг — черна коса, бяло лице, червена риза. След това той отново замахна с тежкия си бастун, като този път уцели дланите ми. Призля ми от болка, пръстите ми се хлъзнаха и аз се изпуснах. За миг останах да се люшкам във въздуха с главата надолу — като прилеп, но краката ми не издържаха тежестта и аз паднах като камък през стъкления покрив право върху масата, която се счупи под мен. Стъклцата задрънчаха по плочките наоколо. Те издаваха странен звънлив звук, като от удар на ледени висулки върху калдъръм. Лежах съвсем неподвижно. Не можех да виждам, да се движа и да дишам. В началото дори не усещах болка.

Счупените стъкла захрускаха. Бе заслизал надолу към мен, поне това успях да забележа, ако не друго. Нещо докосна глезена ми, мисля, че беше връзка на ботуш. След това усетих болката, не в крака или

някое точно определено място, а по цялото ми тяло. Мисля, че се разплаках.

— Сънищата ми — прошепна някой. — *Мои*те сънища. Няма да ти позволя да ми ги отнемеш!

В началото не разбирах какво имаше предвид, но в гласа му имаше толкова много омраза и ярост, че се уплаших. Да бягам. Трябваше да бягам. Той щеше да ме нарани. Опитах се да седна, но ръцете не ме слушаха.

Студени кокалести пръсти ме хванаха за гърлото.

Изведнъж се чу шум, гласове и стъпки. Видях светлина, трептяща светлина сред ябълковите дръвчета.

— Кой е там! — извика някакъв достолепен глас.

Той съскаше като котка, която не иска да изпусне мишката си. Пръстите му останаха впити във врата ми още миг, след това ме пусна. Чух дрънченето под краката му преди да изчезне в мрака.

„И аз трябва да го последвам“ — помислих си объркано. Едва ли щяха да се зарадват, като видеха какво се бе случило със стъклената им къща. Успях да седна, а след това да застана на колене. Не успях да стигна по-далеч, защото на вратата на оранжерията се появи голям дебел босоног мъж с посребрена брада. Той бе само по нощница и държеше тиган в едната си ръка и свещник в другата.

Мъжът заоглежда щетите със зяпнала уста.

— Света Магда! — възкликна той.

Зад него се появи друг мъж, по-слаб и по-млад.

— Какво се е случило?

— Тази дрипла е разбила оранжерията — отвърна му дебелакът и застана над няколко парчета стъкло. После хвърли тигана, хвана ме за ръката и ме изправи на крака. — Ела тук, вандалка такава, за да си получиш заслуженото!

— Вината не е моя — опитах се да му обясня аз, но той, разбира се, не искаше и да чуе. Плясна ме през ухото, от което замаяната ми глава се завъртя още повече.

— Тя кърви — рече младият. — Явно се е порязала.

— Такива крадли друго не заслужават!

Едва сега забелязах, че по ръката ми се стичаше кръв. Къде беше раната? Някъде на гърба, до ключицата.

— Не съм крадла — промълвих аз.

— Така ли? — рече дебелакът. — Нека госпожицата ме извини тогава. Без съмнение е имала причина да прескача хорските дувари посред нощ и да разбива стъклата на оранжериите им!

— Да, но...

— Можеш да си запазиш оправданията за пред съдията, момиче. Адриан, заключи я в мазето. Градският стражар ще я прибере утре сутринта.

— Не! Аз трябва...

— Сега ще вървиш мирно и тихо след Адриан. Радвай се, че няма да загрея гърба ти, както ти се полага! — Той огледа с горчивина каквото бе останало от хубавата оранжерия.

Адриан ме хвана за здравата ръка.

— Ела — рече той. — По-добре не вдигай врява. — Хватката му бе по-лека от тази на дебелака, а думите му прозвучаха по-скоро като съвет, отколкото като заплаха.

Тогава чух флейтата. Много тиха, нежна, успокояваща мелодия. Двамата мъже спряха като кучета, които са чули господарят им да свири в далечината. След това мелодията секна, а Сезуан излезе от мрака, като се носеше напред с безшумни стъпки. Бе облечен в дълго синьо палто.

Дълго синьо плато.

Зърнах нападателя си само за миг, но си мислех, че...

Притиснах слепоочието си със свободната си ръка. Приличаше на Сезуан. Но сега, когато го видях... Не. Не Сезуан ме бе ударил с бастуна. Но кой тогава?

— Мога ли да помогна с нещо? — попита той спокойно и учтиво.

Адриан бе пуснал ръката ми. Дебелакът с посребрената брада, който стоеше вдигнал пред себе си свещника, сякаш бе щит, изведнъж съвсем се бе смирил.

— Да не би да нарушихме съня на господина? — попита той. — Съжалявам. Беше просто един крадец, който...

Сезуан се разсмя тихо.

— Това не е крадец. Това е дъщеря ми.

— О... — брадатият изглеждаше така, сякаш крадецът, който току-що бе заловил, се бе оказал предрешена принцеса. — Да, но... Приемете нашите извинения...

Той замлъкна.

— Аз, разбира се, ще покрия щетите — заяви Сезуан.

— Разбира се — промърмори брадатият. — Благодаря, господине. Добре... какво можем да сторим за господина и младата госпожица?

— Донесете ми малко топла вода.

— Веднага. Тук или...?

— В стаята ми.

— Да. Разбира се. Адриан, вземи свещника и отведи господина и госпожицата до стаята им.

— Дайте ми свещника — рече Сезуан. — Сами ще се оправим.

Адриан и дебелакът се отдръпнаха с лек поклон. Сезуан ме огледа в светлината на свещите.

— Очаквах да дойдеш — каза той после. — Но не можа ли да влезеш през главния вход?

Леглото в стаята бе непокътнато — явно наистина ме бе чакал. На масата имаше разтворена книга, а маслената лампа все още светеше.

— Седни — рече Сезуан и посочи към един от трите стола край масата.

Седнах. Все още бях замаяна и разглобена след падането, а рамото бе започнало силно да ме боли, затова се постарях да не се облягам назад.

Сезуан не седна. Остана прав малко по-надалеч от масата и ме гледаше.

— Дойде заради брат си — рече той накрая.

Кимнах.

— Чу всичко, което казах на майка ти, нали?

— Да — гласът ми бе дрезгав и груб. Често се случваше така, когато бях нервна.

— Но майка ти не знае, че си тук.

— Не — прошепнах аз. Не ми се мислеше какво щеше да направи, като научеше.

Той се усмихна бавно. Не бе мила усмивка. В нея се четеше безчувствен и самодоволен триумф, сякаш той бе спечелил, а мама —

загубила.

— Горката Мелусина — рече Сезуан. Но гласът му не издаваше съжаление, а снизходителният му тон ме ядоса. Само че гневът ми бе безсмислен. Трябваше да го потисна, ако исках да помогна на Давин и Нико.

На вратата се почука. Сезуан отвори и Адриан влезе вътре с кана топла вода и няколко ленени превръзки.

— За раната на медамина — обясни той, поклони се на мен и Сезуан и отново излезе.

— Почисти се — каза ми Сезуан. — Не само раната, а цялата. Не мога да понасям мръсотия.

— Не и докато ме гледаш — отвърнах му аз срамежливо, но същевременно твърдо. Наистина го мислех.

Той сбърчи чело.

— Добре.

Сезуан взе книгата от масата, застана с гръб към мен и започна да чете. Аз си свалих полата и внимателно измъкнах болното си рамо от блузата. Сивият плат бе почернял от кръв, а в него имаше парче стъкло, което бе голямо почти колкото ръката ми. Извърнах глава, но раната бе на такова място, че нямаше как да я видя.

Блузата вече за нищо не ставаше. Свалих я нацяло, натопах я в топлата вода и я използвах вместо гъба. Не беше лесно да почистя рана, която не виждах. Още по-трудно бе да я превържа с ленения плат, който бе донесъл Адриан. Неволно си помислих, че всъщност мама би трябвало да направи това. Именно тя се грижеше за нас, когато бяхме болни или бяхме претърпели злополука. Сигурно щеше да мине доста време преди да я видя отново, а ако Сезуан получеше каквото искаше... ако наистина притежавах дара на змията и той успееше да го пробуди в мен, дали мама изобщо щеше... Преглътнах няколко сълзи и завързах последния възел на нескопосаната ми превръзка. После отново облякох полата си, но без блузата продължавах да се чувствам някак разголена.

— Може ли да се обърна? — попита Сезуан.

— Да.

Той отново остави книгата и се вгледа в мен. Не можех да си представя какво си мислеше.

— Страх ли те е? — попита той изведнъж. — Страх ли те е от мен?

Отговорът на този въпрос, разбира се, бе „да“. Но идеята да го изрека на глас не ми допаднаше. Не исках той да си мисли, че ще ме накара да скачам до тавана, само като кажеше „Па!“.

— Искаш ли да спасиш Давин? — попитах аз вместо да отговоря.

— Може би — рече ми той. — А какво, ако искам?

— То... — преглътнах буцата в гърлото си и започнах отначало. — То тогава ще направя каквото поискаш от мен.

Лицето му потрепна, сякаш по него пробягна някакво чувство, но не успях да отгатна какво.

— Знаеш ли какво точно искам?

— Искаш да провериш дали притежавам... дара на змията.

Той ме наблюдаваше дълго време, безизразно като влечуго. След това кимна.

— Да. Много бих искал да разбера.

„Аз пък не“ — помислих си аз. Но не виждах друг изход.

— А ако ти дам думата си — казах му аз колкото се можеше потвърдо — ще ни откупиш от Дружеството и ще ни помогнеш да спасим Давин и Нико от крепостта Сагис, нали? — погледнах го и се помолих уменията ми на Жрица на срама да се върнат поне за миг, за да преценя дали нямаше да ме измами. Но нищо не се случи. Точно когато най-много се нуждаех от дарбата на мама, тя напълно ме предаде. Направо ми се плачеше.

— Ако платя на Дружеството, майка ти веднага ще ни погне — каза ми той. — Може би вече е по петите ни.

Прехапах устни.

— Ти каза на мама, че ще платиш.

— Да. Друго щеше да е, ако сега преговарях с нея.

„Да“ — помислих си аз, — „тя щеше да разбере, дали лъжеш.“

Изправих се.

— Няма да участвам, ако не ги освободиш.

— Така ли — рече той с напълно безизразно лице. — Изведнъж ти стана все едно какво ще се случи с брат ти?

Не, не беше така и в това бе проблемът. Човек не е добър търговец, ако е принуден да купи стоката независимо от цената. Щеше

ми се да му изсъскам, че е безсърдечна змия, която се възползва от нещастията на останалите. Ох, само да можех да накарам този мъж да се срамува поне за миг. Но от дарбата ми на Жрица нямаше и следа.

— Ще получиш парите, като се върнем — каза ми той.

Поклатих глава.

— Ами ако не се върнем? — рекох му аз. Бе напълно възможно. А аз бях разговаряла с хора, които живееха под покрива на Дружеството вече от седем години, от времето, когато бе създадено. Седем години — направо не ми се мислеше. — Да, много искам да освободим Давин и Нико. Но каква полза би имало от това, ако мама, Мели и Роза останат в плен?

— Дружеството и крепостта Сагис са две различни неща — отвърна ми той.

Замълчах. Втренчих се в него, като се опитах да докарам колкото се може по-правдоподобен поглед на Жрица на срама.

— Добре — рече той — Ще уредя нещата с Дружеството.

Строполих се на стола, краката не ме държаха. Дали бе подействало? Бях ли успяла да събудя за миг гузната му съвест? Може би все пак все още притежавах частица от уменията на Жрица на срама, дори и да не можех да го забележа.

Той отиде до една ракла до леглото, извади оттам писалка и хартия и започна да пише. След това дръпна звънеца до покрития с орнаменти крак на кревата. След малко на вратата се появи Адриан.

— Господинът ме повика?

— Можеш ли да четеш? — попита Сезуан.

— Да, господине.

— Добре. Следвай написаните от мен инструкции. Това са парите за Дружеството, а тази монета е за теб.

Той подаде на Адриан малка кожена кесийка и един сребърник. Адриан се поклони.

— Благодаря, господине. Много ви благодаря. Ще направя каквото ми заръча господинът.

Той се обърна, за да излезе, но аз го спрях.

— Почакай. Искам да погледна листа.

Адриан погледна въпросително Сезуан, който кимна леко. После ми подаде хартията. Там бе написано, че приложената сума в размер на двадесет и пет сребърника следва да бъде изплатена на

Благотворителното дружество за освобождаването на Мелусина Тонере, дъщеря ѝ Мели и доведената ѝ дъщеря Роза. После бе добавено: „Освобождаването трябва да бъде извършено след десет дни, считано от днес, осмия ден на есента.“

Обърнах се разгневено към Сезуан.

— Не! Трябва да стане веднага. Още утре!

Той поклати глава.

— Не подлежи на обсъждане. Това е най-доброто, което можеш да получиш. Или го приеми, или се откажи.

Бях се втренчила в листа и ми се искаше да го разкъсам на парчета. Десет дни. Те щяха да се сторят като вечност на мама, Мели и Роза.

— Е? — попита той. — Ще сключиш ли сделка с мен или не?

Сълзите горяха в ъгълчетата на очите ми, но нямах избор.

Аз върнах листа на Адриан.

— Това „да“ ли означава? — попита Сезуан.

Кимнах.

— Да — прошепнах аз, макар че направо ми се гадеше.

— Добре — рече той и даде знак с ръка на Адриан да излезе от стаята. После седна на леглото и се протегна като самодоволна котка. — Сега ще *разбереш* какво е чувството да седиш и да се взираш в една затворена врата в продължение на десет дни!

„Ясно“ — помислих си аз. Това бе отмъщението му за Скайарк.

Той със замах свали ботушите от краката си, качи ги на леглото и се облегна назад върху възглавниците.

— Изгаси лампата преди да си легнеш — заръча ми Сезуан и затвори очи.

Малко след това явно заспа.

Стоях по средата на пода и мръзнях само по пола. Явно не се притесняваше особено, че можех да избягам. Дори не заключи вратата. А и къде бих могла да отида? Бях сключила сделка с дявола и вече бях негова.

МЕЛОДИЯ НА ФЛЕЙТА

Напуснахме Сагислок пеша.

— Защо не плуваме? — попитах аз.

Сезуан поклати глава.

— В езерото има чудовища — отвърна ми той, а аз не бях сигурна дали трябваше да му вярвам или не.

— Ще стане много по-бързо — настоях аз.

Той се спря и ме погледна с лошо прикрито раздражение.

— Да не би да си решила да ми се репчиш по време на целия път до крепостта Сагис? Защото тогава това ще бъде едно много дълго пътуване, медамина.

„И без това ще бъде точно такава“, помислих си аз. Дори коне нямахме. Бяхме си набавили само едно малко сиво магаре, което носеше багажа ни, и блуза и пола за мен, така че да не приличам на момиче от Дружеството. Защо не купи поне едно муле, което да яздим? Явно разполагаше с достатъчно пари. Реших, че нарочно протака. Нарочно *искаше* да удължи времето, за да има възможност „да ме опознае“, както сам казваше. Но нямаше да има този късмет да ме превърне в черна магьосница. Дори това да означаваше, че щяхме да вървим до крепостта Сагис до края на годината.

Аз ритнах един камък толкова силно, че той полетя напред по пътя. Магарето размърда уши и изсумтя. Сезуан ми хвърли още един ядосан поглед, но си замълча.

В началото пътят следваше езерото. Долу, в гората от тръстика, вървяха облечени в сиво хора и я режеха, точно като Давин и Нико първите дни. Ако в езерото наистина имаше чудовища, то те щяха да изядат работниците, помислих си аз. Явно трябваше да свикна, че половината от думите на Сезуан бяха лъжа. Най-трудно беше да преценя на коя половина да вярвам.

По-голямата част от предобеда вървахме мълчаливо. Главата и раменете ме боляха, а мислите ми непрекъснато скачаха от мама към Нико и Давин. Слънцето палеше, а прахта по пътя щипеше очите ми. Когато най-накрая откъм езерото полъхна бриз, той довя куп глупави

животинки, които жилеха, хапеха или просто жужаха толкова близо до нас, че ти влизаха в носа, когато дишаш. От време на време покрай нас преминаваха фургони, теглени от коне или волове. Не срещнахме много хора, които имаха глупостта да вървят пеша в обедната мараня.

Малко след пладне стигнахме до едно градче с размерите на село, но все пак достатъчно голямо, за да има кръчма. Гърлото ми бе толкова пресъхнало, а главата — така натежала, че щях да се зарадвам на кратка почивка, въпреки че това щеше да ни забави.

Не знам как го постигаше, но по пътя насам никой не ни забелязваше, а веднага щом стъпихме на малкия пращен площад пред кръчмата, Сезуан сякаш се извиси с няколко педи и придоби подостолепна осанка. Когато извика коняря с бъдещ респект глас, той веднага дотича навън, за да се погрижи за магарето, сякаш бяхме дошли с впряг от четири коня с пера на челата, сребърна сбруя и герб на вратите на каретата. Докато хората от „Златния лебед“ обслужваха Сезуан, сякаш бе самият граф, си мислех, че го правеха, защото знаеха, че е богат, макар че това невинаги си личеше. Но откъде можеше да го предполага един непознат коняр, още преди Сезуан да вземе кесията в ръка? Хората, които пристигаха пеша с товарно магаре, обикновено не принадлежаха към най-богатите.

Това продължи и след като влязохме в кръчмата. Съдържателят се приближи почтително и се извини, че неговото заведение предлага само едно обикновено ястие за вечеря — задушено агнешко. Но ако господинът пожелае, той с удоволствие би заколил няколко гълъба или пиле.

— Не, благодаря — рече Сезуан. — Агнешкото е чудесно. Бих искал да поръчам още кана вино и кана вода.

Сервираха агнешкото и аз започнах да ям, въпреки че болката в главата не се отразяваше добре на апетита ми. Изпих много вода и това ме облекчи. По-точно вода с вино — Сезуан се погрижи за това.

— Не можем да знаем дали водата тук е добра — рече той. — А няма нищо по-противно от деца, които повръщат.

Помислих си, че и големите не го правеха по по-приятен начин, и това, че бяха възрастни, не променяше нещата. Но пиех послушно, макар че виното придаваше на водата сладко-кисел вкус на ферментирало.

— Вкусна ли е храната? — попита съдържателят предпазливо. Той все още изглеждаше така, сякаш съжаляваше, че не бе заколил едно пиле за нас.

— Прекрасна е — отвърна Сезуан. — Добри ми човече, всъщност мисля, че това е най-вкусното агнешко задушено, което съм вкусвал през живота си. Господинът трябва да се гордее с кръчмата и кухнята си.

По цялото лице на съдържателя се разля червенина на доволство — от върха на покритата му с рядка брада брадичка до голото му теме.

— Господинът е твърде учтив — рече той и се поклони дълбоко. — Ще ми позволите ли да ви почерпя с едно малко парче бадемов сладкиш за десерт? За моя сметка, разбира се.

Да, Сезуан определено знаеше как да се държи с хората. Но най-странното нещо се случи, когато си тръгнахме. Сезуан подаде на съдържателя само една монета. Бях сигурна, че бе от мед, а две порции задушено, вода, вино и овес за магарето определено струваха повече от един медник. Но съдържателят се държеше така, сякаш бе получил къс злато. Той целият сияеше, кланяше се и сипеше пожелания за приятно пътуване. Конярят не получи нищо, освен похвала, но също се кланяше, усмихваше се и ни пожела всичко най-хубаво.

Когато се отдалечихме малко от кръчмата, събрах смелост.

— Тази медна монета?

— Какво за нея? — попита Сезуан.

— Съдържателят... той мислеше, че е от злато, нали?

— Може би.

— Да, но... Да, но това означава, че ти го измами.

— Да ти изглеждаше разочарован?

— Не, но... — Но все пак го бяха измамили. — Какво ще стане, когато разбере?

— Няма да разбере. Ще си спомня, че е бил посетен от един знатен господин, който е похвалил храната му и му е заплатил пребогато за нея. Ще си спомня това с радост и гордост и ще се хвали на всичките си съседи. Това също е вид награда.

— Да... Но тя няма да нахрани семейството му.

— Не и във физическия смисъл на думата, може би. Но и щастието струва нещо, нали? Сърцето на съдържателя се напълни. А и

трябва да знаеш, че след сумата, която заплатих на Дружеството, вече не сме много заможни.

Затова ли не нае лодка? Затова ли нямахме и коне? Явно не бе толкова богат, колкото си мислех. А можеше и да ме лъже и в действителност да бе богат като самия граф Артос. Само да знаех на какво да вярвам.

— Ти го измами — заинатих се аз. Мама със сигурност щеше да смята, че той би трябвало да се срамува. Но Сезуан явно не го правеше. Само за миг изглеждаше, сякаш се замисли.

След това каза:

— Все пак не му позволих да заколи пилето.

Пренощувахме в един голям и богат стопански двор, в който мнозина от хората на Дружеството помагаха в прибирането на сеното. Сезуан накара господарката на двора, слаба и съсухрена жена, която приличаше на човек, който никога не се усмихва, да се изчервява и да хихика като момиче на моята възраст. Тя само повтаряше „Господинът това, господинът онова“ и „ако господинът иска...“ И отново Сезуан получи всичко само срещу един медник. След като се навечеряхме, сивите — на една саморъчно скована маса навън, а слугите — в стаята си, Сезуан извади флейтата и започна да им свири.

Опитах се да не слушам. Тайничко направих две дебели тапи от трохи и слюнка и ги напъхах в ушите си, но това не помогна особено. Тоновете се галеха в мен като любяща котка и пробуждаха картини в съзнанието ми. Ясна нощ, шумолене на розови храсти, конска муцуна. Все нежни, красиви и приятни неща. Дъх на люцерна. Устните на мама, която целува бузата ми за лека нощ.

Разплаках се. Сълзите се стичаха по страните ми като дъждовни капки по прозорец и не бях единствената. Непрогледният мрак се спускаше постепенно над имението, а всички седяха съвсем неподвижно, дори облечените в сиво работници на двора. Но Сезуан наблюдаваше мен, докато свиреше, върху мен почиваше погледът му. Знаех, че свири най-вече за мен.

Изправих се.

Не бе лесно, защото музиката ме приканяше да остана седнала. Може би тапите от хляб все пак помагаха мъничко. Защото докато

всички останали седяха така, сякаш никога повече нямаше да помръднат, аз се измъкнах през кухненската врата, покрай заслушаните работници и се насочих към кацата с дъждовна вода на ъгъла на каменната къща. Потопих цялата си глава във водата. Беше ми все едно, че в нея плуваха листа и удавени насекоми.

Беше толкова несправедливо. Такъв човек да може да свири такава прекрасна музика.

Стоях изправена там, водата се стичаше по гърба ми, а косата ми вероятно бе пълна с мъртви комари. Искаше ми се само всички да си бяхме вкъщи — Нико и Давин, мама, Мели и Роза — у дома, в Хвойновата къща, и никога да не бяхме чули за Сезуан и неговата флейта.

Къщата утихна. Музиката заглъхна. Мина доста време преди някой да се осмели да наруши тишината. Лека-полека хората започнаха да разговарят.

Сезуан излезе навън.

— Дина? — извика ме той тихо и се заоглежда в мрака.

Не му отговорих. Въпреки това не след дълго той се насочи право към мен, сякаш ме държеше с някаква невидима връв, която просто трябваше да последва.

— Не ти ли хареса музиката? — попита той.

— Не — излъгах аз. — Явно не съм особено музикална.

Всъщност се надявах да го засегна, а може би дори и да го ядосам. Но не стана така. Даже напротив. Той се усмихна толкова широко, че зъбите му проблеснаха в тъмнината. Сякаш бях постъпила съвсем правилно. Сякаш бях направила нещо, което той бе чакал през цялото време. Дали знаеше, че излъгах?

— Влез вътре, дъще — рече той. — Няма да свиря повече тази вечер.

— Не ме наричай така!

— Как?

— Дъще.

— Какво толкова имаш против това? Мислех, че ти и майка ти много държите на истината.

Не знаех какво да кажа.

Той отново се усмихна, както обикновено правеше, беззвучно и бавно.

— Не стой дълго навън, дъще — каза Сезуан и влезе вътре...

Останах насред мрака, без да знам дали да го последвам или не. Ако влезех вътре сега, щеше да изглежда, сякаш го слушах. Но и да стоя тук, съвсем сама, изтощена, уморена и сънена, не бе добра идея. Накрая прескочих оградата на кошарата, където бяха завели магарето. Не бе като да се гушнеш в меката топла шия на Силке, но все пак бе по-добре от нищо, а и магарето нямаше нищо против, дори сякаш му хареса да го погалят и помилват малко.

Изведнъж то вдигна глава и наостри дългите си уши.

— Какво има? — попитах го аз. — Чуваш ли нещо?

Не знам защо винаги говоря на животните, въпреки че те не могат да ми отвърнат. А магарето всъщност го направи. Изсумтя, изскубна се от прегръдката ми и побягна в галоп.

Взрях се в летния мрак, който бе станал съвсем гъст и непрогледен. Облаци, надвиснали тежко над езерото и хълмовете, скриваха луната.

— Има ли някой там? — гласът ми бе тънък и неуверен. Не видях ли някой да се движи край плевнята?

Не последва отговор. Може би бе котка. Или някой работник. Но той би отговорил, нали? Не бях сигурна. А и не ми стискаше достатъчно, за да ида до плевнята и да проверя. Прескочих отново оградата и се втурнах към стаята на слугите, при светлината и хората. Нищо, че един от тях бе Сезуан.

Преди да продължим на следващата утрин, домакинята ни даде голям вързоп, пълен с хляб, шунка и други вкусоти.

Това за доста дълго се оказа най-хубавата храна, която вкусвахме, защото макар и хората да посрещаха Сезуан, сякаш бе граф, разстоянията между имотите постепенно се увеличаваха, а и хазяите не можеха да ни предложат кой знае какво. Почвата в подножието на планината Сагис бе бедна. Земята бе разделена на малки тераси, заобиколени от каменни стени, които предпазваха от свлачища. Бяха нужни много камъни, вода и тор, за да се роди нещо. Тревата не бе достатъчна за отглеждането на по-едри домашни животни, затова хората се хранеха основно с кокошки, лук и особен сорт малки сладки картофи, които вирееха тук. А при късмет можеха да похапнат и някой друг заек.

Струваше ми се, че вървим ли вървим, без да стигаме доникъде. Пътят бе станал каменист и стръмен и се извиваше в множество завои, така че дори и да бе изминал няколко мили, като погледнеше надолу по склона, човек виждаше същото дърво, което бе подминал седем завоя по-рано. Това лесно можеше да те обезсърчи.

Бяхме спрели насред обедната жегата, за да хапнем, да си поемем дъх и да дадем малко трева на магарето. Тревата бе суха, жълта и пълна със скакалци, но едно истинско магаре изобщо не обръщаше внимание на такива неща. Бе толкова топло, че над скалите се носеше мараня, а езерото приличаше на далечна блестяща точица малко по-надясно.

Сезуан извади флейтата си. Бях открила, че винаги я носеше със себе си, в един калъф на колана, където другите държаха мечовете си. Не я бе вадил през последните два дни от онази нощ в имението. Сега ми я подаде.

— Не искаш ли да я разгледаш?

Втренчих се в нея, сякаш бе отровна змия.

— Не, благодаря.

Той се усмихна.

— Флейтата нищо не е сторила. Няма нужда да се страхуваш от нея. Ето, опитай сега.

Поклатих глава. Погледна ме за миг, сякаш обмисляше дали да не ме накара да я взема. След това я постави на земята между нас.

— Ще донеса още малко вода — рече той и изчезна нагоре по планинската пътека, с нашите мехове на рамо.

Погледнах флейтата. Бе изрисувана с червени и черни орнаменти, точно като яйцето, което ми бе дал по-рано. Напомняше ми малко на саламандър. Не приличаше на никоя друга флейта, която бях виждала. Бе много по-дълга. Нямах как да достигне до последните дупки, дори и с дългите си пръсти, ако не беше едно хитроумно приспособление от метал и няколко бели клапи, явно изработени от кости. Потреперих леко. Кой знае от какво или от кого ги бе взел?

Беше красива с необичайността си. А и не бе виновна, че я притежаваше точно човек като Сезуан. Протегнах ръка и плъзнах върховете на пръстите си по гладката, блестяща, лакирана повърхност. Кой знае как се използваха клапите?

Огледах се набързо наоколо. Сезуан никъде не се виждаше.

Вдигнах флейтата и я допях до устните си. Внимателно я надух. Нищо не се случи, или по-скоро почти нищо. Леко свистене без никаква мелодия, нищо повече.

Духнах малко по-силно. После още по-силно. Духах колкото сила имах.

— Не е нужно да духаш силно. Просто... малко по-остро.

Опитах. Веднага осъзнах, че точно това се искаше. Флейтата издаде тънък, жален звук, като самотна птичка в планината.

— Ако поставиш показалеца си ето на онази дупка, тонът ще стане по-басов.

Поставих показалеца. После следващия пръст и така нататък. Мелодията вече бе по-дълбока и мрачна, като бухане на сова, като студен нощен вятър, който свистеше в скалните пещери.

Флейтата бе прекрасна. Направо не ми се искаше да я оставям.

Сезуан се усмихна. Стоеше пред мен. От известно време. Изведнъж сякаш дойдох на себе си.

Оставих флейтата — щеше ми се да я хвърля на земята в краката му, но сърце не ми даде. Ами ако се счупеше.

— Ти ме измами.

— Как така? — попита той. — Да не би аз да взех флейтата от земята?

Не. Аз бях. Започна да ми се повдига. Дали това означаваше... дали това означаваше, че притежавах дара на змията?

— Добре свири — рече той. — Малцина могат да извадят тон от флейтата още от първия път.

Той сякаш усещаше страха ми и нарочно го подсилваше. Изправих се толкова рязко, че за малко да се подхлъзна. Тръгнах, сълзите заслепяваха очите ми. Пред краката ми подскачаха скакалци, за миг кръжаха наоколо с червените си криле като малки летни птичета, а после отново кацаха на земята и се превръщаха в скакалци. За миг, докато извайвах мелодията на флейтата, и аз се бях променила. Но си обещах, че това нямаше да се повтори. Никога вече. Аз бях дъщеря на мама и Сезуан нямаше да успее да ме направи своя.

— Дина. Почакай.

Не исках да чакам, но въпреки това леко забавих крачка. Имах нужда от помощта му, за да спася Нико и Давин. След като получеха

обратно свободата си, щях да се погрижа да го изхвърля от живота ни. Каквото и да ми костваше това.

Изведнъж чух силно трополене. Вдигнах глава точно когато нещо ме удари по рамото, така че паднах на четири крака. Над мен се изсипа дъжд от камъни и пръст и продължи надолу по склона. Закашлях се, устата ми се напълни с мръсотия, отново се закашлях. После върху мен се посипаха няколко по-малки камъчета, така че накрая легнах по корем с ръце на главата и зачаках да свърши.

— Дина! Добре ли си?

Сезуан ме издърпа с едната ръка и ми помогна да седна, а с другата ме изтупа от чакъла. Та нали той не можеше да търпи мръсотия, помислих си аз объркано. Сега той самият се изцапа.

— Добре ли си? — повтори той, като изглеждаше едновременно ужасен и изплашен.

— Да — промълвих аз. — Мисля, че съм добре. Само че ми се струва, че раната ми се отвори. Това е всичко. — Усещах нещо лепкаво и мокро на рамото си, точно там, където се бях порязала, когато паднах през покрива на оранжерията.

Той погледна нагоре към склона.

— Видя ли какво се случи? — попита Сезуан. — Видя ли някого?

Изведнъж се окопитих.

— Какво искаш да кажеш с това *някого*? — рекох аз. — А ти видя ли *някого*?

Той поклати глава.

— Не, или поне не мога да съм сигурен.

Изведнъж си спомних мъжа от кестена и шумоленето край плевнята през онази нощ.

— Да не би някой да ни следи? Или да следи теб?

Той ме погледна, без да отговори.

— Ако не си пострадала, можем да продължим — рече ми той после.

Но аз не се предавах.

— Кой е това?

— Никой. Слънцето и вятърът. Някоя дива антилопа. Хайде.

Нищо не можех да измъкна от него. Но след малко той добави:

— Не се отдалечавай от мен. Не искам да избързваш или да изоставаш прекалено много. Не е безопасно.

СЪНИЩА

Беше достатъчно ужасно, че се страхувах от Сезуан. Нямах да понеса, ако сега трябваше да се боя и от някакво мистериозно същество, което ни преследваше. През остатъка от деня аз изобщо не се отделях от Сезуан и непрекъснато оглеждах склона над нас, или пък поглеждах нервно назад, за да проверя дали някой не ни следва. Когато две яребици хвъркнаха от храста зановец^[1] почти пред краката ни, аз самата подскочих във въздуха като уплашено яре. Рамото отново бе започнало да ме боли, цялата бях покрита с пръст и прах — имах в ушите, носа, косата, дори в пъпа си.

Може би стомахът ми не можеше да понесе да се страхувам от две различни неща. Във всеки случай започнах да се радвам, че Сезуан беше тук. Сега, когато вървеше до мен, силен и реален, изобщо не изглеждаше така, както преди, когато представляваше невидима заплаха — глас в мъглата, далечен и плашещ силует, който ми говореше чрез скрити послания по училищни плочи и в яйца. Дори бях започнала да вярвам, че наистина се притесняваше за мен и не искаше нищо лошо да ми се случи.

В този момент се сепнах. Може би точно така искаше да ме накара да мисля? Мама ми бе казала никога да не му се доверявам. Може би *никой* не ни преследваше. Може би камъните бяха рухнали от само себе си. А може би Сезуан ги бе накарал да се срутят по някакъв начин. Може би бе хвърлил камък или... или бе разклатил някоя канара, докато бе за вода, или нещо подобно. А всеки би могъл да се навърта около плевнята през онази нощ.

Но мъжът в дървото? Не би могъл да е Сезуан.

А сигурно можеше? Така си бях помислила в началото, когато видях черната коса и червената риза. Може би бях права. Бе имал време, през което да успее да смени червената риза със синьо палто и да се престори, че гюрултията го е събудила. А и Пес. И отровната змия. Кой друг, освен Сезуан, знаеше, че ще мина оттам точно тогава? Та нали с него имах среща.

Можеше свят да ми се завие от толкова мислене. Втрених се в гърба на Сезуан и ми се искаше да мога да надзърна в сърцето му, в душата му. Да видя светла ли бе тя или тъмна.

Може би бе усетил погледа ми. Във всеки случай се обърна.

— Искаш ли да ти заема флейтата? — попита той и ми се усмихна неуверено. — Можеш да се упражняваш, докато вървим.

— Не, благодаря — отвърнах му аз рязко.

— Хареса ти — рече ми той със странно мек глас. — Видях.

— Не я искам!

Казах му го почти крещейки и усмивката му изчезна. Лицето му стана отново безизразно, сякаш бе от лед.

— Както искаш.

Известно време повървахме в студена тишина. Копитата на магарето чаткаха по твърдата земя в приспивен ритъм, туп-туп, туп-туп. Това бе единственият звук, който чувахме.

Повече не можех да сдържам въпроса си. Той трябваше да се откъсне от мен, като пиленце, което напуска яйцето си.

— Притежавам ли го?

— Кое?

— Твоята... твоята дарба. Дарът на змията.

Сезуан спря. Магарето също, защото той държеше въжето му. Погледна ме над сивия гръб на магарето и лицето му потрепна.

— Много ли би била нещастна, ако я притежаваше? — попита той.

Сълзите изгаряха очите ми. Нищо не му казах, но той сам отгатна отговора.

— Дина. Това не е някаква лоша ужасна сила. Това е още... и умението да караш хората да мечтаят. Толкова ли е страшно?

Усещах стомаха си като студен камък на дъното на морето. Свит, студен и слюзест.

— Притежавам ли я?

„Само не ме лъжи — помолих се аз — Не ме лъжи.“

Стори ми се, че мина цяла вечност преди да ми отговори.

— Откъде мога да знам — рече ми той. — Сама трябва да разбереш.

А аз не знаех дали лъжеше, или говореше истината.

Тази нощ не открихме стопански двор, където да пренощуваме. Вместо това си направихме бивак в една малка горичка от лаврови храсти. Дълго лежах, без да мога да постигна покой, а когато най-накрая заспах, сънувах ужасен сън, от който не можех да се събудя. Вървах през безкрайни подземни коридори и търсех Давин, а коридорите бяха мрачни и мъгливи. Аз виках ли виках и накрая успях да доловя гласа му. Затичах се в посока на шума и изведнъж се озовах в една килия, точно като тази, която бях делила с Нико в Дунарк. Вдигнах факлата си и видях Давин, който стоеше облегнат на стената. Само че вместо с вериги, бе окован със змии. Дебели, люспести змии, които отваряха усти и съскаха срещу мен.

— Махни ги, Дина — викаше Давин. — Махни ги.

Аз не смеех. Просто не смеех. Страхувах се, че ще ме ухапят.

Изведнъж нещо докосна крака ми. Погледнах надолу и видях, че една змия се е увила около глезена ми и пълзи нагоре по прасеца. Развиках се, започнах да ритам с крака и се опитах да я махна, но в следващия миг змиите бяха плъзнали навсякъде. Една падна от тавана и се уви около врата ми, друга — около ръката ми, а когато отворих уста, за да извикам, не успях, защото нещо се опитваше да излезе от там — *вътре в самата мен имаше змия.*

— Дина, шшшшт. Дина, това е само сън.

По някакъв начин осъзнавах това, но не можех да се събудя. Чувах се как плача, усещах, че някой ме докосва, но в същото време бях в килията с Давин, змиите ме задушаваша, вече бяха стотици. Пълзяха една върху друга и по мен, а аз чувствах студените им люспести тела по кожата си.

— Дина, погледни ме.

Гласът приличаше на майчиния и аз успях по някакъв начин да отворя очи. Само че не беше мама, а Сезуан.

Опитах се да спра да плача, но бе трудно. Змиите все още бяха тук някъде. Чакаха ме. А Давин бе пленник, заедно с Нико, и изведнъж ми се стори безнадеждно, че само двамата със Сезуан бихме могли да ги спасим.

— Престани да плачеш — рече ми Сезуан и ме потупа по рамото, леко непохватно, сякаш не бе сигурен как трябваше да постъпи. — Почакай, сега ще прогоня лошите сънища.

Той извади флейтата и понечи да я допре до устните си.

— Не — прошепнах аз. — Не и флейтата.

За миг успях да зърна лицето му в червената светлина на въглените. Очите му блестяха и в началото си помислих, че може би ми бе ядосан. Но явно не беше. Във всеки случай остави флейтата настрана, седна на земята до мен и вместо да свири, започна да пее:

— Нощните птици летят в мрака,

Нощните птици донасят ти сън.

Сън, красив като теб.

Сън, красив като теб.

Нощните ветрове в долината вейт.

Нощните ветрове ми нашепват твоето име.

Едно име, красиво като теб.

Едно име, красиво като теб.

Често сънувах, че те намирам,

Често мислех за теб.

Дали си щастлива? Дали си силна?

Никога ли не мислиш за мен?

Нощната птица затваря очи,

Скрива клюн под крилото си.

Спи, дъще моя, спокойно спи.

Нощните ветрове не ще ти причинят зло.

Не че имаше хубав глас. Изпълнението му изобщо не бе толкова впечатляващо, колкото свиренето му на флейта. Когато пееше, бе съвсем обикновен човек. Но така бе по-добре. Успокоих се. Змиите изчезнаха от съзнанието ми една по една. А той ме погали по главата, сякаш изобщо не забелязваше, че тя всъщност бе доста мърлява и „мръсна“. Мама ми бе казала да не му вярвам, но точно в този момент

можех да разчитам единствено на него, точно в този момент изпитвах огромна нужда да разчитам на *някого*.

— Сам ли си я измислил? — попитах аз. — Песента?

Мина известно време преди да отговори.

— Да — отвърна той много тихо.

Аз също притихнах. Защото, ако казваше истината, я бе съчинил за мен. Беше казал, че няма други деца. *Често сънувах, че те намирам*. Наистина ли ме бе сънувал?

— От колко време ме търсиш?

— От години — рече той. — От дванадесет години, ако трябва да бъдем точни.

Бучката, заседнала в гърдите ми, изчезна и аз започнах да дишам по-леко. Накрая заспах, докато баща ми ме галеше по косата. Нямах повече кошмари.

[1] Зановецът е вид рязък храст с много красиви цветове. — Б.пр.

КРАДЕЦЪТ НА МАГАРЕТА

На следващата сутрин магарето го нямаше. Магарето заедно с повечето ни провизии. Меховете с вода. Питките. Сушените фурми. Ръжените бисквити и бялото овче сирене, което Сезуан бе купил в последната къща, където ноцувахме.

— Дали не може да се е отвързало? — попитах предпазливо.

— И междувременно е прибрало две от дисагите? — отвърна ми той. — Едва ли. Този крадец е имал ръце.

Бях готова да тръгнем да търсим магарето, но Сезуан каза, че няма смисъл.

— Ако са били разбойници, трябва да се радваме, че не са ни прерязали гърлата, докато спим — рече той горчиво. — Трябваше да съм по-бдителен.

— Какво искаш да кажеш с това, *ако са били разбойници*? — попитах аз.

Той ми хвърли един поглед, за да прецени ситуацията.

— Има и още една възможност — рече Сезуан. — Ако е бил той, магарето ще се върне само или никога повече няма да го видим.

Знаех си. *Някой* ни следеше.

— Кой е той? — попитах аз остро. Бях решена да науча истината.

Сезуан мълчеше.

— Един болен мъж — отвърна ми сетне. — Един нещастник, но опасен нещастник. Някога се наричаше Назим, но ако някой днес го нарече така, побеснява.

— Как да го наричам тогава? — попитах. — Ако го видя.

Сезуан въздъхна.

— Надявам се това никога да не се случи.

— Но все пак?

— Нарича се Сянката.

— Това не е истинско име.

— Не. Но той вече не е... истински човек. Дина, ако... ако нещо се случи, а мен ме няма, говори му нежно. Не го ядосвай. И не го

гледай прекалено много, не обича. Обикновено е най-добре да се правиш, че не го виждаш.

Слънцето вече бе започнало да нагрява скалите край нас, но въпреки това мен ме побиха студени тръпки.

— Защо ни преследва? — попитах аз със слаб и неуверен глас.

— Защото е луд.

— Трябва да има и друга причина — настоях аз.

— Защото е Сянката — отвърна Сезуан кратко и не искаше да говори повече за това.

Не закусихме. Дори нямахме вода. Единственият съд, в който можехме да съхраняваме вода, бе чайникът, който все още стоеше до неизгасналия огън от предната вечер. Аз го разклатих, но той бе почти празен.

— Ще донеса малко вода — казах.

— Не — рече Сезуан. — Ще отидем заедно.

— Ами нещата ни? Какво ще стане, ако някой избяга с остатъка от тях? Одеята например.

Нощите щяха да ни се сторят доста студени без тях.

— Ще трябва да ги вземем с нас.

Вече не разполагахме с кой знае какво, но носенето се оказа трудна работа без магарето и дисагите. Трябваше да направим вързопи от одеята и да ги носим като чували на гърба, а чашите и лъжиците дрънчаха и ме удряха, докато вървах. Сезуан носеше малката ни брадва в ръка, а аз — чайника.

Спряхме до едно поточе и се напихме до насита. След това напълнихме чайника и продължихме. Стомахът ми се бунтуваше и къркореше. Студената вода не можеше да замести закуската, но ако не откриехме крадеца на магарета или някой доброжелателен планинец, то скоро нямаше да получим истинска храна.

Слънцето продължаваше да се издига. Пътеката ставаше все по-стръмна — извиваше се нагоре в множество завои. Не срещнахме жива душа с изключение на гущери, птици и други подобни. Никакъв крадец на магарета. Никакъв доброжелателен планинец. Дори кози нямаше. Само безмилостното слънце и твърди скали. Прах. Трънливи храсти и камъни ли камъни.

Прасците ме заболяха от дългото изкачване. Когато най-накрая достигнахме върха и хвърлихме поглед върху следващата част от пътя, видяхме, че той бе също толкова каменист, стръмен и пуст, колкото наклона, който току-що бяхме изкачили с толкова труд. „Поне ще слизаме надолу“ помислих си аз и потрих бедните си прасци. Това трябваше да намали болката.

Така и стана. Поне в началото. Вместо това обаче ме заболяха бедрата.

Слънцето ни изгаряше. Гърбът ми бе съвсем подгизнал, а пръстите ми бяха схванати и потни от носенето на грубото вълнено одеяло. Някъде на половината път надолу по следващия склон вързопът се изплъзна от ръцете ми и чашите и чиниите се изсипаха на земята. На всичкото отгоре успях да изпусна чайника, докато се опитвах да спася вързоп, така че от водата ни остана само мокро петно на пътеката.

Потърках уморените си очи. Не стигаше горещината, ами бяхме останали и без вода. Никак не беше добре. Можеше да ни прилошее. А и никой не знаеше кога отново щяхме да стигнем до някакъв водоем или поток. Не можеше да се каже, че тук гъмжеше от бълбукащи извори и хладни горски езера.

Сезуан не ми се скара. Просто ми помогна да събере нещата и да наглася вързоп на гърба си. Но не искаше да продължи.

— Така не става, Дина — рече той. — Ще трябва да използвам флейтата.

— Как би ни помогнала тя? Тук няма жива душа.

— Може и да сме сами — рече той. — Но не е сигурно. Почакай и ще видим.

Той се огледа и посочи една туфа самокитка до пътеката.

— Седни там. И се преструвай, че те няма.

Погледнах неуверено високите виолетови цветя. „Самокитка — помислих си аз. — Отровна е.“ Но аз, разбира се, нямаше да я ям, просто щях да се скрия в нея. Ако изобщо бе възможно. Вярно бе, че растението стигаше до кръста, но не беше перфектното скривалище.

— Искаш да се скрия там? — попитах аз несигурно.

Той поклати глава.

— Няма да се криеш. Просто ще седнеш там и ще се преструваш, че те няма.

Звучеше някак тайнствено. Той преспокойно можеше да се скрие посред бял ден по този начин. „*Хората виждат Сезуан само когато той им позволи*“ — бе казала мама. Но аз не бях Сезуан.

— Просто седни — рече той. — И мълчи.

Това поне можех да го направя. Седнах в туфата цветя и оставих малките цветни мухички и златистокафявите пчели спокойно да летят около мен.

Не го видях да вади флейтата. Изведнъж чух музиката, силна и могъща, сурова като планината. Изобщо не бе като онзи път, когато свиреше за мен. Никакви рози и конски муцуни, вместо това се чуваше гръм и тропети, сякаш звучеше сигнал, който приканяше войници да тръгнат на бой.

— Ела — крещеше флейтата. — Подчини се! — тоновете маршируваха над долината в стройни редици и на мен ми се прииска да поема с тях. Но флейтата не зовеше мен и аз останах седнала на мястото си, обградена от люшкащите се цветове на самокитката.

Нищо не се случи. Иззад високите скали не се появиха никакви мистериозни Сенки. А в интерес на истината и никакви разбойници. Всъщност никой не дойде.

Сезуан не се отказа веднага. Свири, докато по лицето му не изби пот. Но накрая свали флейтата от устата си.

— Може би наистина не е тук — промълви той.

Бавно се изправих. Съвсем се бях схванала от дългото неподвижно седене на едно място на земята.

— Ще продължим ли? — попитах аз.

— Ще ни се наложи.

Сезуан отново пхна флейтата в колана си. Вдигнах вързопа си и го метнах на гръб. Отново поехме на път.

Той се появи на пътеката пред нас внезапно, сякаш изникна от нищото. Устата му бе отворена. Дишаше тежко и дълбоко като ранено животно.

Сърцето ми отиде в петите и аз отново изпуснах вързопа. Сезуан ми бе казал да не го гледам, но това никак не бе лесно. Избелялата му червена риза бе мокра от пот на гърдите, а косата му, която някога е била къса и добре вчесана, като тази на Сезуан, сега стърчеше във въздуха като петлов гребен. Цялата бе покрита с кал и пепел, така че беше трудно да различиш цвета ѝ, но май бе черна, както си бях

помислила, когато го зърнах за миг в кестеновото дърво до „Златния лебед“.

Защото беше той. Нямах съмнение. Носеше със себе си дори дългия бастун. Стоеше и го стискаше здраво, но не знаех дали се подпираше на него или искаше да ни удари.

Без да промълви и дума, Сезуан извади флейтата. Очите на мъжа следяха всяко движение, но иначе стоеше съвсем неподвижен. Сезуан изсвири една кратка сигнална мелодия, сякаш подсвиркваше на куче. Бастунът падна на земята, а самият мъж — Сянката, както трябваше да го наричам, падна на колене в прахта пред краката на баща ми.

— Учителю — прошепна той. — Учителю...

Сезуан свали флейтата от устата си и погледна надолу към коленичилата фигура. Не можех да отгатна за какво си мислеше или какво изпитваше.

— Къде е магарето? — попита той, а гласът му бе толкова студен, че ми стана тъжно за мъжа на земята.

В началото Сянката не му отговори. Вместо това вдигна глава и ме погледна и аз вече със сигурност знаех какво чувстваше. Очите му бяха силно присвити от омраза.

— Малка змия — рече той, а гласът му прозвуча така, сякаш не го бе използвал от много дълго време. — Малка змия. Внимавай голямата змия да не те изяде.

Сърцето ми слезе в петите още един път. Току-що го бях съжалявала. Сега се страхувах от него. А и не ми харесваше името, което ми даде. Малката змия. Знаеше ли, че Сезуан ми бе баща?

— Къде е магарето? — повтори въпроса си Сезуан с още повледеняващ глас, ако това изобщо беше възможно.

— Избяга — изпя Сянката. — Избяга далеч, далеч, далеч.

Той се усмихна и аз успях да видя, че един от горните му зъби липсваше.

— Какво ще получи Сянката, ако го намери?

Мъжът погледна нагоре към Сезуан, а лицето му сияеше в очакване. Приличаше на дете, което знае, че дядо му крие нещо вкусно в торбичката си. А Сезуан явно много добре знаеше какво искаше Сянката.

— Един сън — рече той твърдо. — Заведи ни при магарето и ще ти подаря един сън.

Магарето бе завързано до един трънак половин миля по-надолу в долината. И дисагите ни бяха там, но съвсем празни. Сянката ги бе разрязал и вещите ни лежаха разпръснати из половината долина. Всичко, което можеше да се отвори, бе отворено, всичко, което можеше да се разкъса, бе раздрано. От питите бяха останали само трохи в прахта, а прахът, който бе пръснат като блестящ сняг по камъните, представляваше съдържанието на торбичката за сол на Сезуан. Аз клекнах на земята и се втренчих обезсърчено в унищожените ни вещи.

— Защо го е направил? — прошепнах на Сезуан.

Толкова ме бе страх от Сянката, че не смеех дори да го погледна. А какво оставаше да говоря с него.

Сезуан не ми отвърна.

— Нищо нямам — рече той ядосано на Сянката. — Можеше да си спестиш усилията.

„Какво няма?“ — помислих си аз.

— Господарят обеща на Сянката сън — рече мъжът сопнато. — Сянката намери магарето на Господаря и сега си иска съня!

— Не го намери, откраднал си го! — отвърна му Сезуан.

— Господарят обеща!

— Да — рече Сезуан тихо. — Така е.

Той ме погледна.

— Дина, разходи се малко.

Да се разходя? След като през последните дни не бяхме правили нищо друго, освен да ходим? Но аз знаех, че искаше да съм по-надалеч, докато подаряваше сън на Сянката. Изправих се с нежелание.

— Накъде? — попитах аз.

— Вземи меховете. Мисля, че долу, край върбовите храсти, има вода.

Той посочи към няколко пълзящи върбови храсти по-надолу в долината.

Изобщо не изгарях от желание да вървя сама дотам. А и бях любопитна — какво беше това, което Сезуан не искаше да видя? Но в същото време в поведението и на Сезуан, и на Сянката имаше нещо, което ме караше да желая да съм колкото се може по-надалеч.

— Върви — рече Сезуан. Очите му бяха мрачни и тъмнозелени като плесенясала вода.

Тръгнах. Празният мех висеше на рамото ми отпуснат като удавено котенце. Дали Сянката бе изпил водата или я бе излял? Поне не бе разрязал меха, както бе направил с дисагите. Чух флейтата зад себе си, мелодията ѝ бе мека и нежна. Искаше ми се да си запуша ушите с нещо, защото тоновете сякаш полепваха по кожата ми, едновременно сладки и опасни като тръпчив сироп. Нездрави. Грешни.

Край върбовите храсти наистина имаше вода — малко, пъплекото поточе, което бе толкова плитко, че едва можех да напълня меха. Намокрих и двете си ръце и изтърках врата и темето си, като се опитвах да не слушам флейтата. Едва когато тя замлъкна, се осмелих да се върна при Сезуан, Сянката и магарето.

Сезуан стоеше изправен и изглеждаше странно отнесен. Сянката пък лежеше изтегнат на земята с разперени ръце, сякаш очакваше да прегърне някого. Очите му бяха само притворени и макар че аз можех да видя зениците му, големи и тъмни под тежките клепачи, беше ясно, че той не виждаше нищо. От единия ъгъл на устата му се стичаше тънка струйка слюнка.

Настръхнах.

— Какво му е? — попитах аз.

— Сънува.

— И аз го правя често, но не изглеждам така!

— Някои сънища може да са опасни. Ако не ги контролираш.

— Да ги контролираш? Кой е способен на това? Аз не мога сама да влияя на сънищата си.

Сезуан протегна мълчаливо ръка към меха с вода. Аз му го подадох. Той отсипа малко в свитата си ръка, изпи повечето, а след това разтри лицето си с мокри ръце.

— Може би един ден ще можеш — рече той. — Човек може да се научи.

— Ако притежава дара на змията?

— Не само. Но това улеснява нещата.

Млъкнах. Желанието ми да задавам повече въпроси се изпари. Но изведнъж Сезуан заразказва сам.

— Ти ме попита защо е направил това — той кимна към раздраните дисаги.

— Сигурно, защото е луд. Или защото ни е ядосан.

— Не. Търсил е нещо.

— Какво? — изпуснах се аз, макар че бях решила да не питам повече.

— Наричаме го прах за сънища. Прави се от специални ядки, които растат на юг. Някои от черните магьосници го използват в обучението на учениците си, за да ги научат да разбират по-добре природата на сънищата. Може да мине много време преди да се научиш да контролираш сънищата, както своите собствени, така и тези на другите хора. Прахът е един вид... пряк път. Но това е опасен път. Път, който трябва да се стремиш да избегнеш.

Той ме погледна сериозно, но аз не разбирах защо бяха тези предупреждения. Не исках да имам нищо общо със змийските му фокуси с или без прах за сънища.

Той сякаш очакваше отговор, но аз не знаех какво очакваше да му кажа. Накрая въздъхна, отпи още една глътка вода и ми върна меха.

— Пий — рече ми той. — Иначе ще те заболи главата.

Аз пих. Хвърлих един поглед към Сянката, който лежеше по гръб с втренчени в слънцето очи. Не беше ли опасно? За миг си помислих, че трябва да покрия лицето му с нещо, но в същото време ме беше страх да го докосна.

— Затова ли изглежда така? Защото му даде... прах за сънища?

Сезуан поклати глава.

— Не. Нали ти казах, че нямам. Един черен магьосник, който е достатъчно могъщ, няма нужда от прах за сънища. Но така започна всичко за Сянката. Така се объркаха нещата. Днес той е роб на сънищата, а не техен господар. Това... не е хубаво.

Погледнах в празните очи и полуотворената уста на Сянката. *Не е хубаво.* Да, човек спокойно можеше да каже така.

Сезуан вдигна бастуна на Сянката и го разгледа. След това го хвърли колкото се можеше по-надалеч. Той изписа безшумно дъга във въздуха и се приземи наскоро един храст орлови нокти малко по-надолу по планинския склон.

— Трябва да продължим — рече той. — Нека опитаме да го качим на магарето.

Щеше ми се да го оставим да лежи, където си беше. Но можеше да дойде някакво животно, дори вълк. А в състоянието, в което се

намираше в момента, той не би могъл да се защити дори от една мравка. Сянката изобщо не помръдна, нито за да улесни Сезуан, нито за да му попречи, когато той го вдигна и се опита да го метне върху гърба на магарето.

— Ще трябва да ми помогнеш — каза баща ми. — Хвани китката му и започни да дърпаш, като го вдигна.

Погледнах Сянката с отвращение. Нямах ни най-малко желание да го докосвам. Той миришеше на кисело и мръсотия. По-лошо от магарето, което си миришеше на магаре. Но аз го хванах за ръката и задърпах, както ми бе казано. Нещо с кожата му не бе наред — по пръстите ми останаха люспи от нея, след като го пуснах. Аз изтрих длани в ризата си. Щеше ми се да бях намерила нещо друго, в което да ги избърша. Мисълта, че по мен имаше парченца от Сянката, бе достатъчно отвратителна.

Магарето се мърдаше нервно, а отпуснатото тяло на Сянката започна да се свлича надолу.

— Дръж здраво — нареди ми Сезуан раздразнено. — Трябва да намера нещо, с което да го завържа.

Отново го хванах с отвращение, този път — колкото се може по-нагоре, за да не докосна тънката му слаба китка. Сезуан взе въжетата, които използвахме за юзди, и завърза тежкия товар върху гърба на магарето. Сякаш Сянката вече не бе човек, а неудобен безполезен багаж.

— Така — рече Сезуан и затегна последния възел. — Дали ще издържи?

Магарето присви уши назад и явно изобщо не бе щастливо. А сега, когато Сянката бе натоварен върху магарето, бяхме принудени да носим по-голямата част от вещите си, които той не бе унищожил, на ръка. Поне сега имяхме мех.

Слънцето светеше толкова силно, че скалите бяха почти побелели. Един червен гуцер се бе втренчил в нас с изцъклени очи. А иначе долината бе пуста.

— Ела — рече ми Сезуан. — Все някъде трябва да живеят хора.

Стомахът ми, който все още не бе получил нищо друго, освен вода, къркореше на гладно. Хора. Хляб. Може би дори малко козе сирене? Но какво щяхме да правим със Сянката? Нито един селянин

нямаше да го приеме с отворени обятия под покрива си, независимо дали Сезуан му свиреше или не.

Твърде рано бях започнала да се притеснявам за това. Първо трябваше да намерим селянин.

Подкарах магарето и ние потеглихме. Бавно, защото Сянката бе тежък товар за дребното магаре. „*Всичко с времето си*“ ми бе казвала мама няколко пъти, когато поради една или друга причина бивах нетърпелива. Но до крепостта Сагис все още имаше много път, а точно в този момент имах чувството, че *никога* нямаше да стигнем.

**ДАВИН РАЗКАЗВА
V. КРЕПОСТТА**

ЗМИЯТА

Лодката се плъзгаше по тъмната вода. Греблата разсичаха повърхността на езерото безшумно и внимателно. Чуваше се единствено дрънчене на ключове. Всички мълчаха. На носа стояха двама мъже с дълги копия и се взираха внимателно във водата. Това продължаваше вече час. За какво ли им трябваша копията? Не ни липсваха запаси. В краката им лежаха две прясно заклани агнета.

Над повърхността на езерото се носеше тънък слой мъгла. При всяко загребване на греблото този воал се разкъсваше за миг и можехме да видим черното водно огледало. Тук беше доста дълбоко. Ако човек изпуснеше нещо зад перилата, никога повече нямаше да го види.

Опитах се да се наглася така, че да не ме боли реброто, докато седя. Веригата ми задрънча и един от пазачите се обърна ядосано.

— Стой мирно — изсъска ми той. — Иначе може да използваме теб!

— За какво? — попитах аз, макар да знаех добре, че не биваше да го ядосвам.

— Ще те дадем на змията — отвърна ми той. — Затова не ме изкушавай!

Каква змия? Погледнах въпросително към Нико, но той леко поклати глава. И той не знаеше.

Скалите се издигаха около нас като крепост. Слънцето се бе скрило зад планинското било и само златистите ивици по небето издаваха, че все още не бе залязло съвсем. Други хора по други места все още можеха да го видят. Единствено тук, в сянката на крепостта Сагис, вече бе нощ.

Мира започна да подсмърча от страх и носталгия и се притисна в Нико, въпреки че той не можеше да я прегърне с окованите си ръце. Стана още по-зле, когато един от пазачите грубо ѝ нареди да си затваря „глупавата малка уста“.

— Остави момичето на мира — рече Нико. — То не е виновно.

Макар че го каза съвсем тихо, това бе достатъчен повод за един от пазачите да го удари по врата с дръжката на копието. Мира, разбира се, съвсем се разрида. Тънкото ѝ детско гласче се извиси като крясък на чайка между скалите и отекуна над цялото езеро.

Нещо се размърда във водата. Нещо голямо. Толкова голямо, че лодката се завъртя, сякаш бе попаднала във водовъртеж. Мъжете с греблата се опитаха с всички сили да възстановят правилния курс.

Успяха да я обърнат и загребаха назад, сякаш животът им зависеше от това.

На по-малко от шест метра пред нас изникна нещо... Дали бе гейзер. Не, може би беше огромна риба? Не. Съвсем не.

Беше глава.

Една люспеста сива глава, която бе по-голяма от Мира. Тя се издигна над нас, а вратът, който я държеше, приличаше на дънер. На воден смерч. Бе твърде голямо, за да бъде живо. Но беше точно такава, змия. Черните ѝ очи се бяха втренчили в нас, тъмни като дупките на череп. Мира извика, един слаб дрезгав вик на страх, и закри лице в раменете на Нико.

— Агнето! — извика един от стражите с копия. — Веднага ѝ дайте агнето!

Един от останалите грабна първото от двете прясно заклани агнета и го хвърли колкото се можеше по-надалеч във водата. Змията явно изобщо не се впечатли. Продължи да гледа надолу в лодката с дълбоките си като планински пещери очи. „Ще ни схрускаш на една хапка“ — помислих си аз. Можеше от раз да прекърши лодката по средата. Змията отвори леко уста и ни блъсна миризма на тиня, водорасли и разложена риба.

Другият копиеносец се паникьоса. Той изнесе ръката си назад и явно се канеше да хвърли оръжието по чудовището.

— Не! — изсъска му другият и изби копието от ръката му. — Това помага само срещу малките. Нея само ще я раздразниш. Хвърлете и другото агне!

Пляс! Второто животинско трупче потъна във водата, на доста голямо разстояние от лодката.

Змията бавно обърна глава. Тя изсъска. Водата пред нас се плисна и влечугото бавно се скри. Аз се вгледах надолу и успях да

различа масивното ѝ като скала тяло в дълбините. В сравнение с нея ние бяхме като въшки в козината на някое куче.

— Гребете! — изрева мъжът с копието. — Трябва да стигнем до сушата преди тя да се е върнала.

Гребците се хванаха за греблата с всичка сила. Лодката се стрелна по водата. Скоро забелязахме отвор между скалите.

— Е, това беше змията — рече мъжът с копието. — Тази е най-голямата. Но тя има и доста деца. Казвам го в случай, че на някого му се прииска да се опита да отплува оттук.

Отворът се оказа вход към пещера. Под и над нас стърчаха назъбени остри скали като резци в чудовищна паст. Човек трябваше да бъде много внимателен, ако искаше да премине без да пробие корпуса, но след като преминахме отвора, лодката се плъзна напред по гладката въгленово черна вода към един пристан, където ни очакваше малка група мъже.

Някои от тях очевидно бяха стражи в крепостта. Те носеха кожени брони, подсилени с метал, а на нагръдниците им бяха изрисувани драконови глави — герба на рода Драконис. Други двама явно бяха учители, макар че бяха по-различни от представата ми за тях.

Да, бяха облечени в черно. Това го знаех. Дори на ръцете си носеха черни ръкавици. Но най-потресаващи бяха лицата им.

Бяха почти еднакви. На главите си имаха черни шапки, които се спускаха плътно около вратовете им и закриваха лицата им, а лицата им бяха...

Нито стари, нито млади. Голобради. Голи. Дори вежди нямаха. Сякаш всички черти, които ги оприличаваха с човешкия род, бяха скрити или заличени. „Значи така изглежда един учител“ — помислих си аз. Приличаха на влечуги, а не на хора. Във всеки случай изглеждаха така, сякаш никога не са били деца.

Мира изстена от страх и започна отново да плаче. След срещата със Змията не можех да разбера как можеше да се бои толкова от двама мъже, пък било то и облечени в черно. Но аз, разбира се, не бях на шест и не бях отделен за първи път от семейството си.

Един от градските стражи скочи от лодката върху подвижния мост и подаде малък пергамент на един от учителите. Той го взе, без да каже нищо, и започна да чете.

— Мира, дъщеря на Антон Аврелиус. Зачислените в Дружеството Давин и Николас.

Той вдигна поглед и ни огледа, както човек оглежда коне за продан.

— Някои биват водени в крепостта Сагис за обучение, другите — за да изтърпят наказанието си. Но няма наказание, което да не представлява и своеобразен урок. А този, който приема обучението си с отворени сърце и душа, ще си тръгне оттук с гордо изправена глава като верен поданик на графа. Но този, който затваря сърцето си за учението, никога не ще напусне мрака.

Не разбрах какво искаше да каже с всичките тези думи. Какво имаше предвид с това, че наказанието е урок? Какво, по дяволите, си мислеше, че ще науча от окованите ръце и счупеното ми ребро? Но може би учителите винаги говореха така.

— Мира Аврелиус — продължи той. — Последвай учителя Аидан до Образователния дом.

Мира се вкопчи в Нико и не искаше да се пусне. Нико прошепна нещо в златистата ѝ коса, но това не я успокои, и накрая един от пазачите загуби търпение, хвана я за ръката и я изскубна от сивата риза на Нико. Вдигна я, остави я на моста и я бутна към учителите, преди отново да успее да се хване.

Затаих дъх. Темпераментът на Мира бе много буен и ако тя започнеше сега да вика и да рита учителя Аидан по крака, както правеше с учителя Рубенс... дори не исках да си мисля за последиците.

Но Мира бе твърде уплашена, за да се държи, както правеше обикновено. Тя стоеше неподвижно със стичащи се по бузите сълзи, а когато учителят Аидан я хвана за ръката, тръгна с него притихнала, уплашена и скована като дървена кукла.

— Какво да правим със сивите? — попита един от крепостните стражи.

Другият учител погледна пергамента, който държеше в ръка. Там вероятно бяха описани всички ужасни престъпления, които с Нико бяхме извършили според тях.

— Отведете ги при Маша — рече той. — Веднага ще пречупи непокорството им.

ГЛАДЪК ГРЪБ

Имаше една стълба, която се извиваше нагоре от пристана, през планината. Част от нея бе каменна, другата — дървена. Бе тясна вита стълба, която се извиваше сред странните разклонения на пещерата като вътрешността на охлювена черупка. Над главите ни летяха пискливи прилепи, бързи трепкащи сенки, отпразнили се на нощния си лов за насекоми. Много стъпала ни деляха от сърцето на крепостта Сагис, а реброто ме болеше все повече с всяка измината крачка.

Стълбата водеше до един тесен двор, заобиколен от високи стени. Над нас се извисяваха острите зъбци на крепостта, обсипана с бруствери, мостове и бойници. Виждах Мира и учителя Аидан доста по-напред. Бяха се отпразнили към една голяма черна врата, която бе толкова висока, че дори учителят Аидан изглеждаше малък на нейния фон. Мира приличаше по-скоро на непослушна мравка. В камъните над портата бе изсечено нещо — ясни, отчетливи букви, които лесно можеха да бъдат различени дори и от голямо разстояние. Там пишеше „Всичко е знание“ и това най-вероятно бе входът към Образователния дом. Мравчицата Мира хвърли един последен отчаян поглед назад, а Нико вдигна ръце, за да ѝ помахва. Той искаше да я успокои, но оковите направиха жеста му някак зловец.

Един от пазачите ме бутна по гърба.

— Размърдай се — рече ми той сърдито. — Нямаме цялата нощ на разположение.

Преведоха ни през още един двор, а после през малка вратичка в подножието на една кула. Мръсна стълба водеше надолу, към празна кръгла стая, чиито голи каменни стени бяха пресечени единствено от шест решетки. Капитанът почука на една от тях с дръжката на копието.

— Маша — извика той. — Ей, Маша, събуди се. Нося ти прясна храна за драконите.

Храна за драконите? Какво искаше да каже?

От мрака долетя шумолене. След това се появи един мъж. Той бе голобрад и плешив като яйце, но това не му придаваше нито детски, нито старчески вид. Даже напротив. По голите му гърди се виждаха

множество белези, някои явно от камшик, други — от удари с нож или меч. Мъжът не бе особено висок, но бе жилест и силен, така че на човек хич не му се искаше да влезе в двубой с него.

— Пак ли — каза той просто. — Ерлан не може ли да ги поеме?

Стражът поклати глава.

— Не, за теб са. Заповед на учителя Вардос. Но ако не си съгласен, можеш да го обсъдиш с него.

Маша му отвърна без думи, с ръмжене. Пазачът се разсмя.

— И аз така си помислих — рече той и отвори решетката. — Насам, приятелчета. Чичо Маша ще се погрижи много добре за вас.

Стаята зад решетката бе дълга и тясна, почти тунел, а таванът ѝ бе толкова нисък, че трябваше да си наведе главата. Изглежда в другия ѝ край също имаше врата, но това не ни радваше особено. Пазачите освободиха ръцете ни. За сметка на това, оковаха краката ни с дълга верига — верига, към която бяха приковани и Маша, и други осмина затворници.

— Приятни сънища — каза един от пазачите с доста злорада усмивка. — Утре ви чака дълъг ден.

След това заключиха вратата и си тръгнаха, като взеха и факлите със себе си.

Дори в мрака човек не можеше да сбърка гласа на Маша — гърлен, дрезгав и суров.

— Винаги ми пращат бунтарите — рече той. — Непослушните. Инатливите. Защо?

Не казах нищо. Нито пък Нико. Но той явно говореше на мен, защото когато не му отвърнах, така дръпна веригата, че за малко да падна.

— Какво мислиш, гладък гръб? — повтори той.

— Нищо не мисля — казах му аз уморено.

— Нищо, така ли? Знаеш ли какво, така може би е най-добре. Защото горе, на светло, в крепостта се разпорежда графът. Но тук, долу, в мрака, тук аз съм крал. Крал Маша. Разбираш ли, гладък гръб?

Вече го мразех. Искеше ми се да му кажа да върви по дяволите. Но ребрата все още ме боляха ужасно и няхах нужда от повече удари.

— Разбираш ли?

— Да — казах с нежелание.

Явно това беше достатъчно. Гласът на Маша вече не звучеше толкова заплашително.

— Спете — рече той. — Трябва да съберете сили за утре. А ако ви се наложи да ходите до тоалетна през нощта, използвайте ето тази канавка. Постарайте се да не уцелите останалите.

Нямаше одеяла или какъвто и да било друг лукс. Само слой стара слама, по-тънък от този, който разстилах за конете вкъщи. Тя миришеше и със сигурност бе пълна с разни гадинки, но аз въпреки това легнах на нея. Цялото ми пребито тяло умираше за сън.

Сега, когато нямаше факли, в стаята бе тъмно като в рог, толкова тъмно, че нямаше значение дали имаш очи или не.

Чувах как останалите дишат. От време на време долавях звънтене, когато някой мръднеше и разклащаше веригата.

След малко долових и един друг звук. Съвсем лек шум от допир на метал и камък, бърз и ритмичен като ударите на крилата на нощна пеперуда в прозорец. Заслушах се, но не можех да разбера откъде идваше.

— Нико — прошепнах. — Ти ли шумиш?

— Какво? — гласът му звучеше някак странно задъхано.

— Този шум. Ти ли го издаваш?

— Извинявай — рече той и отново настъпи тишина.

След малко отново го чух. Този път обаче не казах нищо. Протегнах ръка и пипнах Нико за крака.

Той потръпна. Всъщност се разтрепери толкова силно, че веригата около глезена му се заудря в каменния под и отново започна да издава тихия звук — та-та-та-та-та.

Маша също го чу.

— Прекрати този спектакъл, гладък гръб — рече той ядосано. — Наистина ли вече толкова те е страх от мен?

Но Нико не се боеше от Маша.

А от тъмнината.

Знаех го благодарение на престоя ни в мазето на съда.

— Ще ти мине — прошепнах му. — Скоро ще свикнеш.

— Да — каза той. — Разбира се.

Във всеки случай се постара да не люлее веригата. Но не мисля, че спря да трепери.

— Какво е гладък гръб? — прошепна ми той.

Не знаех. За разлика от човека, който седеше до мен.

— Гладък гръб? — повтори той. — Това е човек, който все още не е бил бит с камшик.

Стените около крепостта Сагис бяха дебели и високи като планински склонове. Най-външната бе толкова широка в горната си част, че шест мъже преспокойно можеха да маршируват рамо до рамо по нея, без да докосват брустверите. В подножието ѝ се намираше обиталището на драконите, което на места бе по-широко от дванадесет фута и бе обитавано от люспести дракони — човекоядци, като Дракановите в Дунарк. От стената, на която бяхме застанали, можех да видя как два лежат на скалите и се препичат на слънце. Дължината им от устата до опашката бе някъде около шест-седем метра.

Маша забеляза интереса ми.

— Внимавай да не паднеш долу, гладък гръб — промърмори той. — С удоволствие ще схрускат младо момче като теб.

Хвърлих му сърдит поглед. „Няма нужда да се притеснявам от драконите, ако падна — помислих си аз. — Твърде малко вероятно е да преживея падането.“

Отбранителните съоръжения на крепостта Сагис бяха най-непревземаемите, които някога бях виждал. Но това явно не бе достатъчно за граф Артос. Той беше заповядал външната стена да се вдигне още.

— Вие ще работите върху отсечката между Високата кула и Кулата на листата — рече баш майсторът. — Бригадата на Ерлан ще работи върху частта между Кулата на листата и Драконовата кула. Учителите искат да видят кой ще свърши пръв.

Думите му не бяха казани с особена интонация, но сред бригадата на Маша се разнесе нещо средно между въздишка и ръмжене. В мига, в който стражите освободиха краката им, нашите съкилийници се захванаха за работа, сякаш животът им зависеше от това. Никога преди не бях виждал мъже, които да се трудят толкова здраво и целеустремено.

— Ей ти, гладък гръб. Градил ли си преди? — попита ме Маша.

Поклатих глава. Бях работил с трион и чук, но никога не бях въртял мистрия.

— А ти?

— Не — рече Нико. — Никога.

— Е, тогава ще дялате камъни. Вървете с Герик, той ще ви покаже какво трябва да правите.

Каменните блокове за стената се изсичаха от скалата в една каменоломна зад Крепостта, на мястото, където отбранителните съоръжения се срещаха с планината и почти се сливаха с нея. Двамата с Нико трябваше да ги товарим на една малка количка, която наподобяваше шейна, и да ги теглим до отсечката от стената, върху която работеше бригадата на Маша. Май не изглеждаше толкова лошо, а и не срещнахме особени проблеми първия път. Но след десетата количка работата се превърна в мъчение. Ребрата толкова ме боляха, че впоследствие не можех да вървя изправен.

— Да спрем за малко — рече Нико, който беше забелязал, че се превиavam все повече и повече.

Кимнах. Бях останал без дъх, за да мога да отговоря.

Докато стояхме на върха на стената до нашата количка и си поемахме въздух, видях две деца, които дотичаха в двора. И двете бяха много късо подстригани, точно като доносника Маркус. Едното бе със светла, другото — с тъмна коса. И двете носеха бели ризи, черни жилетки и сиви три — четвърти панталони. Явно принадлежаха към нещастниците, които бяха попаднали в Образователния дом. Изглежда се състезаваха и аз се зарадвах заради Мира. Бях си мислел, че обучението тук е свързано със седенето в прашни зали и запаметяването на безкрайни безсмислени стихчета, като това, което тя трябваше да научи за изпита. Но явно на децата им бе позволено да излизат за малко навън и да поиграят.

Как само бягаха. Краката им се носеха устремено напред, а ръцете им цепеха въздуха. Явно целта бе врата, където ги чакаше един учител. Когато минаха последния ъгъл, тъмнокосото момче успя да изпревари русото.

Изведнъж русокосото дете протегна ръка и дръпна другото за яката, така че то загуби равновесие и се спъна. Какъв подлец! Той мина пръв през вратата благодарение на нечестната си игра, но нима учителят нямаше да каже нищо за начина, по който момчето се бе сдобило с победата?

Явно не. Той сложи ръце на раменете му и го похвали или поне така изглеждаше отстрани, защото лицето му грейна като слънце и то се изпъчи гордо. Те отидоха заедно до следващия двор и изчезнаха в Образователния дом.

Тъмнокосото момче се бе изправило на крака. Бе одраскало коляното си и по пиццала му се стичаше тънка струйка кръв. Явно не беше разбрало какво се бе случило. Просто гледаше втренчено след учителя и русокосия си съученик. Изведнъж осъзнах, че това надбягване изобщо не беше игра. Лицето му бе замръзнало, парализирано и бледо от отчаяние. Сякаш целият свят бе рухнал.

— Децата никога не бива да изглеждат така — промърморих аз.

Нико проследи погледа ми.

— Мисля, че има доста нещастни деца в този дом — рече той горчиво. — Колкото по-бързо успеем да измъкнем Мира, толкова по-добре.

За малко да се разхия. Стояхме тук, като две нещастни оковани кучета или работни магарета, които дори себе си не можеха да спасят, а той говореше за това как ще измъкнем Мира!

— Нека закараме количката до края, иначе Маша ще ни откъсне главите. Нямам нищо против да остана гладък гръб още известно време.

Но не Маша, а Герик бе забелязал кратката ни почивка.

— Вие да не сте се побъркали? — изсъска той. Гласът му прозвуча по-скоро уплашено, отколкото ядосано. — Размърдайте се малко! Или искате бригадата на Ерлан да е готова преди вас?

Погледнах го учудено.

— И какво, ако стане така? — попитах. — Какво следва от това?

Той ме погледна така, сякаш си бях загубил ума.

— Не знам. Никога не знаем предварително. Но вярвайте ми — по-добре никога да не разберете. А ако загубят заради вас, то Маша ще го открие. Гарантирам ви!

Когато работата за деня бе свършена, баш майсторът внимателно премери докъде бе стигнала бригадата на Ерлан. И макар двамата с Нико да бяхме нови и явно ужасно бавни, все пак бригадата на Маша бе успяла да изида малко над метър повече от тази на Ерлан.

Башмайсторът го отбеляза на една плоча, която ми напомни за плочите с дълговете в Дружеството.

Стражите дойдоха и отново ни оковаха. Помислих си, че ще ни върнат в дупката. Но те ни поведоха по един друг път.

— Къде отиваме? — попитах аз Герик.

— Към Двора на наказанията — рече ми той, сякаш това бе най-естественото нещо на света.

— Защо? Какво лошо сме направили?

— Ами нищо. Просто е време за дневната Равносметка — рече той. — Днес за щастие ще си го отнесат момчетата на Ерлан. — Той се разсмя злорадо.

Дневната равносметка? Какво ли пък бе това?

Както се оказа, това означаваше, че някой от по-бавната бригада трябваше да понесе три удара с камшик. Това бе ужасно откритие, макар че Герик и останалите не го смятаха за кой знае какво. Но още повече се ужасих, когато видях кой щеше да размаха камшика.

Момче на дванадесет-тринадесет годишна възраст. Явно един от учениците на Образователния дом, с три — четвърти панталони, жилетка и много късо подстригана коса. Зад него стоеше един учител с ръце върху раменете му. Дори от разстояние се виждаше как ръцете на момчето треперева, докато стискаше дръжката на камшика.

Вече бяха освободили Ерлан от оковите и вместо това го бяха завързали с ръце над главата и лице към една дебела колона.

— Този мъж е враг на графа — рече учителят на момчето. — Ръката ти трябва да бъде силна, докато го наказваш.

Момчето се втренчи във вързания мъж. После колебливо вдигна камшика. След това отново го отпусна.

— Аз... аз бих предпочел да не го правя — прошепна то.

— Павел — обърна се учителят към момчето. — Обичаш ли графа?

— Да.

— Мразиш ли враговете му?

Момчето кимна послушно.

— Значи не трябва да проявяваш слабост. Изпълни дълга си. Нали не искаш да се превърнеш в предател?

Лицето на момчето се изопна от страх.

— Не — каза то високо, но с тънък и уплашен глас. — Аз не съм предател. И никога няма да бъда.

То се втренчи в голия гръб на мъжа. От старите бели белези и новите червени ивици ясно си личеше, че това далеч не бе първият път, когато го връзваха на колоната в Двора на наказанията. Момчето вдигна камшика в прилив на смелост и удари.

Но не силно. Явно не достатъчно силно.

— Павел — рече учителят, — ти дори белег не му остави. Дали омразата ти към враговете на графа наистина е достатъчно силна?

Момчето бе започнало да плаче. Съвсем безшумно.

— Да — изхлипа то. — Мразя ги! Мразя ги!

— Тогава го покажи.

Но момчето все още се колебаеше. Сълзите се стичаха по бледото му лице и то плахо хлипаше.

Внезапно мъжът на колоната извърна глава и погледна право в момчето.

— Ревльо — изръмжа той подигравателно. — Женчо. Хайде. Удряй и да минава. Или може би не смееш?

Точно това се искаше. Момчето вдигна камшика и удари три пъти колкото сила имаше. На белязания гръб на мъжа се появиха три нови червени ивици.

— Браво, Павел — рече учителят. — Ти служиш вярно на графа.

Стражарите развързаха мъжа от колоната и ни позволиха да си тръгнем, този път се прибрахме в дупките, в които спяхме.

— Защо го каза? — прошепнах аз на Герик. — Това за ревльо? Човек би могъл да си помисли, че той *искаше* момчето да го удари.

— Наистина искаше — отвърна ми Герик. — Антон не е глупак. Ако момчето не се справи, стражарите ще довършат работата. А ти кой би искал да те натупа — един дванадесетгодишен женчо или някой от носещите броня свине?

Така погледнато имаше смисъл.

— Защо точно той? Искам да кажа, защо избраха него, а не някой друг от бригадата на Ерлан?

Герик сви рамене.

— Ерлан решава. Или Маша, ако ние загубим.

Той потръпна. Явно бе получил своето при колоната.

— В някои бригади винаги пращат най-слабия — продължи Герик. — Защото от него по принцип има най-малко полза по време на работа. При Маша не е така. Той обикновено ни редува.

Това ме изненада. След първата ми среща с Маша бях останал с впечатление, че чувството му за справедливост не бе особено развито.

— И той самият ли? — попитах аз. — И той ли понася наказания?

Герик ме погледна студено.

— Случва се. Затова не си втълпявай разни неща, гладък гръб.

Това явно бяха обидни думи. Бяха казани със същата интонация, с която мъжът при колоната нарече момчето „ревльо“ и „женчо“. Явно тук хората понасяха наказанията си с гордост.

От десетте затворници в бригадата на Маша с Нико бяхме най-ниско в йерархията. Дори прегърбеният стар Виртус получаваше повече уважение, макар че той буквално пълзеше край стените и се прегърбваше още повече всеки път, когато в близост до него имаше стража. Виртус вечно си мърмореше нещо, някакво неясно стихче, което в началото ми се струваше съвсем безсмислено.

— Графовел, графовел, графовел.

Едва по-късно осъзнах, че всъщност искаше да каже „Графът е велик“. Май не бе съвсем наред с главата. А и за работник не ставаше. Ръцете му толкова трепереха, че не можеше да държи инструментите. Въпреки това никой от останалите не му се караше, дори Маша. А върху мен и Нико се изсипваше дъжд от ругатни всеки път, щом спирахме, за да си поемем дъх, но с Виртус не беше така.

Дори когато изпусна отвеса в бърлогата на драконите, та трябваше да молим стражите за нов и изгубихме сума ти време.

— За какво ни е този схванат в ръцете старчок — промърморих аз на Герик.

Той обаче се докачи.

— Внимавай какво говориш, момче! Нищо не знаеш, а Виртус не е по-стар от мен.

— Защо тогава изглежда така? — попитах аз и хвърлих поглед към треперещите му ръце и врата му, който бе извит като на гърбушко.

— Това не е твоя работа, гладък гръб — сопна ми се Герик. Но след малко добави: — И ти може да станеш такъв, ако загубим.

Не знаех дали искаше да ми внуши нещо или пък имаше друго предвид. Погледнах Виртус скришом още веднъж. Косата и брадата му бяха посребрени, а лицето му бе набръчкано. Но той наистина не бе старец, макар че се държеше като такъв.

— Какво ще направят, ако загубим? — попитах аз Маша по-късно. Какво бе това, заради което човек можеше да свърши като Виртус?

— Учителите ще ни измислят някаква весела игричка — рече Маша. — За да се научим да слушаме по-добре.

Очите му заблестяха от омраза, когато каза това. А като гледах как здраво се трудеше и ръчкаше бригадата, за да спечели, явно това не бе игра, в която щеше да ми се иска да участвам.

Така преминаха следващите четири дни. Мъчехме се със стената, докато слънцето грееше на небето. Когато то тръгваше да залязва, баш майсторът измерваше свършената от нас работа и отбелязваше цифрите на плочата. След това се отправяхме към Двора на наказанията. Първите три дни бригадата на Маша успяваше да се представи по-добре от тази на Ерлан, може би защото нашият участък бе по-близо до каменоломната. Всяка нощ ново момче от Образователния дом трябваше да нанася боя с камшик. Не всички се противяха като първото. Едно от тях доста се изсили, така че затворникът, когото бичуваше, застана силно при последния удар. Учителят похвали момчето за силата и омразата му към враговете на графа. А момчето засия от щастие и се изпъчи гордо заради похвалата. Направо можеше да ти се доповдига от гледката.

Четвъртия ден изгубихме.

— 24 фута и три четвърти — обяви баш майсторът. — Срещу пълни 26 за Ерлан.

Стомахът ми се сви. Случи се. Сега ние трябваше да подложим гръб за дневната равностметка. А аз бях твърдо убеден, че Маша щеше да избере мен или Нико. Крехкият ми гръб и без това бе напълно изтощен от работата и имах чувството, че ребрата ми никога нямаше да заздравеят. Не бях сигурен, че щях да мога да понеса ударите като мъж, без да викам, както правеха останалите затворници, с изключение на последния.

Мрачният поглед на Маша се спря първо на Нико, а после на мен. Лицето му бе напълно безизразно.

— Герик — рече той накрая, — днес ще си ти.

Мисля, че зяпнах от почуда. Бях напълно убеден, че ще избере някой от нас с гладките гърбове.

Герик не каза нищо. Просто кимна, сякаш точно това бе очаквал. Негов ред ли бе? Или пък бе сторил нещо, което не се бе понравилось на Маша? Не знаех. Но Герик се остави да го завържат на колоната и понесе трите удара само с един приглушен стон. Докато след това вървахме към дупката, той ми хвърли един твърд поглед, поглед, който казваше: „Ето така се прави. Ти ще можеш ли, гладък гръб?“

Не мисля, че Нико спа особено много тази нощ. Бях очаквал, че ще свикне малко от малко с тъмнината и вече няма да се страхува толкова. Но не стана така. Усещах го по дишането му — бе задъхано и неравномерно, като на куче, чиято каишка е твърде стегната. А понякога ни будеше всичките, като изведнъж започваше да вика и да размахва ръце, защото бе сънувал кошмар.

Останалите пленници не харесваха особено Нико, особено в началото. Начинът, по който говореше и по който ходеше, въпреки ужасните окови, го отличаваха от останалите. Издаваше, че бе „изискан“ или че поне някога е бил. Това и кошмарите му им даваха повод да му се подиграват и да го подкачат винаги, когато им се удадеше повод.

Той никога не им отвърщаше. Примиряваше се мълчаливо с всичките обиди и никога не налиташе на бой, когато някой го бутнеше или „случайно“ го шляпнеше с веригата. Ако бях на негово място, досега щях да съм си изпуснал нервите хиляда пъти, а понякога толкова се ядосвах заради него, че не издържах и им отвърщах със същите грозни обиди. Сутринта на петия ден, докато ни извеждаха, за да идем на работа, се сбих с Карле, един от останалите пленници. Всичко започна с това, че той пристъпи назад, когато Нико тръгна напред, така че Нико се спъна и падна по лице. Когато човек прекарва половината от денонощието прикован към една верига с девет други мъже, той се научава как да се движи, за да не пречи на останалите. Затова бях сигурен, че Карле го направи нарочно.

— Глупава свиня — промърморих тихо, така че стражите да не ме чуят.

Той ми хвърли бърз, злобен поглед.

— Аз ли съм виновен, че принц Бъзльо е непохватен? — сопна ми се той в отговор.

— Ти беше! Нарочно го направи!

— Мълчи, Давин — въздъхна Нико, който отново се бе изправил на крака. — Просто мълчи.

Карле се захили с хаплив високомерен смях. Явно си мислеше, че Нико ме караше да си мълча, защото го беше страх.

— Бъзльо — промърмори той. — Принц Бъзльо и неговият рицар Пеленаче. Каква двойка само!

И после спъна Нико отново.

Аз забравих за ребрата и бодящите ме ръце. Искях да изтрия високомерната усмивка от тъпата му физиономия, ако ще да беше последното, което щях да направя. А той беше точно зад мен и Нико във веригата, така че спокойно можех да го стигна. Юмрукът ми го уцели право в носа в израз на целия стаен гняв и той самият падна на земята.

Само че не остана дълго там. След миг отново се изправи на крака и тогава осъзнах, че изобщо не знаех как да се бия окован с веригата, която ти пречи да отстъпваш назад и да избягваш ударите, но която в същото време би могъл да използваш като оръжие, ако си достатъчно сръчен.

Стражите не се намесиха. Стояха, смееха се и гледаха как с Карле се опитвахме да се пребием почти до смърт. Или поне това целеше Карле, а аз бях зает да си пазя кожата. Накрая по някакъв начин се озовах на калния каменен под на килията с веригата, увита около врата и едната ми китка, докато Карле спокойно ме удряше в корема със свободната си лява ръка. Опитах се да свия крака, за да защитя нещастния си корем, но това не ми се удаде напълно заради оковите.

Маша ни спря. Не знам какво направи с Карле, но ударите изведнъж спряха и душещата ме верига бе свалена. Докато все още лежах и стенех на пода, Маша се наведе над мен. Той хвана горната ми устна с два пръста и стисна. Ужасно ме заболя и аз го хванах за китката с две ръце, за да се освободя. Щеше да ми е по-лесно да преместя пън.

— Кой ти е позволил да се биеш, гладък гръб? — попита ме той. — Ако днес загубим, защото ти и Карле сте твърде бавни, кого

мислиш, че ще изпратя в Двора на наказанията?

Той ме пусна, но продължи да ме следи с поглед.

— Изправи се — рече ми. — И ако ти е останал поне малко здрав разум, днес ще работиш, както никога досега. И се надявай да спечелим.

— 28 фута — рече баш майсторът. — Срещу двадесет и осем и една четвърт за Ерлан.

Маша ме погледна. Очите му бяха толкова тъмни, че приличаха по-скоро на дупки.

— Предупредих те — рече той. След това кимна с глава към мен. — Ето този — каза той на стражите.

— Не — възрази изведнъж Нико. — Не и Давин. Той е... Нека да отида аз. Вземете мен вместо него. Той се сби заради мен.

Маша изсумтя презрително.

— Кой те пита теб, принц Бъзльо? Тук не решаващ ти. А и твоят ред ще дойде.

Аз се съпротивлявах, докато ме водеха към колоната. Но стражите го бяха правили стотици пъти преди и им отне само миг да ме изправят пред нея и да завържат ръцете ми. И ребрата, и насиненият ми корем ме заболяха, като ме увесиха така. С мъка извърнах глава, за да видя, кой щеше да размахва камшика днес.

Бе кльощаво малко момче, на не повече от десет години, и малко си отдъхнах. Едва ли такъв дребосък можеше да удря особено силно.

Учителят подхвана обичайните глупости за враговете на графа, за омразата, наказанието и силата. Момчето кимаше енергично, но когато се стигна до сериозната част, в началото не искаше да удря.

— Та той нищо не ми е сторил — рече момчето предпазливо.

— Той е враг на графа, Арил. Нима не мислиш, че заслужава наказанието си?

Арил запристъпя от крак на крак.

— Да — измънка той.

— Защо тогава не искаш да го накажеш? Не искаш ли да служиш на графа?

— Да... но...

— Но какво, Арил?

Момчето замълча за малко. Накрая каза следното, толкова тихо, че едва го чух:

— Мама казва... мама казва, че човек не бива да удря останалите.

Учителят остана безмълвен за миг. След това се наведе към момчето.

— Говорили сме за това и преди, Арил. Ти вече нямаш майка. Тази жена, която бе твоя майка, каква е тя?

— Враг на графа — прошепна Арил.

— И какво заслужи тя?

— Смърт.

— По-високо, Арил.

— Смърт!

— Браво. Удряй сега.

Арил удари. Езикът на камшика се стовари върху гърба ми и ми остави парещ белег. Стиснах зъби и зачаках следващия удар.

Такъв просто не последва. Момчето стоеше там и плачеше, сякаш него бяха бичували. То хвърли камшика и започна да плаче.

— Не искам. Не искам!

Независимо какво му говореше учителят, не успя да го накара да вземе камшика отново.

Накрая учителят хвана момчето за ръката и го отведе. А началник стражата посочи един от своите хора.

— Тогава ти ще трябва да го направиш, Бранд. Два удара, ако обичаш.

Бранд беше здравеняк. Той вдигна мълчаливо камшика и замахна с него един път във въздуха, така че той изсвистя. Ръката му бе толкова умела, че по гърба ми полазиха тръпки. Прииска ми се да извикам след момчето, да го накарам да се върне и да довърши започнатото. Внезапно осъзнах защо Антон от бригадата на Ерлан провокира колебаещото се момче първия ден, докато то накрая не му нанесе трите удара, които му се полагаха. Искаше ми се да бях проявил същото присъствие на духа и да бях постъпил така с Арил.

Бранд удари. Ударът разтресе цялото ми тяло. Главата ми се отметна назад толкова рязко, че брадичката ми се заби в колоната. По гърба ми сякаш плъзна огън.

Тогава последва и вторият удар и този път не можах да се сдържа. Изревах като крава, която жигосват. Имах чувството, че някой бе изрязал две дълбоки резки на гърба ми и бе излял в тях врящо олио. Гореше. Целият ми гръб гореше. По кръста ми се стече нещо топло. Трябваше да е кръв.

Опитах се да остана изправен, когато ме отвързаха, но краката не ме държаха и аз паднах на колене. Не разбирах как Герик бе съумял да си тръгне от колоната, сякаш трите удара от камшика не бяха пострашни от ужилване на пчела. Не разбирах как той и останалите бяха успели да преглътнат виковете си, когато езикът на камшика се стоварваше върху тях. Да не би да бяха от камък? Или пък кожата на гърбовете им бе толкова загрубяла, че те не усещаха ударите като останалите хора?

Нико ме хвана за едната ръка, Маша за другата. Маша? Нима *Маша* ми помагаше?

— Хайде, момче — рече ми той. — Трябва малко да ни помогнеш. За съжаление не можем да те носим.

Някак си успях да се домъкна до нашата дупка, макар че бичуваният ми гръб ме болеше при всяка стъпка. Чух Маша да разговаря тихо с единия от стражите, докато аз паднах на колене в сламата, а после легнах по корем. Света Магда. Нима нещо наистина можеше да боли така. Само три удара. Два, всъщност, защото този на Арил не го усещах заради болката от двата удара на Бранд. Знаех, че някои хора биват осъждани на десет, дори на двайсет удара. Как оживяваха те? Никога повече нямаше да използвам камшик срещу кон или муле. Никога. Независимо колко инатливи биха били.

— Направи го! — рече Маша изведнъж, толкова високо, че всички го чухме. — Дължиш ми услуга, приятелю!

Стражарят измърмори нещо и изчезна. Но остави факлата, а след малко се върна с кофа вода, няколко парцала и малко гърненце.

И именно Маша почисти раните ми и ги намаза с овча лой. И именно Маша ме накара да пия и ям, макар всъщност да нямах сили. Не разбирах. Мислех, че не ме харесва. А може би мислеше единствено за утрешния работен ден. Направо изстинах при тази мисъл. Не можех. Нямаше да мога да стана на следващата утрин, да се изкача до стената и да мъкна камъни. Дори животът ми да зависеше от това.

Карле донесе мръсното си парцаливо старо палто, на което обикновено спеше.

— Легни на него — рече ми той. — Неудобно е да лежиш цяла нощ по корем.

— Благодаря — промълвих аз, съвсем объркан и потресен от факта, че по този начин бях спечелил симпатиите им. Бях извикал, точно както си мислех, въпреки че не исках. Бях се държал точно като гладък гръб, какъвто наистина бях.

— Този Бранд е свиня — рече Карле горчиво. — Нямаше нужда да те подрежда така. Няма да се изненадам, ако разбере, че е заложил на Ерлан.

— Заложил? Какво искаш да кажеш?

— Те залагат на нас. Не знаеше ли? Залагат кои от нас ще завършат своята част от стената първи. А ако ти не можеш да работиш утре, това ще ни забави. Тъпа свиня.

Лойта помогна малко срещу болката. Ушите ми бучаха, а отпадналото ми тяло лежеше на каменния под. Накрая заспах неспокойно за няколко часа, като се будех от време на време. Един път отворих очи и видях Виртус да стои надвесен над мен и да ме гали несръчно по косата.

— Прави го, защото ни обича — рече той.

— Кво — измърморих аз, като дори нямах сили да отблъсна ръката му.

— Наказва ни, за да се научим. Защото ни обича.

Нико се изправи рязко.

— Мълчи, Виртус — сопна му се той. — Остави го на мира.

Виртус дръпна ръката си.

— Графът е велик — промърмори той нервно. — Графът е велик.

— Той е луд — прошепна ми Нико. — Напълно изкукуригал.

Нищо не казах.

На сутринта вече не издържах повече да лежа по корем. С усилие се изправих на колене. Факлата бе догоряла, но през решетъчната врата се процеждаха тънки лъчи слънчева светлина.

Маша явно се събуди, като се размърдах.

— Как си, момче? — попита той.

Не знаех какво да отговоря. Внезапната му загриженост ми изглеждаше леко съмнителна.

— Горе-долу — казах аз накрая.

Той ме наблюдаваше мълчаливо известно време. Сетне попита:

— Как ти беше името?

Това пък сега за какво му беше? Втрених се подозрително в него. Но голобрадото му плешиво лице бе безизразно като черупката на яйце.

— Давин — рекох аз накрая.

— Давин? Хммм. Добре. Ще се опитаме да го запомним.

Изведнъж се разсмя.

— Е, вече не можем да ти викаме гладък гръб, нали?

КЛЮЧЪТ КЪМ МЪДРОСТТА

Придружих ги до стената на следващата сутрин, но не можех да свърша кой знае какво. Раните по гърба ми се отваряха почти от всичко, което правех, и накрая така ми се зави свят, че трябваше да избирам между това да седна сам или да припадна след няколко минути. Нико се бяхташе като луд.

Товареше и дърпаше количката, но въпреки това работата вървеше по-бавно. Вечерта стана ясно, че бригадата на Ерлан е спечелила с повече от четири фута и Карле трябваше да изтърпи три удара. Това не се отрази на работата му на следващия ден и аз се почувствах виновен, че две денонощия след наказанието ми все още залитах като болно теле и не можех да тегля количката.

— Извинявай — промърморих аз на Нико, когато за трети път ми се наложи да пусна дръжките ѝ и да седна. — Нищо... нищо не мога да направя.

— Разбира се, че не можеш! Изобщо не би трябвало да работиш.

— Карле работи.

— Да, но има известна разлика. Карле получи три червени резки, които сигурно парят. Ти имаш две кървящи рани, които се отварят всеки път, щом се наведеш!

И тази вечер бригадата на Ерлан спечели, с малко повече от един фут. Този път Маша реши сам да понесе наказанието.

— Защо? — попита Нико с дрезгав глас. — Защо не аз?

— Защото аз ще го понеса по-добре от теб, гладък гръб — измърмори Маша. Той бе забелязал колко здраво се трудеше Нико и как почти сам теглеше количката, и този път обидата не бе толкова хаплива.

Маша изтърпя ударите без дори да гъкне и когато се върнахме в дупката, изобщо не си личеше, че го бяха били. Може би той наистина бе от камък. Макар че го беше бичувало едно доста силно момче на около четиринайсет-петнайсетгодишна възраст, червените резки изобщо не се виждаха по белязания, тъмен, почернял от слънцето гръб.

Когато пазачите заключиха решетката и тръгнаха да довършат последните си задачи за деня, Маша ни накара да се скупчим един до друг, така че хората от бригадата в съседната дупка да не могат да ни чуят.

— Всичко ще се реши утре — рече той. — На Ерлан му остават двайсет фута, а на нас — двайсет и четири. На тези, които могат да смятат, им е ясно, че трябва да ги изпреварим с четири фута, ако искаме да спечелим.

Един-двама въздъхнаха. Четири фута бяха твърде много.

— Ще успеем ли? — попита Герик.

— Ако се стегнем — отвърна му Маша. — Това означава, че трябва да забравите за малките почивки, ако останете без камъни. Не, тогава ще отидете и ще помогнете за *набавянето* им. И така нататък. Всички ще работят *през цялото време*.

— Може би... — рече Нико, а после млъкна, защото не бе сигурен, че ще искат да изслушат принц Бъзльо.

— Може би какво?

— Когато събираме камъните в каменоломната... повечето избират първо най-малките, защото се вдигат по-лесно и количката се пълни по-бързо. Забелязах, че хората на Ерлан постъпват така. Ние бихме могли да съберем най-големите, които намерим, макар и да са ни нужни двама, за да ги вдигнем... Мисля, че така хем стената ще стане по-здрава, хем ще се справим по-бързо с всичко.

Настъпи тишина, всички се замислиха.

— Мисля, че има право — рече Имрик, най-способният зидар сред нас.

— Добре — каза Маша. — Така и ще направим. Други умни хрумвания?

— Трябва да се трудим здравата! — рече Виртус изведнъж много високо. — Да работим здраво! Да работим здраво!

— Да, да, Виртус — каза Маша с нежност, на която не вярвах, че е способен.

— Графът е велик!

— Да, да. Нещо друго?

Останалите мълчаха.

— Добре. Гледайте да си отспите. Ти също, принц Бъзльо. Имаме нужда от теб.

Работихме като зверове. Като демони. Сякаш не бяхме от плът и кръв. Ръцете на Имрик не спираха. Карле и Маша размятаха огромни камъни, сякаш бяха пънове за горене. А аз и Нико си нахлузихме хомота и теглехме, сякаш бяхме биволи, а не хора. Стената растеше, фут по фут, приближаваше се все повече към Кулата на листата.

— Преди тях сме! — извика Герик следобед, когато мина покрай нас с една празна ръчна количка. — Настигнахме ги и ги изпреварихме!

Раните ми се отвориха и аз усетих как от най-дълбоките започна да се стича кръв и секрет, но новината на Герик вдъхна нови сили в омалелите ми ръце и крака. Вече можехме да спечелим. Можехме да спечелим! Нико и аз се облегнахме на дръжката и затеглихме по-бързо.

Тряс! Чу се силен, остър звук, пукот на дърво и трополене на удрящи се един в друг камъни — цялата количка се наклони настрана и съдържанието ѝ се изсипа върху калдъръма.

С Нико гледахме преобърнатата количка и не можехме да повярваме на очите си. Просто едното дебело колело се бе откъснало и предната ос се бе опряла в калдъръма.

Герик дотърча като светкавица.

— Какво става? — извика той.

Ние не му отвърнахме. Нико само замахна с ръка към преобърнатата количка — един безмълвен жест на безпомощност.

— Може ли да намерим ново колело?

Герик изглеждаше така, сякаш щеше всеки момент да ревне, и трябваше да повторя въпроса си, за да ме чуе.

— Ново колело? Преди другите да свършат? Не.

— Но ако не успеем да превозим камъните... — Не довърших изречението. Нямаше смисъл. Всички знаехме какво означаваше това. Ако не успеехме да закараме камъните, стената нямаше да бъде завършена.

— Ще трябва да ги возим с ръчната количка — каза Нико.

— Да не си полудял? — сопна му се Герик. — Тя няма да издържи. А и има само две колела. На този, който ще я управлява, ще му бъде ужасно трудно.

— Имаме ли друг избор?

Герик замълча. След това поклати глава.
— Явно не.

Дадохме най-доброто от себе си. Известно време изглеждаше, сякаш щяхме да успеем да задържим минималната си преднина. Но когато ни бе останало само последното тгълче, от другата страна на Кулата на листата се чу победоносен рев. Бригадата на Ерлан бе готова. Преди нас.

Башмайсторът го отбеляза на проклетата си плоча и я изпрати на учителите.

Повечето от хората на Маша стояха с увиснали рамене и дишаха тежко. Аз се отпуснах на един от каменните блокове, които все още не бяхме успели да поставим.

— Сега какво? — попитах аз и погледнах Маша.

— Какво сега? Сега ще довършим проклетата стена. След това ще видим какъв урок са ни подготвили учителите.

Той изрече последното изречение с толкова омраза, с толкова огорчение, сякаш думите бяха напоени с киселина.

Те дойдоха на следващата сутрин и отведоха Герик.

Не бяха стражите, които обикновено ни тормозеха. Тези бяха почисти и сякаш по-изискани — с лъскави брони и ботуши и блестящи катарами и копчета. Знакът на рода Драконис, двата дракона, беше инкрустиран с емайл върху металните им нагръдници, а не просто изрисуван като при останалите.

— Това е личната охрана на графа — прошепна Карле. — Обикновено не слизат тук, долу. Може да си нацапат ботушите.

Капитанът им ни хвърли бърз поглед.

— Онзи там — рече той и посочи Герик. Един от обикновените стражи влезе и освободи Герик от оковите.

— Къде ще ме водите? — попита Герик.

— Мълчи, псе — рече капитанът.

Маша изгледа ядосано пазача, когото познаваше.

— Къде ще го водите? — изръмжа той.

Но стражът само се усмихна.

— Със сигурност ще разбереш. Храна за дракони.

След това отведоха Герик.

— Защо ни наричат храна за дракони? — попитах Маша, защото не го чувах за първи път.

Той кимна към вратата в края на стаята, която бе точно срещу решетката.

— Виждаш ли онази порта там? Тя води към леговището на драконите. Ако се опитаме да вдигнем бунт или да избягаме, то трябва просто да отворят вратата и да пуснат зверовете да се справят с нас. И обичат да ни го напомнят. Освен това... и в случай, че някой от нас умре, по една или друга причина. Все пак няма никакъв смисъл да си играят да погребват пари като нас. А и няма смисъл да оставят един труп да стане зян при положение, че драконите с удоволствие похапват леш.

Стомахът ми се обърна. Но това всъщност бе по-добре, отколкото да те изпратят при тях, докато си жив. Въпреки това самата мисъл бе отблъскваща.

— Колко дракони притежава той — граф Артос?

— Не знам. Много. Във всеки случай повече от двайсет.

Звучеше ужасно. Дракан, единственият друг притежател на дракони, когото познавах, вероятно разполагаше с шест или седем, след като Нико уби единия. А знаех, че те бяха изпратени до Дунарк като зестра на дама Лизеа. Кой знае как ги бяха превозили на такова голямо разстояние? Дина бе казала, че това бяха доста големи зверове. Но може би тогава са били малки.

— Какво мислиш, че ще направят с Герик?

— Откъде да знам? — отвърна ми Маша. — Стига си задавал въпроси, момче.

Малко по-късно, може би след час или два, дойдоха и ни отведоха в най-външния двор, точно под стената, върху която бяхме работили толкова здраво. Герик стоеше горе пребледнял заедно с двама стражари. Но какво се бе случило със стената? Тя бе обсипана с шипове, забити между камъните. А на всеки шип висеше по един ключ. Бяха... мда, бяха около трийсет.

Навсякъде по стените и по прозорците се бяха струпали зяпачи. Стражари, благородници и други жители на крепостта, учителите и техните ученици. А дали мъжът, който седеше там горе, под червения

балдахин, не беше самият граф Артос? Ясно беше, че всичко бе наредено като за някакво празнично събитие. Но какво ли щеше да е то?

Един учител влезе в двора. Мисля, че бе учителят Вардо, който ни бе посрещнал първата вечер, но далеч не бях сигурен. Те всичките изглеждаха напълно еднакви с голобрадите си лица и черните шапки.

Учителят Вардо, ако беше той, повиши глас.

— Тези мъже са предатели — рече той. — Те не проявиха в работата си усърдието, за което е достоен един граф. Но графът е милостив. Графът е справедлив. Той дава на всекиго възможността да се поучи от грешките си. И ако тези мъже научат урока си, тази вечер ще седнат на масата на самия граф. Но ако не го сторят, е, тогава ще получат заслужено наказание.

Той посочи нагоре към Герик.

— Този мъж ще бъде спуснат долу, в леговището на драконите. Тези мъже — рече той и посочи към нас — имат възможност да го спасят. Ако открият ключа към мъдростта.

Ключът към мъдростта? Неволно погледнах към множеството ключове на стената. Дали бе някой от тях? До всеки ключ имаше нещо нарисувано, май бяха букви. Какво означаваше това?

В долната част на стената имаше решетка, същата като решетката на килията, зад която ни заключваха всяка вечер. Тази тук водеше към коридор в стената, който от своя страна излизаше в леговището на драконите, може би, за да могат да изведат зверовете в най-външния двор, ако на враговете им се удадеше да прехвърлят стената. Дали трябваше да открием ключа към тази врата?

— Най-важният ключ се намира в този ковчег — рече учителят Вардо и махна на двама ученици, които се появиха в двора, оставиха един голям ковчег и бързо си тръгнаха. — За да го получите, трябва да отговорите на един-единствен въпрос: Какъв е графът?

По устните му пробягна лека усмивка, сякаш бе много доволен от себе си и от урока, който ни бе подготвил. Той махна на стражите и на Герик.

— Започвайте.

Да започваме. Но как? С какво? Стражите вече се бяха заловили да спускат Герик надолу, към леговището на драконите.

Маша бе мрачен.

— Просто ще вземем ключовете — рече той. — Всичките. После ще ги пробваме един след друг.

Но ключовете бяха високо, някои от тях — ужасно високо, и на доста голямо разстояние един от друг. Само да ги стигнем, особено най-горните, бе доста рисковано.

— Няма време за това — възрази Нико. — Давин, помогни ми, по дяволите. Какъв е графът?

Какво искаше да каже? Откъде можех да знам? Въпреки това в съзнанието ми изникна нещо, нещо, свързано с Мира и с една глупава песничка за някакво странно семе.

— Та нали ти я научи на тази песен — изсъсках аз, докато се опитвах да си спомня думите. Кой е владетелят на страната? Граф Артос Драконис. Какъв е граф Артос? Блокирах. — Нико, трябва да си го повторил сто пъти!

— Не мога да мисля — отвърна ми той пребледнял. — Изобщо не мога да мисля.

Какъв е граф Артос? Какъв е граф Артос? Добър. Не.

Храбър, мъдър и справедлив.

Изведнъж се сетих.

— Храбър, мъдър и справедлив — казах аз. — Нико, това е.

— Да — рече ми той тихо. — Да. Маша, вземи ключа до Х.

Маша се втренчи в него.

— До Х? Да не ти приличам на писар? Момче, аз не мога да чета, по дяволите!

— Онзи там — рече Нико и посочи. — Първият отляво, третия пирон от горе на долу.

Този бе един от лесните, за щастие. Имрик се качи на раменете на Маша, свали ключа от пилона и го хвърли на Нико.

— Ето!

Нико го пхна в ключалката на ковчега. Или поне пробва.

Не стана. Той ме погледна отчаяно.

— Не е този.

— Значи не е смел. Пробвай с мъдър.

Карле се покатери по стената и взе ключа до М, който за наш късмет също не бе нависоко.

— И този не става.

— Справедлив — рекох аз. — Учителят каза и това. Графът е справедлив.

„С“ беше доста нависоко, толкова нависоко, че Имрик трябваше да се покачи на раменете на Маша. Той ми хвърли ключа и аз се затичах към Нико с него. Ако не беше той... ако не беше той, тогава не знаех какво щяхме да правим.

Нико го пхна в ключалката и се опита да го завърти.

Нищо не се случи.

— Не става. Не е този.

Аз паднах на колене. Искаше ми се да изтръгна ключа от ръцете на Нико. *Трябваше* да е този.

Погледът на Нико пробягна по стената, сякаш очакваше буквите да се съчетаят по някакъв начин и той да намери смисъл.

— Ето — рече Нико изведнъж. — Там има още едно „С“.

И наистина имаше. Този път се чу силно прекрасно щракване и Нико отвори капака.

Вътре в ковчега имаше още един ковчег. И той, разбира се, също бе заключен.

Нико и аз се спогледахме.

— Цялата дума — каза той. — Ще трябва да изпишем цялата дума. Ще успеем ли?

Аз и Нико бяхме единствените, които познаваха буквите. Ние насочвахме останалите кои ключове да вземат.

„С“, „П“, „Р“, „А“.

Ковчег в ковчега.

Някои от зрителите бяха започнали да се досещат какво правехме, най-вече тези, които можеха да четат. Хората там, горе, започнаха да си шушукат, а някои от благородниците, понискостоящите в йерархията, започнаха да ни подвикват, сякаш присъстваха на бой на петли.

„В“, „Е“.

Можехме да чуем гласа на Герик откъм леговището на драконите.

— Побързайте — извика той. — Побързайте, по дяволите! — В гласа му се четеше притаен страх.

„Д“ беше на най-горния ред. Дори Имрик, изправен на раменете на Маша, далеч не можеше да го достигне.

— Почакайте — рече Нико. — Оставете на мен. Давин, помогни ми.

Той започна да се катери, ловък като котка. Първо сложи крак на рамото ми, после пъхна ръка в цепнатината между два камъка, после стъпи върху едната длан на Имрик... и накрая се изправи върху раменете му и се протегна, за да вземе ключа. Спомних си как веднъж бе пазил равновесие върху кафявата си кобила като цирков жонгльор, за да загаси огъня, обхванал сламения покрив на нашата хижа. Не, изобщо не бе непохватен във всичко.

Той ми хвърли ключа. Аз го хванах и се втурнах към ковчежето, като оставих на Карле да помогне на Нико да слезе.

„Д“. Още едно ковчеже.

Нико дотича леко задъхан.

— Ето и „Л“ — рече той и ми подаде още един ключ.

— Побързайте! — извика Герик. — Той идва.

Пъхнах ключа до „Л“. Завъртях го. Отворих ковчежето. Вътре имаше ключ.

Маша го хвана.

— За вратата ли е?

Откъм леговището долетя вик, вик без думи.

— Опитай — каза му Нико.

Но и аз, и той си мислехме: „С П Р А В Е Д Л“.

Ами „И“?

— Донеси го — рече Нико. — Със сигурност ще ни потрябва.

И докато Маша отключваше портата към леговището на дракона, Нико скочи на раменете ми и взе ключа до „И“.

— Окован е! — изрева Маша откъм леговището. — Трябва ни още един ключ. *Сега!*

Втурнах се по коридора. И спрях изведнъж. Защото отвън, на няколко крачки от Маша и окования Герик, стоеше един дракон. Той отвори паст и изсъска. Блъсна ни воня на леш и гнило месо. От края на единия му отровен зъб висеше капка бяла отрова. Втренчих се в синьо-

лилавата паст на дракона, в жълтите му очи и за миг останах неподвижен, без да мога изобщо да помръдна.

— Копие — изрева Маша към стражите на стената. — Хвърлете ми едно копие, по дяволите!

В началото никой от тях не искаше. Но след малко едно копие полетя отгоре и падна точно в краката на Маша. Той го сграбчи и пристъпи към дракона.

— Гледай да отключиш оковите, гладък гръб! — изсъска той. — Иначе звярът ще ни изяде всичките!

Герик бе окован с ръце над главата, както го бяха спуснали. Бе съвсем пребледнял, гърдите му просвирваха и бе обелил очи. Аз обърнах гръб на дракона и се надявах, че Маша ще успее да удържи звяра достатъчно дълго. И че последният ключ ще пасне.

Така и стана. Оковите паднаха и ръцете на Герик се отпуснаха отстрани на тялото му, като две безжизнени парчета месо.

— Сега! — извиках аз на Маша.

Той метна копието към главата на дракона, обърна се и се затича. Ние се втурнахме през тъмния коридор и затръшнахме решетката пред муцуната на чудовището. А Герик падна на колене, сякаш някой му бе отсякъл краката.

Хората по стените започнаха да пляскат и да ни поздравяват с радостни викове, сякаш бяхме спечелили състезание. Някои от благородниците започнаха да хвърлят разни неща в двора — монети, един пръстен, една ръкавица и едно тънко ефирно шалче от коприна. Стоях там с туптящо сърце, гледах ги втренчено и ги презирах. Дали щяха да пляскат толкова силно, ако драконът бе изял Герик?

Учителят Вардо стоеше в двора. Там имаше още цяла рота стражи. Явно не трябваше да си мислим, че сме постигнали нещо, само защото хората ни ръкопляскаха.

— Какъв е графът? — попита учителят и взря поглед право в Нико.

— Справедлив. С, П, Р, А, В, Е, Д, Л, И, В.

Той каза думата по букви бавно и внимателно, а от всяка от тях лъхаше презрение. Учителят Вардо го усети, но в този момент нищо не можеше да направи. Бяхме спечелили отвратителната му игра и сега трябваше да ни даде наградата. Той погледна към тълпата ученици, които висяха по прозорците на Образователния дом.

— Тези мъже получиха ценен урок. Тази вечер ще получат наградата си и ще вечерят на масата на самия граф. Поучете се и вие от това, което видяхте. Ключът към мъдростта е ключът към живота, а справедливостта на графа е всичко!

Децата и жителите на крепостта отново заръкопляскаха. Но докато стражите ни отвеждаха, не можех да спра да си мисля, че учителят Вардо бе очаквал да произнесе друга реч пред присъстващите. Колко затворници можеха да четат? Едва ли имаше други, освен мен и Нико, най-много още един. Не, децата трябваше да научат един съвсем друг урок — пленниците са глупави и неуки. А този, който не се научи да чете, ще бъде изяден.

НА МАСАТА НА ГРАФА

— Вечеря на масата на графа — рече Карле. — Това е доста голяма работа, нали?

Гласът му прозвуча някак странно. Наперено, но в същото време не съвсем гордо. Изобщо цялата бригада бе обхваната от необичайно настроение. Изпитвахме облекчение, че всички бяхме преживели урока на учителя Вардо, и разбира се — опиянение от това, че се бяхме справили и че всички ни бяха ръкопляскали. Изпълваше ни и странна тревога, че това не можеше да е истина, че имаше още нещо, и всички ние само чакахме капанът да хлопне.

— Сигурно говорят насериозно и наистина ще делим една маса с графа — прошепнах аз на Нико. — Как мислиш, дали може да те познае?

Нико поклати глава.

— Никога не ме е виждал преди — рече той. — Но ще бъде най-добре да не се набивам много-много на очи.

Часовете в тъмницата ми се точеха бавно. Мухите бръмчаха, а бълхите ни хапеха. Даже работата взе да ми липсва. Вътре бе прекалено тъмно дори по пладне, така че единственото, което можехме да правим, бе да разговаряме. Да си разкажем няколко истории. Да изпеем няколко мръсни песни или да спим, като Нико, на когото най-накрая му се удаде случай да си подремне през деня.

Следобед дойдоха да ни вземат, но не ни отведоха веднага в балната зала. Е, щом щяхме да стъпваме по толкова хубав под, то първо трябваше добре да се измием. Затова ни заведоха зад конюшните и ни заповядаха да се изтъркаме един друг със студена вода от помпата по средата на двора.

Това беше най-хубавото от цялата работа. Да съблечем отвратителните си дрипи, които съвсем се бяха втвърдили от пот, кир и мръсотията в килията, и да се изкъпем, така че кожата ни отново да стане мека и топла, а не твърда и люспеста като на влечуго. Дадоха ни само сапун, цели два калъпа, които се пенеха и ухаеха на цветя.

Маша ги подуши подозрително.

— На какво миришат? — попита той.

— Мисля, че на лавандула — отвърна му Нико.

Маша изсумтя.

— Мислех, че само дамите използват такива неща.

Нико поклати глава.

— Всички благородници го правят. Някои мъже употребяват дори розова вода и парфюмирано олио за коса.

— Така ли. Явно си доста запознат с това?

— Чувал съм — рече Нико бързо.

Когато поизсъхнахме малко, ни дадоха чисти ризи, като тези, които стражите носеха под бронята, и широки сиви ленени панталони, които напомняха на облеклото на Дружеството. Разбира се, никой нямаше да ни сбърка с благородници, особено след като отново ни оковаха, но все пак бяхме в по-добро състояние от преди. Дори гърбът не ме болеше толкова и за първи път след като ме бяха пребили можех да си поема въздух, без да почувствам ребрата си.

Шестима мъже от личната охрана на графа ни придружиха до графския двор, който се намираше най-навътре в крепостта и през една колонада ни въведоха в балната зала. Все още нямаше никой друг, а слугите не бяха приключили с подреждането на масите, но едва ли някои от другите гости трябваше да бъдат оковани преди да седнат.

— Спокойно можеха да махнат гадните окови поне за една вечер — мърмореше Герик. — Тук така или иначе гъмжи от стражи.

— Сигурно се страхуват, че ще се нахвърлим върху графа — добави Имрик.

— Да, или върху дамите — захили се Карле.

Но когато другите гости започнаха да пристигат, смехът му секна. Повечето се правеха, че не ни забелязват, а останалите ни гледаха втренчено.

— Зяпат ни, сякаш сме животни в менажерия — продума Имрик тихо.

— Игнорирай ги — посъветва го Нико.

— Кво?

— Игнорирай ги. Прави се, че не ги виждаш.

— Сега да не вземеш да ми говориш изтънчено? Ти не струваш нито стотинка повече от нас, друже.

— Не съм и твърдял друго — рече му Нико. — Никога.

Имрик се намръщи, но всъщност не на Нико се сърдеше. Просто единствено на него можеше да си го изкара.

Изведнъж някъде зад нас, откъм така наречения балкон, се разнесе силна музика на тропети и всички гости бързо се изправиха. Дори и ние, макар и на стражите да им се наложи да побутнат и да смърят този-онзи от бригадата. Една врата в другата част на залата се отвори и глашатай в драконова ливрея огласи:

— Негово величество граф Артос Драконис Справедливия!

Аз протегнах врат. Бях любопитен да видя граф Артос, който бе разделил семейството ни и бе оковал мен и Нико във вериги. Бях чувал, че бе над деветдесетгодишен, но във всеки случай можеше да ходи сам и осанката му бе горда и величествена. Всъщност изобщо не приличаше на някакъв старец. Брадата му бе въгленово черна, а на главата си носеше шапка, която малко приличаше на тези на учителите, с изключение на това, че неговата бе яркочервена и богато украсена със златни нишки и малки скъпоценни камъчета, които проблясваха, когато завъртеше глава. Брадата му явно бе боядисана. Но кожата му бе... да, тя бе почти толкова гладка, колкото моята собствена, само че бе някак странно застинала, като на мъртвец. Като черупка. Гладка като яйце. Изведнъж осъзнах, че бе точно като тази на учителите. Той и Вардо можеха да бъдат баща и син. Или братя. Излюпени от едно и също яйце.

Глашатаят обаче все още не бе свършил.

— Дъщерята на графа и скъп гост, нейно височество мадам Лизеа — извика той и веднага след графа влезе жена, облечена в дълги сини копринени поли и с мрежа от перли върху черната си като нощта коса. Над едното ѝ око имаше бял кичур, сякаш нарочно оставен така. Но едва ли лицето ѝ нарочно бе толкова слабо, че да прилича на череп, покрит с тънък слой кожа.

Дина я бе нарекла Призрачната дама. Майката на Дракан.

Която без съмнение много добре познаваше Нико.

Нямаше къде да избягаме. Дори не можехме да станем от масата. Бяхме приковани към Маша и останалите, които от своя страна бяха завързани за тежката дъбова маса, край която седяхме. Единственото, което Нико можеше да стори, бе да склони глава и да се надява, че

дама Лизеа бе от онези, които ни игнорираха, а не от онези, които ни зяпаха. Слава богу, оказа се, че не бяха възприели идеята да седим на една маса с графа в пряк смисъл. Граф Артос и дама Лизеа се настаниха доста далеч от нашия ъгъл на балната зала.

— Какво ще правим, ако те види? — прошепнах аз на Нико.

— Нищо — рече ми Нико. — Особено ти. Чуваш ли? Няма смисъл и на двамата да ни отсекаат главите.

Явно нямаше съмнение как щяха да постъпят с него, ако Лизеа го познаеше.

Тромпетите прозвучаха отново, след което бе поднесено и първото ястие. Бе камбала с някакъв бял сос. Карле взе парче от рибата с пръсти и точно щеше да го пхне в устата си, когато пазачът зад него го перна с ръка и изсъска:

— Не сега! — сякаш бе гувернантка, оставена да учи невъзпитаните деца на добри маниери.

Един учител — дали не бе Вардо — който стоеше точно зад стола на графа, пристъпи крачка напред.

— Нека всички да благодарим на графа за вечерята, която той е така добър да ни поднесе, и да се надяваме, че тя ще подсили телата ни и ще укрепи духа ни, та да можем да му служим по-добре. За графа!

— За графа! — проехтя цялата зала. Сякаш всички останали, освен нас, се състезаваха кой може да извика по-силно.

Чак след това Карле получи разрешение да опита рибата си.

Нико седеше наведен над чинията си и ровеше в бялото месо с вилица. Той бе пуснал брада, след като заживя в Хьойландет, а точно в този момент тя бе по-дълга от обикновено. Дали това бе достатъчно, за да прикрие истинската му самоличност? Не ми се вярваше. Въпреки всичко приличаше на себе си.

Аз отхапах малко от камбалата. Имаше силен кисел вкус. Може би лимон от оранжерии на графа. Устата ми бе толкова пресъхнала, че ми бе трудно да преглътна храната, но щеше да се набие на очи, ако не ядях. Останалите затворници поглъщаха храната, сякаш никога преди не бяха опитвали такова ястие. А и вероятно не бяха. Не и през годините и месеците, които бяха прекарвали в тъмниците на крепостта Сагис.

Нови фанфарни тромпети. Хората по масите около нас оставиха ножовете и вилиците и замлъкнаха. Графът се бе изправил. Той

наклони леко глава, докато наблюдаваше събралите се гости. Така, с шапката отгоре, ми приличаше на граблива птица. На сокол или орел. Сетне каза:

— Днес сред нас има необичайни гости — мъже, които сутринта седяха в най-дълбоката килия на крепостта, сега са поканени на празнична вечеря сред коприна и кадифе. Те се поучиха. Нека и останалите се поучат. Низшият може да се издигне. Благородникът може да се принизи, ако такава е волята на графа!

Настъпи пълно мълчание. Мисля, че гостите не смееха да си поемат дъх. Нямахше съмнение, че това бе предупреждение към тях. Не биваше да се чувстват в безопасност. Трябваше само да ни погледнат, за да разберат какво ги очакваше, ако разгневяха своя граф.

Над вратата на Образователния дом бяха изписани думите: „Знание във всичко“. Струваше ми се, че цялата крепост беше един огромен образователен дом и урокът бе един и същ навсякъде: Преклони глава пред графа, иначе си обречен.

Всички ни погледнаха, даже онези, които преди това се бяха правили, че не съществувате. Непрекъснато следях лицето на дама Лизеа, но тя явно не бе забелязала Нико.

Графът седна. Тромпетите отново засвириха и слугите поднесоха второто ястие. Аз си отдъхнах. Хвърлих поглед към Нико. По челото и скулите му проблясваха съвсем малки капчици пот и макар от време на време да слагаше по някоя друга хапка в уста, не мисля, че усещаше вкуса ѝ.

Никога досега не бях вярвал, че някой може да мечтае да се върне в мрачната, воняща, пълна с бълхи тъмница. Но точно в този момент бях сигурен, че както на Нико, така и на мен, ни се щеше да лежахме върху мръсната слама в дупката, вместо да седим тук, втренчили поглед в порциите гърди от фазан и малки кисели зърна грозде.

Над главата ни висяха стотици свещи, закрепени в полилеи, големи колкото колело на каруца. Не само Нико се потеше. Голобрадото лице на Маша бе зачервено и мокро от топлината на свещите и виното. Пот блестеше и по лицето на Карле, който се тъпчеше с фазан и дори не помисляше за съществуването на ножа и вилицата.

Изведнъж самият капитан на личната стража на графа застана в единия край на масата ни.

— Графът иска да знае кой е този от вас, който може да чете — рече той.

Маша не бе пил достатъчно, за да заглуши болезнената си бдителност.

— Защо? — попита той внимателно.

Но Карле, който почти бе изпразнил бокала, го изпревари.

— Приятелят ми Нико, ето тук — рече той и потупа гордо и добронамерено Нико по рамото с мазната си от фазана ръка.

— И тази хитра лисица, Давин. Тези двамата знаят едно друго.

Явно учителите не го бяха предвидили.

Капитанът кимна на двама от хората си.

— Освободи ги — рече им той. — Графът иска да говори с тях.

— Аз съм този, който може да чете — казах бързо аз и се изправих. — Нико правеше само каквото му кажех.

Мъжът, който се бе хванал да освобождава Нико от оковите на крака, спря.

— Доста си ви биваше и двамата! — рече Карле на висок глас и леко провлачено. — Няма да те оставя да обереш всички почести.

Маша, който бе разбрал, че нещо се случва, се опита да накара Карле да млъкне, но бе прекалено късно.

— Да идва или не? — попита пазачът до Нико.

— Вземете и двамата — отвърна му капитанът.

Аз се огледах бързо наоколо, но бяхме обградени от стражи. Нямахме начин да избягаме. А ако опитахме, то те със сигурност щяха да разберат, че криехме нещо. Защото кой пленник би се опитал да избяга точно в мига, когато щеше да получи своята награда от графа?

Преведоха ни през залата до масата на граф Артос. Дама Лизеа седеше през няколко стола, от дясната му страна, и разговаряше със своя съсед, полуизвърнала лицето си към него. Горещо се надявах разговорът им да бе толкова вълнуващ, че да няма време да погледне към нас.

Графът за сметка на това наклони глава и ни заоглежда с хищния си поглед.

— Как така — започна той бавно, — в моята тъмница има двама мъже, които знаят как да изпишат СПРАВЕДЛИВ?

— Приятелят ми е учител — казах бързо, за да не му се налага на Нико да отговаря. — Не знаехме, че човек се нуждае от одобрението на графа, за да преподава на децата в Сагислок.

— Учител. Ясно. И как се казва този учител?

— Николас — отвърнах бързо. — А аз съм Давин.

Единственото, за което мислех, бе, че не трябваше да разбират кой е Нико в действителност. Дори за миг не ми хрумна, че може би трябваше да излъжа и за собственото си име. Но в мига, в който го произнесох, осъзнах, че бе много глупаво. Защото дама Лизеа го чу и извърна рязко глава от събеседника си.

Тя ме погледна. След това погледна и Нико. Втренчи се в него. След което започна да се смее.

— Учител. Да, сигурно точно за това става — рече тя.

Граф Артос не разбра странното й поведение.

— Ще бъде ли мадам така добра да обясни? — попита той кисело.

Дама Лизеа се усмихна.

— Това там — рече тя и посочи към Нико с кокалестия си пръст — е Никодемус Рауенс. А ако не греша, приятелят му е Давин Тонере, който уби внука на негово величество графа.

Граф Артос ни гледа дълго.

— Оковете ги отново — рече той накрая. — После ги отведете в съда и извикайте палача.

Чакахме дълго в съда, докато граф Артос се навечеря. Той не бе от тези, които бързаха, а и с окови на краката, вериги и четирима стражи нямаше къде да избягаме.

Най-накрая дойде, следван от учителя Вардо и четирима пазачи. Явно дори в собствения му дом го охраняваха така добре, както охраняваха пленниците му.

Той седна на един стол с висока облегалка, който много приличаше на трон, и се загледа в мен и Нико, сякаш бяхме загадка, която трябваше да разреши.

— Сине на Ебнезер Рауенс — продума най-сетне графът. — Какво правиш тук?

Нико се поклони доколкото му позволяваше веригата.

— Нищо лошо — рече той. — А и не знаех, че между моя род и рода на Драконис съществува вражда.

Графът изсумтя леко с царствените си ноздри.

— Къде са хората ти?

— Хора? Аз нямам хора.

— Не се опитвай да ме заблудиш. Знам, че височайшият син на моята дъщеря среща съпротива по време на управлението си. Чувал съм за засади, за кражба на оръжие и за шпионаж. Кой може да е виновникът за това, освен твоите хора?

Нико сведе леко глава.

— Знам, че тези постъпки се извършват в мое име. Но аз нямам свои хора и не желая да имам.

Графът се усмихна с леко недоверие. Нико да не иска да има хора под своя команда — това бе твърде дръзка мисъл за някого, който властваше със здрава ръка вече цял един човешки живот.

— Палачът тръгнал ли е насам? — попита той одного от стражите.

— Не още, графе.

— Защо не е?

Стражът изглеждаше притеснен.

— Той... той често прекалява с пиенето, Ваше височество. Може би им е трудно да го свестят.

— Ясно. Тогава явно трябва да си намеря друг палач. Отбележи си, Вардо.

Вардо кимна.

— Както заповяда графът.

— Да не би графът да възнамерява да ме обезглави? — попита Нико.

Гласът му прозвуча съвсем обичайно, сякаш го питаше какво възнамеряваше да закуси или му задаваше някакъв друг съвсем обикновен въпрос. Недоумях как успяваше да се владее така. Но всъщност Нико в момента разкриваше една своя страна, която не бях свикнал да виждам. Вежлива студенина и самоконтрол. Може би така се държаха благородниците. Може би човек се научаваше на тези маниери, ако бе графски син.

— Може би — рече граф Артос. — Може би. Но аз съм пестелив човек, млади Рауенс. Не изхвърлям нищо, от което мога да имам полза.

Внезапно вратата се отвори толкова рязко, че стражите на графа посегнаха към мечовете си. Но на прага нямаше непознати врагове. Там бе дама Лизеа, собствената дъщеря на графа. Тя погледна студено Нико и мен.

— Не са ли мъртви вече? — попита тя. — Не мислех, че баща ми е толкова нерешителен.

Явно на графа не му хареса да бъде прекъсван.

— Дъщеря ми е доста припряна — обърна се той към учителя Вардо. — Понякога толкова припряна, че поведението ѝ е направо безсрамно.

— Татко! — възкликна дама Лизеа възмутено. — Не съм заслужила подобно изказване!

— Нима? Ако бе малко по-търпелива, скъпа дъще, и бе сключила брак преди да легнеш в брачното ложе, то сега синът ти щеше да е законен наследник на Дунарк, а родът на Дракона щеше да си спести доста срам!

Дама Лизеа заби в баща си режещ като острие на меч поглед. Тя дълго остана мълчалива и бе ясно, че се бореше да запази самообладание. Накрая с треперещ глас промълви:

— Синът ми е на път да подчини цялата западна част на Скай Сагис. Властта на негово величество графа се разпростира основно на изток. Би трябвало да подадете ръка на моя син, вместо да хулите името му. Предоставете му средствата, от които се нуждае, и родът на Дракона ще властва над цялата Скай Сагис.

— Да, усърдието никому не би навредило — рече граф Артос сухо. — Но защо да оказвам подкрепа на един самозванец, който не е господар дори в собствения си дом?

— Той е твоя кръв!

— Той е копеле, което дори собственият му баща отказа да признае.

— Татко!

— Нима не това е причината собствените му хора да вдигат оръжие срещу него? Да, дъще, знам за съпротивата, за която предпочиташ да мълчиш. Чувал съм за кражбата на оръжие и засадите, и за умелите бойци, които се уволняват, за да му служат.

Графът вдигна пръст, сякаш бе копие, и посочи към Нико и мен.

— На законния син и наследник на Ебнезер. Е? Какво ще кажеш сега, дъще?

Тя изсъска от ярост и омраза.

— Убий го! Убий го на мига и всяка съпротива ще изчезне.

— Ако графът признава правото ми да се възкача на престола, то би извършил престъпление, ако ме убие — рече Нико спокойно. — Ако хората започнат да екзекутират законнородените графове, докъде ще се стигне? Ще може ли тогава някой граф да се чувства в безопасност?

За първи път чувах Нико да се нарича граф. Той доста често се бе карал с учителя Маунус за това. Защо трябваше да постави живота си на карта, за да си върне властта над Дунарк? Но явно сега на Нико му беше ясно, че граф Артос щеше да се позамисли повече, преди да извика палача, ако знаеше, че щеше да пролее благородническа кръв.

Навлажних напуканите си устни. Във вените ми не течеше и капка благородническа кръв. Артос нямаше основание да се колебае в моя случай.

Дама Лизеа хвърли студен поглед към Нико. След това отново повтори желанието си.

— Убий го и цялата съпротива ще изчезне заедно с него!

— Или пък ще се засили десетократно, защото смъртта му ще разпали хорския гняв? Ще имаме по-голяма полза от него като заложник, а не като мъченик.

— Ако си твърде мекушав, за да го убиеш, то позволи ми поне да го отведа с мен.

Графът погледна към учителя Вардо, който все още стоеше до него.

— Как смятате вие, Вардо? Да оставя ли палача си да направи услуга на Дракан, като екзекутира най-големия му враг? За да може детето, което безчестната ми дъщеря роди, да се издигне още?

— Негово величество графа сам го каза — промълви Вардо учтиво. — Човек не бива да изхвърля нещо, което все още може да му бъде от полза. А един наследник на рода Рауенс може да се окаже доста полезен. Ако човек го превъзпита по правилния начин.

Граф Артос наблюдаваше внимателно Нико, сякаш той бе книга, която се опитваше да прочете.

— Кажете ми, млади Рауенс... Обичахте ли баща си?

Въпросът се стовари върху Нико като гръм от ясно небе, което бе разбираемо. Какво общо имаше това, за Бога, с цялата история? Знаех, че на Нико не му бе лесно да отговори на този въпрос заради всичко, което се бе случило помежду им.

— Той бе мой баща — отвърна Нико накрая.

— Да, поне това знаеш със сигурност. Дракан и това не може да каже.

Графът се задъхна и за момент си помислих, че може би някоя троха му бе попаднала в кривото гърло. След това осъзнах, че всъщност така звучеше смехът му.

— Съмнявам се, че дъщеря ми ме обича — добави той. — Не е нужно обаче да обичаш някого, за да му служиш. Или поне не би трябвало да бъде. Но тя не бе и верен поданик.

Той извърна очи към дама Лизеа, която посрещна погледа му с възмущение. След това отново насочи вниманието си към Нико.

— Ако те оставя жив, млади Рауенс, ще ми служиш ли?

Нико помълча известно време. Твърде дълго. След това поклати глава.

— Не мога да обещаая.

— Хмм — изсумтя графът. — Виждам, че си по-скоро честен, отколкото умен. Добре. Мога да оценя един честен мъж. За жалост днес такива не се срещат често. Ами ако те освободя? Ако ти помогна да застанеш начело на Дунарк... Тогава?

Дама Лизеа буквално започна, да съска.

— Графе, не можете...

— Мълчи! — изрева старият мъж, а дъщеря му прехапа устни и замълча.

Нико можеше и да бе честен, но не бе глупак.

— Под чия власт? — попита той.

— Под моя — рече граф Артос. — И... на Дракан. Той държи войската. Правото на силния също не бива да бъде отричано.

Човек не доживяваше деветдесетгодишна възраст, без да научи едно — друго. Ако Нико приемеше предложението, съпротивата на оръжейника щеше да се срути като стара, паянтова крепостна стена. Законният наследник щеше да седне на престола на Дунарк. Това, че Дракан щеше да продължи да господства над цялото крайбрежие, бе друг въпрос.

Нико си пое дълбоко дъх, а лицето му придоби странно изражение.

— Не — рече той. — Не става. По-добре да ме убие.

О, Нико, защо не можеш просто да излъжеш? Защо не можеш просто да кажеш, че си съгласен, а после да постъпиш, както си знаеш? Той обаче явно не можеше. Човек би могъл да се възхищава на неотстъпчивостта и честността му, но точно в момента ми се искаше да не бе точно така.

Граф Артос кимна бавно.

— Рауенс винаги са били ужасно инатлив род — рече той. — Упорити, всичките до един. Но дори и инатливите трябва да се научат да се подчиняват. Поеми го, Вардо. Виж дали можеш да го превърнеш в мой поданик.

Нико изглежда се притесни. Дори повече, отколкото от приказките за екзекуции и други подобни неща. Не го разбирах. След като бях участвал в един от малките уроци на учителя Вардо, изобщо не изгарях от желание да се включа в още един. Но това все пак бе по-добре, отколкото да си главен герой на сцената на ешафода.

Дама Лизеа приличаше на котка, на която са отмъкнали половината плячка, но явно знаеше, че нямаше смисъл да се противопоставя открито на волята на графа.

— Ами синът на Жрицата на срама? — рече тя. — Него поне можем да обезглавим. Той няма как да се превърне в мъченик.

— Хората го познават — каза Нико бързо. — Познават и майка му. Смъртта му ще предизвика много ярост.

Кръвта ми пулсираше във вените — толкова силно, че ушите ми бучаха. Дали не можех да избягам, да ударя някого, да направя каквото и да било. Беше нетърпимо да седя тук и да чакам, завързан и безпомощен, докато други хора хладно обсъждаха дали да ме убият или не. Добре, че бе Нико, да се застъпи за мен, защото аз самият нищичко не можех да кажа. Страхувах се обаче, че неговите думи нямаха особена тежест. Дама Лизеа бе права — моята смърт нямаше да предизвика толкова шум, като тази на Нико.

Тя се усмихна.

— О, не ми се вярва, че народът ще се разбунтува, ако обесим един обикновен убиец!

— Аз не съм убиец — защитих се гневно.

Сега бе мой ред да се превърна в жертва на грабливия поглед на графа.

— Нима не уби внука ми?

Надвих силния порив да забия очи в пода, но нямаше смисъл да отричам. Явно дама Лизеа знаеше всичко за събитията в Свинската урва, очевидно хората на Валдраку, които бяха успели да се измъкнат, ѝ бяха разказали.

— Да — отвърнах аз дрезгаво. — Не по време на... битка, а докато Валдраку пълзеше в калта на урвата. Аз обаче се опитах да не мисля за това. Той щеше да убие Дина. Трябваше да го спра, както можех.

Граф Артос наведе глава и се вгледа в мен.

— Него винаги можем да го екзекутираме. Но това е малко... банално. Повече би ме забавлявало да видя какво може да направи Вардо от него. Може би... може би палач. Явно ми трябва такъв. Тази работа е подходяща за него. Май го бива в ръцете.

Втренчих се в него с омраза. Нима този стар лешояд наистина смяташе, че някога бих вдигнал меч в негово име? И бих убивал по негова заповед? Не, по-скоро аз самият щях да положа глава на дръвника.

Един слуга влезе и прошепна нещо в ухото на графа. Той кимна леко. След това се изправи от стола си, който приличаше на трон.

— Поеми и двамата, Вардо — рече графът. — И добре ги научи.

Учителят Вардо се поклони, а аз бях почти сигурен, че по голобрадата му уста пробягна усмивка.

— Щом това ще достави удоволствие на графа — каза той.

После ми хрумна, че то със сигурност би забавлявало доста и самия Вардо. Той ни наблюдава известно време. След това кимна на пазачите.

— Отведете ги в Залата на шепота.

ЗАЛАТА НА ШЕПОТА

Учителят Вардо се спря пред една зала от черно дърво с тежък обков.

— Свалете веригите — нареди той на пазачите. — Оттук няма как да избягат.

Не го каза особено заплашително, но въпреки това прозвуча някак... зловещо. Думите му убиха отчасти облекчението от свалянето на тежките окови от ръцете и краката ни. Спогледах се набързо с Нико и видях, че и той е притеснен. Знаех, че си мисли преди всичко за едно нещо — щеше ли да е тъмно вътре?

Учителят отключи вратата и положи длан върху ръката на Нико. Нико се втренчи в нея, сякаш бе крастава жаба.

— Залата на шепота — рече Вардо. — Слушай и учи.

Пристъпих през прага и Нико ме последва. На стражите не им се удаде случай да ни блъснат. Вратата зад нас се затвори, а ключът на Вардо щракна в ключалката. Залата на шепота? Какво ли означаваше това?

Поне не цареше пълен мрак. Някъде отгоре ни осветяваха тънки лъчи синя светлина. Аз пристъпих няколко крачки напред, а Нико тръгна след мен.

Това не бе точно зала, а по-скоро дълга аркада. Стъпките ни отекваха между сивите каменни стени. Погледнах нагоре. Сводестият таван бе много висок, почти като небето или като короните на дърветата в гората. И навсякъде имаше лица — по стените, по сводовете, да, дори и по пода.

Каменни лица, разбира се, не че си мислех, че са живи, но все пак изтръпнах. Всички до едно бяха с разтворени усти, като бездънни черни дупки. Аз се забързах леко. Дали те бяха шептящите?

В другия край на аркадата имаше врата. Натиснах дръжката за всеки случай, но и тя бе заключена и също толкова здрава като тази, през която бяхме минали. Нямаше прозорци. Никакъв път за бягство. Учителят бе прав, като каза, че тук не ни бяха нужни вериги. Поне не

бе някоя мрачна, влажна, пълна с плъхове килия. Можеше да е много по-зле.

Нико гледаше каменните лица около нас.

— Те ни наблюдават — рече той. — През цялото време.

Гласът му прозвуча някак странно и протяжно под високия свод.

Ни... ни... ни...

Целия... целия... злия...

— Наблюдават? — повторих аз. — Струва ми се, че викат.

Думите ми отново отекнаха и се смесиха с тези на Нико.

Викат... викат... идиот...

Викат... злия... идиот... злия...

Изтръпнах. Не ме интересувахе дали ехото ми шептеше. Нямах желание да говоря повече.

Намерих едно място, където можех да седна, без да се настаня върху някое лице, и се отпуснах уморено до стената. След това веднага се изправих на крака. Щом докоснах стената, се чу някакво странно жужене и шумолене. Сякаш беше жива. Не като човек, може би, но като гора или като... като нещо друго, нещо магично. Какво беше това място? Макар с Нико да бяхме мълчали известно време, не бе тихо. Чувахе се шумолене, шепот, свистене... Дали през всички тези отворени усти не появяваше някакъв вятър, подобно на дъх? Може би виковете им не бяха така безшумни, както си мислех отначало.

Нико се обърна рязко и се втренчи в мен.

— Каза ли нещо?

— Гък не съм казал.

Погледът му бе измъчен.

— Извинявай. Помислих, че...

Помислих... помислих...

Вина... вина... вина...

Нико не довърши изречението. Така и не разбрах какво си бе помислил.

Вина... вина... вина... — шептеше ехото. Изведнъж и на мен ми се стори, че чух нещо, нещо различно от кънтежа на собствените ни думи.

Зъл... зъл... зъл

Лош... лош... лош

Веднага се изправих. Малкото шум, който вдигнах, проехтя през аркадата и се върна отново при мен, като създаде усещане, че не един, а стотици невидими хора бяха мръднали, че стотици чифта обуца бяха изскърцали по каменния под, че стотици ръкави на ризи бяха погладили стената. Зъл... зъл...

Лош... лош...

Някой шептеше. Погледнах лицата, но не ми се вярваше, че усти, изсечени в камък, можеха да говорят като живи хора. Каменните маски продължаваха да ме гледат втренчено. Навлажних напуканите си устни. Те наистина ни наблюдаваха. В някои от празните очи проблясваше светлина. Не, не вярвах да бе истина, но...

... малък... лош...

... страхлив... зъл...

... зъл... зъл... зъл...

Обвинителният шепот не стихваше. Откъде ли идваше?

— Има ли някой?

... някой... някой... зъл... някой зъл...

... някой убиец...

Прозвуча съвсем тихо, почти безшумно, но аз го чух. Някой убиец. Имаше ли тук убиец?

— Не съм...

Успях да спра, преди да изрека последната дума. Нямах ни най-малкото желание да слушам как стените шептят *убиец убиец убиец* през следващия час.

Стоях там, съвсем прав и скован, като кон, който е надушил кръв. Сърцето ми препускаше и макар тялото ми да крещеше за малко почивка, не исках да седна отново.

— *Мълчи!* — извика Нико изведнъж, високо и отчаяно, така че аз подскочих като изплашено дете.

... мълчи... — шепнеха стените.

... мълчи... мълчи... мълчи...

... мълчалив и мъртъв... така мълчалив и мъртъв... мъртъв... мъртъв... мъртъв

Стори ми се, че едно от каменните лица се превърна в човешко, в лице на човек, когото познавах. Виждах lika на Валдраку, гаснещите му очи, прерязаното му гърло и бликащата кръв.

— Не!

Не можах да се сдържа. Ехото подхвана думите ми, обърна ги и ми ги върна.

... не... не...

... ти... ти... ти...

... ти, който си убиец...

... страхливец... страхливец...

Притиснах кокалчетата на пръстите си към зъбите, за да не кажа нещо, за да не изкреця и заглуша обвиненията с яростни викове. Валдарку се бе втренчил в мен, а кръвта се стичаше от прорязания му врат. Аз затворих очи и пристъпих крачка назад, но когато отново ги отворих, той все още бе там, сега на друго място, виждах го в четири лица, в пет... Стотици Валдраковци ме гледаха със застиналите си мъртви очи, като очите на заклано прасе. Аз бях, аз го убих, бях му прерязал гърлото в гръб, докато пълзеше в калта, бях го заклал, както се коли свиня. Убиец. Страхливец. Малък и зъл.

Седях свит на пода, без да знам кога бях седнал. Закрих главата си с ръце, както когато те бият, но въпреки това продължавах да чувам шума, постоянния шепот, който нареждаше, че съм убиец, жалък страхливец, който намушква хората в гръб.

Лош... лош... лош

— Давин...

Отне ми миг, докато разбера, че това не бе шептящият глас, а Нико. Бавно отворих очи.

— Давин, кажи ми... покрити ли са ръцете ми с кръв?

Погледнах втренчено. Лицето му бе сиво-бяло, а очите му бяха съвсем отчаяни. Приличаше на някой луд. Той протегна към мен ръце с разтворени пръсти, сковано и предпазливо, сякаш се боеше да не изцапа дрехите си.

— Не — отвърнах му аз.

... не... не... не...

... кръв... кръв... кръв...

Нико си пое въздух, като почти не изхлипа.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Слава Богу.

Но стените още дълго продължиха да шептят... кръв... кръв...
кръв.

Не знам колко време мина, преди да дойдат да ни изведат. Навън беше тъмно. Не можеше да е същата вечер, нали? Трябва да бе изтекло повече време. Стори ми се като цяла вечност. Може би бе следващата нощ. Устните ми бяха сухи и напукани от жажда, но това нямаше значение. Единственото, което ме интересуваше в момента, бе как да накарам шептящите да замлъкнат. Залата на шепота не познаваше съня, само кошмара. Само едно нещо бе по-лошо от това да си буден — да заспиш.

Отведоха ни по един кратък коридор и ни оставиха в две отделни малки стаи. Бях толкова замаян, че на пазачите им се наложи да ме подпират, а когато затвориха вратата зад мен, дори не ми хрумна да проверя дали я заключиха.

Стаята бе празна, с голи, бели стени. Лунната светлина се процеждаше през едно малко квадратно прозорче. Беше тихо.

О, тишина.

Поглъщах я, както жадният поглъща водата.

Отпуснах се на малката койка, дръпнах одеялото до брадичката си и заспах дълбоко, дълбоко, дълбоко.

Но не бе за дълго. Когато пазачите ме раздрусаха и събудиха, луната все още бе на небето. Същата луна. Поне така си мислех.

Учителят Вардо изчака, докато се убеди, че бях съвсем буден.

— Ето, синко — рече той и ми подаде един бокал. — Пий.

Ръцете ми трепереха и аз подуших подозрително течността, но това бе просто вода. Пих, на големи жадни глътки.

— Погледни бокала, синко.

Разгледах го. Върху него от сребро бе изобразен герба на рода Драконис.

— Ти самият не притежаваш нищо. Всичко хубаво — вода, храна, почивка и живот — всичко идва от ръката на графа. Покажи благодарността си, синко. Целуни дракона.

Погледнах Вардо. Целият бе в черно, като се изключи голобрадото му лице без грам косми. То се извисяваше над мен като маска, като безплътна маска. Напомни на шептящите.

— Върви по дяволите — казах дрезгаво и хвърлих бокала на пода. Той се удари в каменните плочки с почти камбанен звън.

Лицето на Вардо не трепна. Бе като изсечено в камък. Кимна леко на пазачите и те ме хванаха под ръка.

— Залата на шепота — добави той просто.

Този път се съпротивлявах. Борех се колкото сила имах: удрях, ритях, хапех. Беше ми все едно, че гърбът ми прокърви отново. Но те носеха ризници и дебели ръкавици, подсилени с метални плочки. Струваше ми се, че по-скоро нараних себе си, отколкото тях. Един от тях обаче загуби търпение и ме удари отстрани по главата с тежката си, облечена в ръкавица ръка.

Учителят Вардо го спря.

— Стражар. Ако ще удряш, удрай по тялото. Съзнанието му трябва да е ясно.

Нямах никакво желание да запазя съзнанието си ясно. Точно в този момент щеше да ми дойде много добре да припадна. Само че нямах този късмет.

Те ме завлякоха в аркадата и ме бутнаха върху сивите каменни плочи. Един ме ритна в корема, само за да бъда безпомощен, докато излязат.

Свих се от болка и останах да лежа на пода известно време. Ушите ми бучаха, особено това, което бе обърнато към студения, гладък под.

Лош... лош... лош...

— Затваряй си устата — прошепнах аз. — Остави ме на мира...

... уста... зъл... зъл...

... чест... чест... няма чест...

Вратата непрекъснато се отваряше. В залата кънтяха стъпки.

— Давин? — една ръка докосна рамото ми.

Това, разбира се, бе Нико. Лицето му бе все още бледо, а от едното му око се стичаше нещо.

— Нико.

Приседнах, но отново се отпуснах. Коремът ме болеше твърде силно.

— Боли ли те?

... боли... зъл... зъл...

Естествено, че ме болеше, но аз поклатих глава, защото не беше толкова лошо. Всъщност бях благодарен за болката, защото тя отвличаше вниманието ми от непрестанния шепот на гласовете. Но лицата на стената зад Нико вече бяха започнали да се променят. Те ме гледаха втренчено, подигравателно и с омраза. В тъмните им дъна проблясваше светлина, студена като ненавистта, която таяха.

... страхливец... — шептяха те, — ... страхливец... лош... убиец...

Очите на Валдраку ме гледаха. Кръвта се стичаше от гърлото му.

Обърнах се към Нико, единственото лице, за което бях сигурен, че бе живо. Той се бе превил от умора, бе обвинил тялото си с ръце и бе пхнал дланите под мишниците си.

— И сега ли има кръв по ръцете ти? — попитах аз.

Той кимна.

— Виждам я през цялото време.

— Защо?

— В Дунарк... в тъмницата. Имах кръв по ръцете и по дрехите. Кръвта на баща ми, на Адела и на малкия Биан. Не ми позволяваха да се измия. Не и преди Дина да дойде и да ги принуди. Прекарах почти цяло денонощие с кръвта на мъртвото ми семейство по ръцете ми.

Спомних си как веднъж хвърлих към него мъртъв заек. Чак сега разбрах защо така бързаше да се измие.

— Не ти ги уби — казах му аз.

... мъртви... мъртви... мъртви...

... уби...

— Давин, мълчи.

... тих... тих... тих... тих и мъртъв... тих и мъртъв...

— Но това е истината — казах аз високо, за да заглуша Шептящите. — Дракан беше!

— Но аз го направих възможно! Ако не бях...

Той млъкна.

... бях... бях... бях... — шептяха стените.

— Когато брат ми умря, обещах на Адела, че винаги ще може да ме потърси. Че ще се грижа за нея. Но къде бях аз, докато Дракан ги убиваше? Смъртно пиян в стаята си. Или в нейната. Дори това не знам. Не разбираш ли, че аз съм отговорен за смъртта им? — той бе започнал да вика.

Смъртта им, смъртта им, смъртта им — думите ехтяха из стаята, толкова високо, че за миг заглушиха подигравателния шепот на гласовете.

— Ти поне не си разсякъл някого в гръб — изръмжах аз с горчивина.

... в гръб... страхлив и в гръб...

... разсякъл... разсякъл... в гръб...

Нико стоеше с леко наведена глава, почти като граф Артос. Той слушаше, но не бях сигурен, че чува същото като мен.

— Мисля, че е най-добре да спрем да говорим — рече той накрая.

Кимнах, но стените продължиха да шептят каквото си знаеха:

... повече... повече... вече не е жив...

Лош. Лош убиец. Страхлив и лош. Дали гласът звучеше в главата ми или идваше отвън? Не виждах единствено лицето на Валдраку. Мъртви очи се взираха в мен от мъртви лица, понякога това бяха лицата на мама, на Мели или на Дина. В един момент ми хрумна, че сам можех да си причиня загубата на съзнание. Ако ударех главата си достатъчно силно в пода...

Не се получи. Само дето ме заболя още повече от преди. Гърлото ми бе толкова сухо, сякаш бях викал часове наред. А шепотът на гласовете не заглъхваше. Даже напротив. Жужеше още по-силно в главата ми с думите:

... зъл... лош и страхлив...

Само да можех да заспя. Но щом затворех очи, виждах още по-ужасни неща, отколкото като ги държах отворени.

Нико ме разтърси.

— Давин. Виж!

Той държеше нещо пред мен. Една... една кукла, както изглеждаше, направена от парцали и конци, а очите и устата ѝ бяха неумело нарисувани с въглен.

— Беше ето зад тази колона.

Очите му вече не бяха замислени и виновни. Те искряха от ярост. Не разбирах напълно гнева му.

— Не осъзнаваш ли какво означава това? — попита ме той.

Поклатих леко глава. Какво ли значение имаше какво мислех аз. Един злодей.

... лош... лош... лош...

— Те причиняват това и на *децата*!

Навлажних устни, или поне се опитах. Имах чувството, че дори слюнка не ми бе останала.

— Жалко — казах аз дрезгаво.

... жалко... жалко... жалко

— Давин, не бива да им позволяваме да победят.

Погледнах Нико. Кръвта се стичаше от гърлото му. Как успяваше да говори с прерязано гърло? Затворих очи. После отново ги отворих. Кръвта все още беше там.

— Не съм сигурен, че мога да издържа това — рекох му аз.

... навън... навън... навън... — шептяха стените.

Изход обаче нямаше.

Лежах на пода, макар че гласовете се чуваха по-ясно така. Вече не можех да се държа на крака. Учителят Вардо стоеше на вратата. Каза нещо на Нико, но не чух какво, защото ушите ми бучаха от шепота. Нико поклати глава и му обърна гръб. Един пазач го хвана, обърна го и го принуди да падне на колене, а учителят Вардо отново каза нещо и протегна ръка напред. Не успях да видя какво направи Нико, но явно постъпката му не се хареса на учителя Вардо, защото след малко Нико извика от болка, толкова високо, че за миг успя да заглуши шептящите. Лежеше превит на пода, а пазачите го прескочиха и се отправиха към мен.

Опитах да се изправя, но краката изобщо не ме държаха. Стражите ме хванаха за ръце и ме провлачиха до краката на учителя.

— Как си, синко? — попита той.

Дърто лице от камък, помислих си аз. Не ти ли е все едно?

— Отговори на учителя — нареди ми един от пазачите и ме вдигна, така че застанах на колене.

— Не — рече Вардо. — Не е нужно да отговаря. Достатъчно е да покаже малко добра воля. Той протегна ръка към мен. На черната ръкавица имаше пръстен с герба на граф Артос, изкован от сребро. — Целуни го.

„И дума да не става. За нищо на света. Махни оттук проклетия драконов герб и върви по дяволите.“

Такива мисли се въртяха из главата ми. Но нищо не му казах. Валдраку се взираше в мен с мъртвите си очи от стените и аз се почувствах лош и страхлив.

Целунах герба с дракона.

— Браво, синко — рече учителят Вардо. — Сега ще можеш да си починеш.

Навън все още бе тъмно. Дали бе изминал още един ден? Може би два? Или пък слънцето просто бе решило вече никога да не изгрява? Отведоха ме в същата малка стая с голите бели стени и същата малка койка. Легнах на нея и изпънах нараненото си тяло. Тишина. Сън. Хиляди хора по света получаваха и двете всеки ден — часове тишина и сън. Те не осъзнаваха колко ценна беше тишината. Затворих очи.

... малък... лош... страхлив...

Страхлив... страхлив...

— Не!

Скочих на крака. Огледах се около мен. Бели стени. Лунна светлина. Нямаше каменни лица. И все пак можех да ги чуя.

... лош... лош... страхлив...

Краката ми омекнаха и аз паднах обратно на койката. По бузите ми се стичаха сълзи. Не беше честно. Направих каквото ми каза. Целунах проклетия му драконов герб, макар че само от мисълта за това ми се повдигаше. И все пак не можех да заспя. Продължавах да се чувствам малък, лош и страхлив. Още по-голям страхливец от преди.

Поех си дълбоко въздух и се разридах. Нека свърши. Нека всичко да свърши. Опрях глава на бялата стена. Чувствах се като най-злия човек в света.

ЗЛАТНИЯТ БОКАЛ

„Той не е страхливец“ — хората често говореха така за мен. И аз се гордеех. Вярвах, че съм човек, който дръзва повече от останалите. Не се боях да яздя най-бързите и най-дивите коне. Да се бия, дори и с тези, които бяха по-силни от мен. Възхищавах се на смелите. На Салан, например, и на другите, които без страх се впускаха в опасни подвизи.

Бях изпитвал също така доста силна неприязън към онези, на които им липсваше смелост. Страхливците. Женчовците. Бъзльовците. Да, има достатъчно обидни думи.

Нико го бе страх от тъмното. Всъщност това не бе точно думата — той се ужасяваше от тъмното. Не обичаше мечовете и предпочиташе да избяга пред това да се бие. Дори не можеше да одере заек, без да се разтрепери. Но Нико не бе целунал дракона. Само аз.

Ами ако пак ме накарат? Или пък, ако поискат от мен нещо още по-зловещо? *„Повече би ме забавлявало да видя какво може да направи Вардо от него — бе казал граф Артос. — Може би палач?“* Бях се заклел наум, че по-скоро ще умра, отколкото да убивам в негово име. Но не този избор ми предстоеше да направя. Сега трябваше да избирам между това да бъда послушен или да ме върнат в Залата на шепота. Само при мисълта за това, нещо в мен се обръщаше и свиваше като сламка, попаднала в огън. Страхувах се. Толкова много се страхувах, че не вярвах някога отново да проявя смелост.

Страхлив. Лош. Бъзльо.

Не Нико бе такъв, а аз.

Само да можех да заспя. Но гласовете на Шептящите се бяха вкоренили в съзнанието ми, както мисълта за свежа трева в главата на овца.

Облегнах се на стената до прозореца. Навън се виждаха крепостните стени и стръмните скали. Луната осветяваше остриите им зъбери и тъмната вода далеч под мен. Ако се хвърлех долу, щеше да настъпи тишина. Гласовете щяха да изчезнат. Всичко щеше да изчезне. Но прозорецът бе твърде малък, за да успея да се промуша през него.

Настъпи утро. Бях прекарал нощта до прозореца и наблюдавах разпукването на ясната и светла зора, от първите крехки медни лъчи до изгряването на бялото слънце. Отвън се носеше приятен аромат на морски бриз и напечени скали. От време на време задрямвах, както си стоях облегнат на стената. Но не успях да се унеса в дълбок и спокоен сън.

В далечината чувах как търговците съобщават при портата какви стоки карат, чувах перачките, които се шегуваха една с друга и се присмиваха на сина на едната и дъщерята на другата и на нощните им подвизи. Бе толкова странно, че всичко си продължаваше постарому. Че светът навън бе съвсем обикновен, погълнат от ежедневието и изпълнен с хора, които се чудеха какво да приготвят за вечеря и какво биха могли да получат срещу два чувала овес и количка шведска ряпа. А аз седях тук, непознат дори за самия себе си, пък Нико вероятно лежеше на пода в Залата на шепота, докато всеки шепот го подлудяваше все повече и повече.

Вратата се отвори. В коридора отвън стоеше учителят Вардо, придружен от двамата пазачи, които ме бяха завлекли до залата на шепота последния път.

— Ела тук, синко — рече той.

Дали ако се подчинях, щях да се отърва от шептящите? Дали отново щеше да ми даде вода?

— Учителю — прошепнах с дрезгав глас. — Толкова съм жаден.

— Знам — отвърна ми той. — Скоро ще ти дадем да пиеш. Ако си смел и послушен и следваш волята на графа.

Смел. Никога повече нямаше да мога да бъда смел. Сърцето ми се сви. Какво ли щеше да поиска от мен графът?

Преведоха ме през крепостта, надолу по стълбите, до пристана, където бяхме слезли първата нощ. Слънчевите лъчи препускаха навън от пещерата по морските вълни, а над главите ни като чепки черни мъхести плодове висяха прилепи.

По стълбата слязоха още двама пазачи с Нико помежду им. Очите му шареха из пещерата — между мен, завързаните край моста лодки и учителя Вардо. Стори ми се, че в погледа му имаше упрек, и аз извърнах глава. Страхлив. Лош. Да, не беше нужно да го казва. Много добре знаех какво си мислеше.

Усетих давеща горчивина, студен яд, който ме обзе бавно, като влечуго. За кого се мислеше той? Кой му даваше право да ме гледа така, толкова надменно и осъдително? И то само защото ме бе видял да целувам герба на дракона. Какво толкова ужасно имаше? Това бе най-умното, което можех да сторя при така сложените обстоятелства. Само глупците страдаха излишно. Глупците като Нико.

Учителят Вардо постави облечената си в черна ръкавица длан върху ръката ми. Тази с герба на дракона.

— Погледни ме, синко — рече той тихо и аз се сетих изведнъж за мама.

Това ме разтърси — какво общо би могъл да има учителят Вардо с Жрица на срама?

Може би повече, отколкото предполагах. Във всеки случай думите му ме накараха да вдигна глава и да срещна погледа му, въпреки че не исках.

— Какво желаеш най-силно в момента? — попита ме той.

— Вода — изпуснах се, без да се замисля. Толкова бях жаден. — И сън.

Учителят Вардо кимна, сякаш това бе най-правилният отговор. Отдъхнах си. Не бях сбъркал.

— Мога да ти дам и двете — рече ми той.

След това отиде до Нико и постави длан и на неговата ръка.

— Погледни ме, Никодемус.

Нико се забави повече от мен. Но накрая и той вдигна глава и срещна погледа на учителя.

— Какво желаеш най-силно в момента? — попита го Вардо.

Нико го гледаше мълчаливо известно време. А когато най-накрая проговори, в гласа му се усещаше непокорство.

— Свобода — рече той и погледна към отвора на пещерата и синеещия се въздух навън.

— Не — рече учителят Вардо. — Пожелай си нещо друго.

Нико просто поклати глава. Вардо сбърчи вежди.

— Никодемус, трябва да знаеш, че добрият граф ми даде правото да изпълня по едно ваше желание. Нима трябва да пропилееш този шанс заради ината си?

Нико изглежда изпитателно учителя Вардо.

— Добре — рече той накрая. — Искам да освободите Мира.

— Мира? Дъщерята на Аврелиус?

— Да. Ако графът наистина е толкова добър, то тогава ще позволи на Мира да се прибере при родителите си.

Учителят Вардо наблюдаваше Нико дълго време. След това кимна.

— Прекрасно. Това е по силите ми. Ако го заслужиш.

Той повиши глас, за да се увери, че и двамата го чуваме ясно.

— Графът иска да изпита вашата вяност, смелост и издръжливост. Във водата тук е скрит един златен бокал, безценно съкровище. Ще изпълня желанието на този от вас, който го извади от дълбините и го постави в ръката ми. Този, който се провали..., ще се върне в Залата на шепота, докато не се научи да слуша по-добре.

Вардо кимна на пазачите и те ни пуснаха.

— Започнете — нареди учителят Вардо.

Нико стигна до пристана с три крачки. Бях съвсем малко побавен от него. И двамата се хвърлихме във водата толкова бързо, сякаш щяхме да спасяваме удавник.

Водата беше студена. Даже повече от студена. Студът ме парализира за миг и се уплаших, че сърцето ми ще спре. Но Нико вече бе започнал да се гмурка. А ако не откриех бокала преди него, щяха отново да ме завлекат до Залата на шепота и да ме оставят там, докато съвсем полудея или не открия начин да се самоубия.

Аз си поех дълбоко дъх и се гмурнах. Водата бе дълбока и кристална като лед. Там долу имаше един бяло-зелен свят, планини от скални върхове, редуващи се с дълбоки долини, тъмни като нощта. Видях Нико малко по-надалече от мен. Плуваше стремително надолу, а от дрехите и косата му се издигаха малки мехурчета, които се носеха към повърхността като сияйна струйка дим.

Не виждах никакъв бокал. Кръвта бучеше в ушите ми. Трябваше да си поема въздух. Но Нико все още не смяташе да се връща. Ако откриеше бокала преди мен...

Отчаяно загребах още един път, но ръцете отказаха да ми се подчиняват, а дробовете пареха в гърдите ми, сякаш горяха. Не издържах повече. Ако останех още малко тук, долу, щях да се удавя. Устремих се към повърхността и се отпуснах по течението в продължение на няколко мига, като поемах големи глътки въздух. След това отново се гмурнах.

Там. Златен отблясък. Спуснах се надолу, без да ме интересува, че се ударих в още една скала, така че и панталоните и коляното ми се раздраха. Дали не бе... — не. Метал, но не и бокал. Май бе катарама от обувка или колан. Не се и опитах да си представя как бе попаднала тук. Или къде беше сега притежателят ѝ? Може би в корема на змията?

— Хррр... хрррррррррррррррррррр... хррррррррр — въздухът изпълваше и напускаше дробовете ми със свистене, а солената вода пареше гърлото ми — бях вдишал прекалено рано. Кашлях, плюех и сумтях. Да вървят по дяволите граф Артос и проклетия му бокал. Ръцете и краката ми бяха схванати, а гърдите ме боляха. Но ако не го откриех... Ако не го откриех... щеше да е по-добре да ме изяде змията. Отново се гмурнах, още по-близо до отвора на пещерата.

Нико се шмугна край една скала, отблъсна се един път с крака и взе златното съкровище. То бе у него. Бях закъснял.

Чакайте малко... този, който открие бокала и го постави в ръката ми. Така бе казал той. *Да го постави в ръката ми.* А Нико все още не бе успял да се отдалечи много.

252

осъзнае. Сега оставаше само да се кача на пристана.

Нико обви ръка около корема ми и отново ме дръпна под водата. Нагълтах се с нея, кашлях и се давех, но нямаше да пусна бокала.

— Дай ми го — изсъска Нико, също така сподадено и хрипливо. — Аз го намерих!

Не му отговорих. Ударих го с лакът в корема и се опитах да се освободя от хватката му. Не успях. Биваше го в тези неща, бях го разбрал още като се боричкахме в банята на Дружеството. Но това тук не бе на шега. Аз стиснах проклетия бокал, а Нико се вкопчи в мен и не ми позволяваше да се покача на пристана. И двамата използвахме ръцете, лактите и краката си, както можехме най-добре, но никой от нас нямаше надмощие над другия. Накрая бяхме толкова изтощени, че не ни оставаше нищо друго, освен да се носим един до друг до пристана като две полумъртви козлета.

— Дай ми го — рече ми задъхано Нико. — Ако спечеля... ще пуснат Мира. А *ти* какво поиска? Вода. — Той изсумтя леко отчаяно и същевременно подигравателно. — Не можа ли да измислиш нещо по-добро? Огледай се. Та ти *плува*ш във вода.

— Не е заради това — изстенах. — Друго е.

— Шептящите? — Нико ме погледна. Лицата ни бяха само на ръка разстояние едно от друго. Водата капеше от тъмната му коса, а очите му бяха съвсем кървясали от умора и напрежение, но нямаше да пусне ръката ми. — Давин. Не можеш ли... една нощ. Може би две. Мислиш ли, че не можеш да издържиш заради Мира?

Исках. Много исках.

Но аз бях просто един страхливец, жалък и зъл, на всичкото отгоре бях и убиец. Залата на шепота — не, нямаше да издържа.

С едно последно усилие успях да се освободя от Нико, ритнах с крак, извъртях се и се покатерих на пристана с бокала в едната си ръка. Мократа дървена конструкция се клатеше и плискаше под мен. Нямах сили да се изправа, затова пропъзях последните метри до учителя Вардо.

— Учителю — рекох аз и му подадох бокала. — Ето го.

Лицето му бе гладко и безизразно и не можех да преценя дали се радваше, че бях спечелил. Дали не би предпочел Нико да му донесе бокала?

— Добре, синко — рече той само. — Ти ще бъдеш възнаграден.

Бокалът блестеше слабо на слънчевата светлина, която струеше от входа на пещерата. Той бе казал, че това е безценно съкровище, но сега, на повърхността, приличаше по-скоро на месингово, а не на златно. Той го вдигна над главата си като за тост. След това отново го хвърли във водата, бавно и лениво. Чу се лек плисък и бокалът изчезна.

Неволно изръмжах. Вардо отново го хвърли! Сякаш нямаше значение, сякаш нямаше никаква стойност. Сякаш не струваше нищо.

— Не наградата е безценна, а изпитанието — рече учителят, сякаш можеше да прочете мислите ми. — Това бе урокът ти за днес.

Сетне кимна към пазачите.

— Извадете другия.

Пристанът се разлюля под тежестта им. Те отидоха до края и единият падна на колене. Остана така известно време.

— Учителю — рече той със странно глух глас. — Няма го.

Извадиха лодката и търсиха в продължение на час, докато змията не се показа и не ги подплаши да се върнат в пещерата. Спускаха дълги колове в дълбоката вода, прокарваха вериги с шипове по тях, но не намериха нищо.

— Змията го е изяла — каза един от нещастните пазачи. — Или пък се е удавил. Едва ли се е измъкнал жив във всеки случай.

— Така ли — рече учителят Вардо кисело. — Може би няма да имаш нищо против да споделиш мнението си с граф Артос?

Стражът се изчерви и промърмори нещо нечленоразделно, което завърши с думите: „Не, учителю“.

Въпреки това учителят Вардо каза почти същото малко по-късно в кабинета.

— Съжалявам, Ваше величество графе, но младият Рауенс трябва да бъде смятан за мъртъв. На практика няма значение дали се е удавил или е бил изяден от змията.

Граф Артос седеше на стола си с висока облегалка, леко наклонил глава, и гледаше втренчено учителя. Сериозното му, гладко като черупка на яйце лице изобщо не излъчваше доволство.

— Един мъртъв Рауенс. Един мъртъв Рауенс, чиято злощастна съдба тежи на съвестта ми. Да не би учителят да очаква благодарност за свършеното от него днес?

— Не, графе мой. Аз съм виновен.

Учителят Вардо сведе глава в потвърждение на казаното.

— Хмм. Да. Бих могъл да ексукуирам учителя, за да покажа на народа яростта си, породена от тази простъпка.

Лицето на Вардо бе както обикновено съвсем безизразно. Досуш като лицето на господаря му. Не можех да разбера дали заплахата го бе уплашила.

— Това е право на моя граф — рече той.

— Да. Но не съм сигурен дали привържениците на Реунес имат очи за подобни малки детайли. Това едва ли би сподавило яда им към мен и копелето, което се явява мой внук.

— Сигурно не, графе мой.

— Хмм. Съдбата ни поднесе неочакван ход, учителю, но ние го изиграхме зле. Върви. Имам други неща, за които да мисля.

— Благодаря, господарю.

Учителят Вардо се поклони.

— Желаете ли графът обучението на Давин Тонере да продължи?

Имах чувството, че граф Артос ме забеляза едва сега. Бяха върнали оковите на краката ми, сякаш аз бях виновен, че Нико им се бе изплъзнал. От двете ми страни имаше по един страж, но вече не ме държаха. Сякаш разбираха, че бях толкова изтощен и безпомощен, че нямаше нужда да ме вардят. Все още бях мокър след изпитанието, а в душата ми вееше хлад.

— Има ли напредък?

— По-голям от този на младия Рауенс. Но ще трябва да минат още няколко седмици преди да е напълно готов.

Готов? Какво искаше да каже? Сигурно, когато Давин, когото познавах, изчезнеше напълно. Когато вече нямаше да бъда син на майка ми или брат на Дина, нито пък приятел на Нико, а щях да съм се превърнал в послушна хрътка на графа. В негов палач.

За един кратък миг на объркване усетих безразличие към шептящите, към учителя Вардо и неговите заплахи. Видях всичко съвсем ясно. Притежавах само този един-единствен миг. Ако исках да остана себе си, поне докато ме държаха жив, трябваше да направя нещо тук и сега.

Извъртях се бързо към единия пазач, грабнах меча му и го хвърлих към графа с последните си останали сили. Мечът се преобърна един път във въздуха като цирков нож и се заби в

облегалката на стола му. Остана да се клати така за миг, след което се строполи върху мраморния под. От месестата част на ухото на графа върху бялата му яка падна една-единствена капка кръв и обагри края ѝ в червено.

В началото всички стояха като вцепенени. След това стражите се хвърлиха върху мен и ме събориха на пода. Причерня ми. Нищо не можех да видя вече, но чувах. Чувах гласа на графа.

— Искам да го бичувате — рече той студено. — Утре, в двора на замъка, така че всички да могат да видят. А когато свалите цялата кожа от гърба му, може да последва Рауенс. В морето, при змията.

Върнаха ме отново в тъмницата, но не при Маша и старите ми другари. Вместо това отключиха една друга решетка.

— Ехо, Давин — извика Маша. — Какво става?

Не можех да кажа нищо, но един от пазачите отговори вместо мен.

— А, просто ще пренощува в каменния ковчег, а утре ще го видите в Двора за наказания.

— Какво е направил?

Сега отговори учителят Вардо.

— Оскърби и нападна негово височество графа. А утре всички вие ще видите какво очаква онзи, който пролива графска кръв.

Не само от килията на Маша, а из цялото подземие се разнесе шепот.

— Означава ли това, че го е ранил? Давин, прониза ли го?

— Мълчи, куче — изръмжа един от стражите. — И внимавай!

Из подземиято отново се разнесе шепот. След това се чу един друг звук. Ритмично почукване — чук, чук, чук. Маша удряше по пръчките на вратата с веригата на крака си.

— Престани! — изрева един от пазачите.

Но Маша не престана. И не остана единствен. Чук, чук, чук. И останалите затворници започнаха да тропат — по решетките или по оковите на краката си. Шумът се засилваше все повече и повече, докато не се превърна в един адски спектакъл, и колкото и да викаха и крещяха пазачите, не можеха да спрат мъжете.

— Изведете го оттук — заповяда капитанът. — Иначе никога няма да спрат.

Наполовина ме носеха, наполовина ме влачеха по един дълъг тъмен коридор. Но шумът зад нас не заглъхваше, точно като публика, която пляска на жонгльор или на играч на въже и иска да го върне на бис.

Хвърлиха ме в една малка студена дупка, която бе толкова къса, че дори не можех да се изпъна. Явно това бе каменният ковчег.

Учителят Вардо стоеше на прага и ме гледаше. Все още не можех да разгадая какво си мислеше. Облеченото му в черни дрехи тяло бе все така черно, а бледото, гладко лице — все така безизразно, както винаги. Дали ако бях уцелил него с меча, щеше да прокърви?

Но сега в главата ми бе настъпил покой. Тишина и покой. Шепотът бе изчезнал. Но все още можех да чуя ритмичното тропане на затворниците — някъде много, много далеч, и много слабо.

— Аз спечелих — рекох на каменното лице. — Ти загуби, а аз спечелих.

Вардо не ми отговори. Врътна се и излезе, а пазачите заключиха и ме оставиха в мрака.

ДИНА РАЗКАЗВА
VI. СЯНКАТА НА СМЪРТТА

УЧИТЕЛ И СЯНКА

На планинския път нямаше никакви други хора освен нас. Никой не ни пресрещна, никой не ни изпревари. Цял ден не видяхме нито една къща. През нощта Сезуан хвана голям червен гущер и го уби с камък.

— Дали става за ядене? — попитах недоверчиво.

— Може да опитаме — рече Сезуан, докато разпаряше гущера и вадеше вътрешностите му. — Във всеки случай не е отровен.

Накладохме неголям огън и сварихме малко вода. Нямахме хубав чай, но бях набрала по пътя малко валериана и испански кервел. Те не бяха кой знае колко хранителни, но успокояваха стомаха и създаваха поне леко усещане на ситост. Увихме гущера с листа и го сложихме на въглените. Гледах подозрително зеленото руло, но то постепенно започна да пуши и да почернява отгоре. Дали наистина ставаше за ядене?

Сянката хвърли чашата си така, че валериановият чай се плисна на всички страни.

— Лошо е на вкус — сопна се той.

Погледнах го раздразнено. Той седеше и се чешеше по гърдите с едната ръка като бълхясало куче. След като бе прекарал на магарето по-голямата част от деня, привечер се посъвзе и дори извървя пеша последната част от пътя. Беше хубаво, че отново можахме да закрепим дисагите на гърба на магарето, вместо да ги мъкнем сами, но ако питате мен, бих предпочела Сянката да бе продължил да спи. През последния час не бе правил друго, освен да се оплаква и мрънка. Сякаш водехме едно голямо тригодишно дете със себе си. Беше непоносим от Мели. Десет пъти по-непоносим.

Той припълзя до мен, без да се изправи. Бедният ми стомах се обърна от киселата му миризма и за малко да повърна валериановия чай.

— Сянката е гладен — рече той и съвсем се наведе към мен. — Сянката е ужасно гладен.

Не издържах повече. Избутах го и се изправих, но той ме хвана за глезена с мръсната си, груба ръка и изсъска:

— И децата стават за ядене — по-вкусни са от гущерите!

— Пусни ме! — заритах с крак, за да се освободя, но той бе посилен, отколкото човек можеше да предположи, като види колко е кльощав.

— Остави я — рече Сезуан остро.

Сянката го послуша. Но ме погледна лошо.

— Ще настъпи денят на отмъщението — изръмжа той. — Сянката ще стане учител, учителят — сянка, а смъртта ще се нахрани с малки момиченца!

Отдалечих се заднешком от него, докато гърбът ми не се опря в топлия хълбок на магарето и нямаше как да продължа. Цялото ми тяло бе изтръпнало и ме сърбеше, сякаш бях преспала в слама, пълна с мравки. Той сигурно не говореше сериозно за това с децата. Или пък наистина го мислеше? Не, каза го само за да ме изплаши. Естествено, че бе така. И въпреки това... имаше нещо в погледа му, в цялото му същество, в кокалестите ръце, в грубата кожа, във вонята... Ако някой можеше да яде малки деца, то това би бил някой точно като него. Някой, който се придвижваше в сенките и вонеше, сякаш се бе хранил с каквото намери, живо или мъртво, прясно или развалено. Като огромен лешояд без криле. А Сезуан искаше да спя в един бивак с него?

— По-добре няма да стане — каза баща ми и избута от въглените напълно почернялото, увито в подправки руло. Разряза го с ножа си и раздели димящия гушер на три.

Сянката излапа своя дял на четири бързи хапки. Аз гледах подозрително своята порция. Месото бе светло, почти като пилешко. Откъснах едно малко парченце с пръсти и го сложих в уста. Нямаше никакъв специфичен вкус, нито горчив, нито сладък, просто на леко изгоряло. Изядох и остатъка. Не бе кой знае колко и стомахът ми се разбунтува недоволен — щеше ми се да имаме още един гушер.

— Легни да поспиш — каза ми Сезуан. — Сигурно си уморена.

Да, бях уморена. Съвсем капнала. Но... смеех ли да заспя? Погледнах крадешком Сянката. Можех ли да се унеса в сън, когато той лежеше само на една ръка разстояние?

— Спи — повтори баща ми.

Това означаваше, че щеше да ме пази. Щеше да остане буден и да внимава Сянката да не ми направи нещо. Легнах на земята и заспах веднага щом се завих през глава, въпреки страха и въпреки гладния ми стомах, който бе получил само една трета от гущера и малко валерианов чай.

Сънувах. Добре осъзнавах, че бе сън, защото познавах студа на мрачното подземие. Тъмницата. Но къде бяха змиите? Последния път тук имаше змии. И къде беше Давин?

Той не е тук.

Думите прозвучаха като шепот в главата ми, без да са изречени от някого. Настръхнах от студ и страх. Ако Давин не бе тук, къде бе тогава? Почти нищо не виждах. Някъде отгоре се процеждаше съвсем слаба, бяло-синя светлина, като лунна. Докоснах стената. Бе слузеста, грапава и влажна като тялото на охлюв. Къде бе Давин?

Пристъпих несигурно напред. Петите ми затънаха във влажната земя. Земя? Бях очаквала подът да е от камък, твърд и студен. Къде се намирах? Какво бе това място? Като хралупа на язовец, но много по-голяма.

— Давин? — извиках предпазливо, не много високо. Никой не ми отговори, а гласът ми прозвуча тихо и беззвучно. Нямаше ехо.

След това кракът ми затъна още повече в земята, толкова много, че се препънах и паднах. Блъсна ме миризма на влажна пръст, на разложено. Ръцете ми напипаха нещо. Не бе пръст или камък.

Дрехи. Тяло.

— Давин? — затърсих слепешком в мрака, разравях пръстта с ръце, хванах го и го вдигнах...

Бледата светлина освети лицето му. По устата и носа му имаше тъмна влажна пръст. Очите му бяха затворени, но не защото спеше.

Той не е тук.

Не. Не беше тук. Вече не. Това не бе никаква тъмница, нито пък хралупа на язовец.

Бе гроб.

Разплаках се. Усетих как топлите сълзи се стичаха по студените ми страни. Бе сън. Бе само сън. Знаех го и въпреки това бях толкова уплашена и ужасена, че не можех да спра да плача. Не можеше да е истина. Не знаех дали Давин бе жив. Ами ако сега в действителност

лежеше в някоя тъмна дупка, мъртъв и наполовина заровен. Мисълта за това бе непоносима.

— Шшшщтт — някой ме докосна. По бузата. Нежно и внимателно с пръст.

Сезуан. Може би отново щеше да ми запее. Дано да искаше. Щеше ми се да остана да лежа така, докато баща ми ми пее и прогони кошмара.

— Шшшттт — промълви той отново.

Отворих очи. И изкресях до небето. Защото това не бе Сезуан. Не бе баща ми. Сянката ме бе успокоявал, неговият груб пръст бе изтрил сълзите ми.

— Остави я на мира! — Сезуан се изправи объркан. Погледът му бе мътен и замъглен от съня, но той хвана Сянката за ръката и почти го изхвърли от мен. — Казах ти да стоиш далеч от нея!

Сянката изсъска като котка.

— Момичето плачеше — рече той. — Сянката нищо не е направил, Сянката я успокояваше!

Приличаше на малко момче, което току-що бе обвинено за нещо, което не бе извършило. Дори започнах малко да му съчувствам. Да, колко добре ми бе познат този гняв, гневът от това да си несправедливо подозиран. Всеки път, когато наричаха мен или мама вещици, всеки път, когато ни шепнеха зад гърба, се чувствах точно като Сянката сега. Или поне така си мислех. Кой ли можеше да каже какво точно изпитваше Сянката?

Сезуан стоеше изправен, забил поглед в земята. Бе толкова уморен, че тялото му се олюляваше.

— Извинявай — промълви той. — Мислех, че ще успея да остана буден, но... Ще трябва да поспя, поне малко.

Сезуан вдигна глава и погледна Сянката.

— Ела тук — рече му той.

— Защо? — Сянката изглеждаше недоверчив. — Какво ще прави учителят със Сянката?

Сезуан докосна флейтата с едната си ръка.

— Казах ти да дойдеш тук.

Сянката впери очи във флейтата.

— Може ли сянката да получи един сън?

— Просто ела тук. Легни.

Сезуан бързо сръза част от въжето на магарето.

— Сянката не иска да го връзват!

— Прави каквото ти кажа — рече Сезуан рязко. — Или това ти бе последният сън.

Устните на Сянката затрепериха. Цялото му тяло затрепери.

— Учителят е зъл! — изсъска той. — Учителят е лош със Сянката!

Но той въпреки това легна и се примири, че Сезуан уви единия край на въжето около ръцете му, а другия около същия лавров храст, за който бе завързано магарето.

Струваше ми се, че трябваше да го защитя. Да кажа на Сезуан, че само се бе опитал да ме успокои и леко бе погалил бузата ми. Но самата мисъл, че ме бе докоснал... Може би щеше да го направи отново, ако бе свободен. Докато спях. Прехапах устни и си замълчах.

Сянката обаче не млъкваше. Сипеше порой от обиди и заплахи към „злия учител“. А когато не му останаха думи, започна да реве с едно протяжно, обвинително „уааааааа“, като изтощено пеленаче или ранено животно. Сезуан се опита да го накара да млъкне, но той се развика още повече.

— Ела, Дина — рече баща ми. — Малко ще се отдалечим. Ще отидем от другата страна на онези скали там. Като не може да ни вижда, рано или късно ще спре.

Но не стана така. Ревът прерасна във вой веднага щом се скрихме от погледа му. Цялата долина го чу. Ако някъде наблизко имаше разбойници, нямаше съмнение, че щяха да ни открият без проблем.

— Ако продължи така няма да можем да мигнем — казах аз мрачно. — Не можеш ли... просто да му подариш един сън?

Сезуан потри чело с поизцапаната си ръка. Всъщност с доста мръсната си ръка. Ризата му бе побеляла от прахта по пътя и засъхналите петна пот, а под уморените му очи имаше големи сенки. Вече нямаше нищо общо с добре облечения самоуверен господин, който ни бе поканил на вечеря в оранжерията на „Златния лебед“.

— Това ще влоши нещата — отвърна ми той. — Мисля, че всеки сън го подлудява още повече. А и за мен не е лесно. Това... ме изтощава.

— Той ли уби Пес?

Сезуан кимна.

— Да. Аз... повярвай ми, никога не съм искал да ти сторя зло. Искрах само... да видя дъщеря си. Да я опозная. Не подозирах, че майка ти... че ще се получи така.

Погледнах го изпитателно. Не ми хареса, че отрича вината си по този начин. А още по-малко, че я прехвърля на мама. Бе почти пълнолуние и под светлината на луната заобикалящите ни скали бяха бледи като кости. Луната се отразяваше в очите на Сезуан и в сребърната змия на ухото му. Чувах как Сянката реве от другата страна на скалите и вика своя „зъл учител“.

— Значи вината съвсем не е твоя? Ти нищо не си сторил, а всички останали са виновни. Така ли е?

Казах го, но не можех да позная гласа си. Бе толкова твърд, толкова режещ. Той потръпна, сякаш го бях набола с игла.

— Не аз убих кучето ти! И аз... аз го наказах за това.

— Как?

— Пратих му кошмар вместо сън. И му казах, че не искам да го виждам повече.

Сезуан извърна поглед.

— Но това май не се оказа добра идея. След случилото се той стана... вече не можеше да е сред хора. Но въпреки това продължи да ме следва. И започна да ти завижда, усети, че ти си застанала между нас. Тогава със змията... той почти не те уби, Дина! А когато нападна малкото момиченце... Заради него ви прогониха от селото.

— Значи за всичко е виновен Сянката, а не ти? *Ти няма за какво да се срамуваш?*

Не бе нарочно. Не можех да се овладеея. Изведнъж гласът на Жрица на срама се бе върнал. Сезуан вдигна глава и ме погледна в очите. Нямаше друг избор.

— Не — промълви той. — Срамувам се.

— За какво?

— Не аз убих кучето ти. Не моята ръка хвърли змията от дървото. Не бях аз. Но аз съм виновен, че Сянката е такъв днес.

Зърнах нещо, някакъв спомен. Едно малко момченце, което не можеше да заспи. Едно по-голямо, което му пееше.

— Той е твой брат! — възкликнах аз.

— Наполовина. Син на майка ми от друг баща.

Едната му ръка докосна крадешком обещата му. Мисля, че бе несъзнателно.

— Майка ми имаше дванайсет деца — каза той със странен, уморен глас. — В името на рода. Всичко бе *в името на рода*. За да може *дарбата* да става все по-силна, а семейството — все по-могъщо.

Устните му помръднаха, но не бях сигурна дали бе усмивка.

— Тя побесня, когато майка ти избяга. Всички вкъщи трепереха от страх седмици наред. Но макар да търсихме, докато конете ни грохнаха от умора, не можахме да открием Мелусина. За първи път срещях някого, който дръзваше да застане срещу майка ми, и да му се размине.

Замислих се какво ли щеше да се случи, ако мама не беше избягала. Колко различен щеше да е животът ми. *Всички вкъщи трепереха от страх...* Не, трябваше да се радвам, че никога не бях срещала майката на Сезуан. Баба ми. Думата ми се стори странна.

— Как е успяла да се грижи за толкова много деца?

— Всъщност не се грижеше. Интересуваше се само от тези от нас, които притежаваха дарбата. Останалите бяха оставяни на грижите на прислугата.

— Доста странно отношение към децата!

Той поклати леко глава.

— Да, сигурно е така. Но когато си част от такова семейство, не се замисляш особено. И нейната собствена майка бе постъпила по същия начин. И майката на майка ѝ преди това. В името на рода.

Стори ми се, че в думите му имаше... студенина. Спомних си гласа на собствената ми майка. „*Майка ти те изпрати при мен, както се праща жребец при кобила, защото смяташе, че ще създадем интересно поколение.*“

Мда-а-а, студено беше. Дори и аз... почувствах същата студенина.

— Когато бях малък, се гордеех с това да съм едно от истинските деца на майка ми — рече Сезуан със странен горчив глас. — Така ни наричаше. Тези, които не я бяха разочаровали. Сега се чудя дали отгледаните от прислугата не се оказаха най-щастливите от нас.

— Сянката едно от истинските деца ли беше?

— Назим. Назим... беше на границата. Няколко пъти попадна в другата група, но после винаги успяваше да направи нещо, което да

убеди мама, че си струва да му обърне внимание. Накрая го остави на моите грижи, за да ме изпита. Ако успеех да събудя дарбата на Назим и да го науча как да я използва, тя щеше да ме смята за напълно готов.

Сезуан несъзнателно хвърли поглед назад, към мястото на стария ни бивак, откъдето все още можеше да се чуе воят на Сянката.

— Назим беше на дванайсет. Аз — на двайсет и една. И двамата бяхме твърде млади.

Вдигнах бързо глава. Нима Сянката... Назим наистина беше десет години по-млад от Сезуан? Като ги гледаше човек днес, много трудно би повярвал. През повечето време Сянката приличаше на старец, макар и да говореше като дете.

— Бях силен и се гордеех с възможностите си. А Назим... толкова много искаше. Искане да бъде един от нас, от истинските. Но дарбата му бе слаба. Колкото и да се опитваше, колкото и да го учех, не се получаваше. Аз му дадох праха за сънища.

Сезуан срещна погледа ми. Очите му бяха като дупки, тъмни и лишени от блясък.

— Не заради него самия — рече той дрезгаво. — Или поне не само заради него. А защото аз самият не можех да понеса загубата. Искане да издържа изпита. Искане да стана учител. И станах.

Сезуан намокри устни и за миг затвори очи. След това се насили и отново ги отвори.

— Станах учител. А Сянката стана сянка. Не веднага. Но постепенно. Назим... се топеше, ден след ден, година след година. И накрая от него остана само Сянката. Той вярва, че съм откраднал душата му и че един ден ще успее да ме принуди да му я върна. Учителят ще стане Сянка, Сянката ще стане учител. Мисля, че и сама го чу.

Аз потръпнах и кимнах. Деня на отмъщението, така го бе нарекъл. „Този ден Смъртта ще се нахрани с малки момиченца.“

— Донякъде е прав — рече Сезуан бавно. — Може да се каже, че откраднах душата му. Но се страхувам, че никога няма да си я върне.

Най-накрая Сянката млъкна. Може би бе заспал. Лежах увита плътно с одеялото. Последните остатъци слънчева топлина отдавна бяха напуснали скалите и студът хапеше ушите и носа, ако човек не се

завиеше добре. Бях жадна и гърлото ми бе пресъхнало, но бях толкова уморена и премръзнала, че не ми се ставаше да потърся меха.

— Сезуан? — прошепнах въпросително. Все още не ми идваше отвътре да го нарека татко.

— Ммм — гласът му бе сънлив.

— Ако Сянката остане с нас... никога няма да успеем да влезем в крепостта Сагис.

Той въздъхна.

— Да. Няма да е възможно.

— Но... какво ще правим тогава?

Помълча известно време и сетне каза:

— Не го мисли.

— Трябва да освободим Давин и Нико.

Искаше ми се да му разкажа за съня си, но не посмях. Сякаш щеше да стане по-реален, ако го споделях на глас. Сякаш смъртта слушаше по някакъв начин и щеше да приближи брат ми, ако споменех името му.

— Ти обеща!

— Да. Обещах.

Чух, че се размърда — може би се обърна на другата страна.

— Легни сега и спи.

— Но...

— Ще измисля нещо. Спи.

Отне ни още шест дни да стигнем до Сагия — селото, което лежеше в подножието на крепостта Сагис. Всяка миля бе кошмар. Имахме много малко храна, защото не можехме да позволим на Сянката да се доближава до други хора, а и почти не спяхме, тъй като се налагаше да го връзваме през нощта, а когато го правехме, той започваше да вие както първия път. Невероятно е колко силна омраза можеш да започнеш да изпитваш към човек, който те държи буден нощ след нощ. Накрая горещо желаех изобщо да не се бе раждал. Или да се бе родил някъде толкова далеч, че никога да не ми се бе наложило да видя тънките му грозни пръсти, да подуша киселата му миризма и да чуя пронизителния му глас.

Сега стояхме в малка дюлева градина, точно до селото. Дюлите все още бяха съвсем малки зелени плодчета, напълно неядливи. Бяхме чули обаче, че долу, в селото, има три странноприемници. Само да

можехме да наемем стая в някоя от тях, да се нахраним, да се наспим и да си отпочинем истински. Единственото, за което се молех, бе една нощ спокоен сън. Само една нощ. Искаше ми се да вярвам в несломимите способности на Сезуан като черен магьосник. Искаше ми се да вярвам, че щеше да успее да се промъкне в крепостта Сагис, да спаси Давин и Нико и да избяга незабелязано. Бяхме толкова близо. Ако леко отметнех глава назад, можех да видя назъбените сини стени на крепостта. Можех да видя къщите в Сагия, с острите им фронтони, тъмните, покрити с плочи покриви и насмолени капаци на прозорците. И главната порта. Щеше да ми отнеме по-малко от час да сляза долу. Но със Сянката няхахме никакъв шанс да влезем в селото, камо ли да преминем незабелязано през Сагия, да продължим нагоре, по планинския път, над леговището на драконите, за което бяхме чували, и да преминем през огромната черна порта на крепостта Сагис.

— Каза, че ще измислиш нещо — прошепнах осъдително на Сезуан. — Какво мислиш да правиш? Да го завържеш и да го оставиш? Да го затвориш в някоя пещера? Трябва да направим нещо.

— Дина — отвърна ми той тихо. — Престани да ме тормозиш.

Не изглеждаше добре. Бе изнемощял, болен и уморен. И това не бе всичко. Очите му бяха... странно мъртви. Може би наистина бях сгрешила, като го тормозех, както сам се бе изразил. Но аз също бях уморена. И гладна, и отчаяна. Защото Давин и Нико бяха затворени в крепостта Сагис вече... вече доста дни, бях им загубила сметката. Повече от седмица, може би две. Всичко можеше да им се случи за това време.

— Ти ми обеща — казах аз. — Сключихме сделка. Ако сега ме измамиш, то... то вече не искам да ти бъда дъщеря.

Неочаквано ме заболя от думите ми, защото вече бях започнала да гледам на него като на мой баща.

Той остана мълчалив ужасно дълго време. Страхувах се, че ще започне да ми обяснява как нищо не може да се направи и че трябва да поемем обратно към вкъщи. Може би никога не е било възможно. Може би ми бе внушил всичко, за да ме отдели от мама? Цялата истина, само като си го помислих. Но мама го вярваше, нали? Вярваше, че той можеше да го направи. Просто не искаше да плати исканата цена.

— Изчакай ме до портата — рече ми той.

Сърцето ми подскочи. Бе *измислил* нещо. Но защо не искаше да ми каже какво?

— Сезуан...

— Върви — повтори той. — Няма да се бавя.

Той свали флейтата от колана си и аз кимнах сама на себе си. Щеше да даде на Сянката сън. А когато той се събудеше, щяхме да сме от другата страна на портата. Само да не тръгнеше след нас. Знаех, че можеше да е доста хитър, ако му се наложеше. Колко дълго можеше да го накара Сезуан да спи?

Сянката, който се опитваше да яде зелените дюли, се обърна, сякаш имаше някакво шесто чувство, което му подсказваше кога Сезуан докосваше флейтата.

— Сън — прошепна той. — Да не би учителят да иска да прати на Сянката сън?

— Да — отвърна Сезуан. — Дина. Върви. Чакай ме долу.

Тръгнах надолу по пътя. Върховете на обувките ми съвсем пожълтяха от прахта. От двете страни на пътя растяха магарешки бодили с човешки бой, а в синьо-лилавите им цветчета жужаха пчели.

Сезуан започна да свири зад мен. Направих още няколко крачки. След това краката ми спряха от само себе си.

Мелодията не звучеше като последния път, когато прати на Сянката така лелеяния сън. Нито когато го накара да напусне скривалището си. Всъщност никога преди не бях чувала Сезуан да свири така.

Беше много хубав ден. Слънцето грееше на небето, закривано само от няколко рехави облачета. Но изведнъж се замислих за лунната светлина. За лунната светлина и за мекия благоуханен летен мрак. Ако някоя птица чуеше тези тонове, щеше да си спомни за гнездото си. Козлето щеше да намери майка си. „*Вкъщи* — шепнеше флейтата. — *Подслон. Отмора. Трябва да спиш сега.*“

Дали си въобразявах или наистина стана по-тъмно? Къде бе осеяното с детелина поле, чийто аромат усещах? Един гълъб, който бе кацнал в офиката малко по-напред, се попощи по гърдите и пхна главичка под крилото си. Пчелите вече не жужаха в крайпътните трънаци. Дори вятърът утихна.

— Почини си — шепнеха тоновете. — Спи. Спокойно. Нищо не може да ти се случи.

Беше красиво. Невероятно красиво. Като при залез. Като ледени кристали точно преди да се разтопят. Въпреки това цялото ми тяло бе започнало да трепери. Изведнъж си спомних съня си. За Давин. *Той вече не е тук.* Наполовина погребан, със затворени очи... Флейтата не спираше.

Затвори очи. Отпусни се.

Сърце, почини си. Спри.

— Не!

Трябваше да го изкрещя, но от устните ми не се отрони нито звук. Сякаш флейтата бе отнела дъха ми и гласът ми бе изчезнал с него. Пъхнах пръсти в ушите си и се опитах да заглуша звуците. Заолюлявах се с вдървените си крака — не към портата, а обратно към дюлевата градина. Не можех по-бързо, а и това нямаше значение, защото знаех, че бе късно.

Флейтата замлъкна. Изведнъж и вятърът, и слънцето, и острата миризма на прах, бодили и градински чай се върнаха. Гълъбът от дървото плясна с криле и отлетя.

Сезуан бе облегнал гръб на една дюля. Сянката бе отпуснал глава в скута му. Тялото му бе безжизнено, сърцето му не биеше, гърдите му не дишаха. Знаех, че бе мъртъв.

— Ти го уби! — рекох аз. — Ти... Ти го уби с мелодията си!

В началото Сезуан не ми отговори. Флейтата лежеше на земята, а ръцете му бяха празни и отпуснати. Изглеждаше така, сякаш самият той бе мъртъв.

— Казах ти да чакаш при портата — промълви той накрая. Гласът му бе слаб като тънка прокъсана връв и дори не се опита да отрече или да се защити. Вместо това ме погледна учудено. — Плачеш ли, Дина? Плачеш за него?

— Разбира се, че плача!

— Но... той ти стори толкова злини.

Не му отвърнах. Сезуан продължи да ме гледа, сякаш не можеше да разбере защо плачех.

— Щеше да ни издаде — каза баща ми накрая, сякаш това бе основателна причина.

— Но това не означава, че може... Човек не бива просто да...

Но аз всъщност сама го бях помолила за това. Собствената ми вина ме прониза като счупено стъкло. Тялото ми се разтресе от едно

сподавено ридание.

Сезуан бавно се изправи. Той тръгна към мен, вероятно, за да ме успокои, за да ме прегърне. Но единственото, което виждах, бяха ръцете му, елегантните му, красиви ръце на флейтист, които току-що бяха отнели човешки живот. Аз пристъпих назад, не исках да ме докосва.

Той спря. Гледа ме дълго, а от погледа му ме заболя.

— Аз... ще трябва да го скрия — каза ми той. — Да го погребя. Остани тук, докато се върна.

Сезуан се наведе и вдигна Сянката на ръце, все едно носеше дете. Изглеждаше сякаш мъртвото тяло бе съвсем безтегловно.

Аз нищо не казах. Все още цялата треперех, като куче, което току-що бяха набили. Щеше ми се никога да не го бях срещала. Щеше ми се никога да не бях срещала нито един от двамата, нито него, нито Сянката. Искях вкъщи. Вече нямах дом. Може би дори и майка нямах, защото коя жена би искала дете от такъв баща? Беше го убил с мелодията си. Бе откраднал дъха му, бе накарал сърцето му да спре и го бе убил със змийската си дарба. И не можеше да разбере защо плачех?

Стоеше там с мъртвия си полубрат в ръце, а лицето му ми бе съвсем непознато, сякаш го виждах за първи път.

— Дина, говоря сериозно. Остани тук.

— Да — отвърнах му аз.

Не посмях да се противя.

ЕДИН МЪРТВЕЦ

— Не искаш ли да хапнеш нещо?

Поклатих мълчаливо глава.

— Дина.

Той бутна чинията към мен.

— Имаш нужда от това.

Вгледах се в мъртвото пиле, което лежеше там с щръкнали препечени крака. Може би се бе разхождало и кълвяло зърно по двора дори тази сутрин. Преди някой да го хване, да му отсече главата, да го оскубе и да го опече. Усещах кисел вкус в устата си, сякаш току-що бях повърнала. Точно сега не можех да ям мъртво пиле. Всъщност не бях сигурна, че някога отново щях да мога да ям нещо мъртво.

— Яж.

— Не съм гладна.

Той се озърна набързо в помещението.

— Хората гледат.

Беше ми все едно.

— Накарай ги тогава да гледат нещо друго — отвърнах му аз с горчивина. — И без това много те бива в лъжите.

Сезуан леко потръпна, но лицето му си остана все така безизразно, както и след като уби Сянката.

— Много съм уморен, Дина — рече той тихо. — Ти също. Ако не се храниш, ще се разболееш. Можем ли да си позволим да останем тук няколко дни, докато се оправиш след това? Мисля, че ти знаеш най-добре.

Мразех го. Мразех ръцете и гласа му, студения му разум, който винаги представяше нещата така, че не ти оставяше избор. О, колко го мразех само. Но хапнах малко хляб.

Оказа се неочаквано трудно да влезем в Сагия. Пазачите при портата поискаха всякакви възможни документи, с които ние не разполагахме.

— Пътническите ви документи — извикаха те.

Хората тук явно трябваше да имат разрешение от графа, издадено на къс пергамент, за да могат да се придвижват от град в град. Бях вярвала, че Сезуан ще успее да ги убеди, че изискан господин като него нямаше нужда от подобни неща, но той просто стоеше там, все така уморен и мръсен, сякаш не бе Черен магьосник, а само един прашен изтощен мъж, който водеше със себе си магаре и едно уплашено и мълчаливо момиче, което представяше като своя дъщеря. Накрая бе принуден да плати сума, която пазачите наричаха глоба. Наложих се да продадем магарето, за да можем да си позволим стая в „Черния дракон“, най-евтината от кръчмите в Сагия.

Сезуан изяде остатъка от пиленето. Струваше шест марки и Сезуан трябваше да плати предварително на съдържателя, за да ни сервира. И той щеше да успее да убеди крепостната стража да ни пусне при Нико и Давин? Тежко чувство на безнадеждност обзе цялото ми същество.

— Трябва да поспя малко — рече ми той. — Смятам, че това се отнася и за теб. Във всеки случай ще се качиш горе с мен и ще си легнеш.

Не ми бе трудно да разбера, че последните му думи не търпяха възражение. Последвах го нагоре по стълбите. Имаше право. Хората ни гледаха. Може би рядко виждаха чужденци?

Открихме, че това всъщност не бе стая, а ниша с изтъркана завеса от груб лен, която бе толкова избеляла, протрита и износена, та едвам се забелязваше, че някога е била синя. Имаше легло със сламен матрак и две закачалки, на които да окачим дрехите си. Това бе всичко.

— Легни от вътрешната страна — рече ми той.

Да не би да се страхуваше, че можех да се измъкна, докато спеше? Или може би все още искаше да ме пази? Не знаех. Бях толкова уморена, че ми беше все едно.

От матрака се носеше ужасна воня на кисело, която ми напомни за Сянката. Но аз се загърнах в одеялото си, легнах и веднага заспах.

Събудих се следобед, защото леглото се разскърца. Сезуан бе станал. Дали бе спал? Изглеждаше също толкова изтощен, колкото и по-рано.

— Ще се кача до крепостната порта — рече той, като видя, че съм будна. — Трябва да видя кой отключва и заключва.

Нищо не му казах.

— Мога ли да те оставя сама, Дина?

Какво искаше да каже? Да не би да ме питаше дали няма да избягам или дали ме бе страх да остана сама?

— Просто върви — казах му аз.

Но той продължи да ме гледа, сякаш не бе сигурен.

— Върви! — рекох аз.

— Поспи още малко, ако можеш. Скоро ще се върна.

После най-накрая излезе.

Известно време останах да лежа. Гледах в дъските на тавана. Някога явно са били белосани, но сега бяха сиво-жълти и се люпеха, сякаш вътре бе влизал дъжд. От пукнатините висяха парцали и странни топчета паяжина, които приличаха на повърнато от сова. Таванът на нашата ниша имаше единадесет дъски. Преброих ги. След това затворих очи и се опитах отново да заспя, но сънят не ме споходи, макар че бях уморена.

Пиеше ми се вода. Чувствах и лек глад. Пет залька хляб не можеха да заситят задълго, особено ако стомахът ти бе празен като моя.

Преброих таванските дъски още един път. След това се изправих и преброих дъските на пода или поне тези от тях, които се виждаха от леглото. Не ми отне много време. Бяха само четири. След това станах на крака, пооправих косата си с пръсти и слязох в кръчмата.

Този следобед нямаше много гости в „Черния дракон“. Един калайджия седеше и хапваше ранна вечеря, заобиколен от стоката си. Освен него имаше още двама старци, които пиеха бира и играеха на зарове. Така че не можеше да се каже, че кръчмарят бе особено зает. Въпреки това изобщо не ме забеляза.

— Извинете — започнах аз предпазливо.

Не помогна. Изглеждаше съвсем погълнат от играта на двамата старци.

— Извинете!

Казах го малко по-високо. Достатъчно, за да се види принуден да ме погледне.

— Да — рече ми той не особено учтиво.

— Може ли да получа малко вода? А може би и малко хляб?

— Къде е баща ти?

— Излезе..., но скоро ще се върне.

— Е, значи можеш да изчакаш, докато се върне.

За един кратък миг ми се прииска да притежавах дарбата на Сезуан, за да мога да въртя кръчмарите и всякакви други като тях на малкия си пръст. Щях да остана много доволна, ако успеех да накарам сърдития, неуслужлив мъж изведнъж да започне да ми се кланя и умилква. Но тогава си спомних нещо друго. Флейтата. Сянката. Да можеш да *отнемаш живот* със свирнята си. Почувствах се толкова зле, че няхах сили да споря с един глупав съдържател.

— А поне малко вода? — помолих се аз.

Наистина бях ужасно гладна, а това не бе едно от изисканите места с умивалник и кани с вода по стаите.

— На площада има извор — рече той и кимна към отворената врата, която водеше навън към двора. — Предполагам, че можеш да пиеш оттам като всички останали хора.

Явно не можех да очаквам повече. Проврях се покрай масата, на която седяха старците, и излязох навън.

„Черният дракон“ се намираше в една тясна и стръмна уличка, заобиколена от небоядисани каменни стени и прозорци с криви прогнали капаци. Това със сигурност не бе хубавата част на селото. Уличката бе пълна със слама, магарешки изпражнения и други нечистотии. Малко по-надолу беше площадът, за който ми каза кръчмарят. Той бе обграден от други стръмни улички. В центъра му растеше едно-единствено дърво — крива малка рябина. Намерих и извора. Водата се изливаше през един чучур в каменно корито. До него бе седнала старица, която плетеше. Наведох се, за да отпия от струята.

— Ей — рече жената. — Не забравяй шилинга за графа.

— Какво? — възкликнах аз.

Тя присви очи и ме погледна.

— А-а-а, ти не си тукашна — добави тя.

Кимнах с глава.

— Не съм. Тук съм с... с баща ми. Скоро ще продължим пътя си.

— Тази вода е на графа, разбираш ли. Трябва да платиш един меден шилинг, за да пиеш от нея.

За първи път чувах подобно нещо. Дори в Сагислок, където иначе всичко бе много скъпо, не се бяха сетили да искат пари за изворна вода.

— Но... тя си тече през цялото време — рекох аз.

Не мислех, че имаше кой знае какво значение, ако отпиех няколко глътки.

— Да, но такъв е законът — рече жената и продължи. — А как иначе щеше да се изхранва една бедна пазителка на извори като мен?

— Но аз нямам пари.

Тя ме погледна, издад плетката.

— Дори един шилинг?

— Да.

— Хмм. Ами тогава слез долу при езерото, съкровище. Там можеш да пиеш безплатно. Но се пази от змията.

— Змия?

— Ама ти откъде идваш, съкровище? Всички знаят за змията.

Не и аз. Но не ми харесваше мисълта да се набивам много-много на очи, затова просто кимнах.

— А-а-а, да, змията.

След това бързо продължих напред, преди да ме е заразпитвала откъде идвах и коя бях.

Видях как водата на езерото проблясваше в долния край на една дълга стръмна улица. Всъщност не исках да се отдалечавам много от „Черния дракон“, а и Сезуан сигурно щеше да се ядоса, а можеше и да се притесни, ако не бях там, когато се прибереше. Но нямах с какво да платя нито на старицата, нито на сърдития кръчмар, а бях толкова жадна, че чак ме болеше главата.

Не бях изминала и половината път, когато едно малко гологръдо момченце със зачервено лице премина тичайки покрай мен, като викаше:

— Мамо, мамо! Мъртъв човек. Там има мъртъв човек.

Детето изобщо не ме забеляза, толкова бързаше.

Мъртъв човек? Сърцето ми се сви и неволно си помислих за Сезуан. Дали не бяха намерили Сянката? Забелязах малка група хора долу на брега, които се бяха скупчили около нещо. Затичах се толкова бързо, че шумът от стъпките ми отекна между къщите. Стигнах до

хората и започнах да се провирам напред, без да обръщам внимание на ударите, които получавах.

— Вижте — рече един със страхопочитание в гласа. — Змията го е докопала. Но явно го е изплюла!

Мъртвецът лежеше на кея в локва морска вода. Тъмната му коса бе полепнала по челото и бузите. Бе ужасно блед, почти син, като се изключат хилядите кървящи драскотини и рани.

Не бе Сезуан, нито Сянката.

Бе Нико.

НИТО ЕДИН ЧОВЕК

— Да извикаме ли стражата? — попита някой.

— И защо? — намеси се друг. — И без това си навират носа, където не им е работа.

— Но... той е мъртъв.

— И какво от това? Не може да се оплаче. Винаги можем да го хвърлим обратно на змията.

Нико се закашля.

Не особено високо или силно, по-скоро издаде един хриплив звук, който обаче накара повечето зяпачи да отстъпят назад.

— Ау! Той не е напълно мъртъв! — рече една жена, сякаш Нико бе мишка, която котката ѝ бе уловила.

Докоснах ръката му. Бе студена. Стана ми ясно защо хората го бяха помислили за мъртъв — той не приличаше на жив. Хванах го за рамото и се опитах да го обърна на една страна. Мама ми беше казвала, че така трябва да се постъпва с хора в безсъзнание. Нико издаде още един хриплив звук и се закашля, този път доста по-силно.

— Откъде е? — попита една продавачка. — Не съм го виждала преди.

— Това е братовчед ми — казах припряно. — Трябваше да се срещнем тук. Явно... явно е паднал в морето по време на пътуването.

Продавачката ме погледна подозрително.

— Тази сутрин бяха излезли с лодката — рече тя. — От крепостта. Останаха навън повече от час, докато змията не ги прогони. Какво ли са търсили?

— Не знам — отвърнах. — Но не може да е бил братовчед ми, защото той никога не е стъпвал в крепостта Сагис. „Повярвай ми — помислих си аз. — Повярвай ми!“ И точно както мама ни учеше, че трябваше да си представяме, че сме здрави, когато боледувахме, аз *си представих*, че жената кимна, че повярва на историята ми и загуби интерес към мен и Нико.

Тя разтърси глава, сякаш, за да прогони някаква муха. След това взе кошницата, която бе оставила на земята, за да може да види по-

добре „мъртвеца“. Обърна се и си тръгна.

Нико вече не носеше сивите дрехи на Дружеството, вместо това бе облечен в бяла риза, която бе ужасно разкъсана. Това също малко помогна. Не приличаше нито на сив, нито на пленник. Но един мъж от множеството, който приличаше на дърводелец, бе забелязал нещо друго.

— Какво е това? — попита той и посочи с чука си няколко подути червени белега по глезените на Нико. — Приличат на следи от окови... — той ме погледна. — Откъде ги е получил братовчед ти?

Не знаех какво да кажа. Не можех да измисля никакво добро обяснение за тези белези. А и не знаех как щях да накарам цялата тълпа да ми повярва, ако успеях да скалъпя нещо.

— Може би все пак трябва да извикаме стражата? — рече един.

Тоновете на флейтата долетяха съвсем глухи, толкова глухи, че в началото само аз ги чух. Никога преди не бях чувала тази мелодия — беше игрива и весела. Тя ми напомни за топли наденички и пресен хляб, за аромата на хубава храна и за усещането, което оставя в ръката една запотена чаша, пълна със студена искряща течност.

— А-а-а, сигурно женичката ми е приготвила вечерята — рече внезапно дърводелецът и явно в един миг забрави за глезените на Нико.

— Какво ли предлагат в „Дракона“ днес? — промърмори един друг и се изправи.

Само след няколко мига всички се разотидоха, на кея останахме само аз, Сезуан и Нико.

Сезуан свали флейтата от устните си.

— Интересна плячка си хванала — рече ми той.

— Това е Нико!

— Да — рече ми Сезуан. — Знам. Виждал съм го... с теб и семейството ти.

— Но щом Нико е тук... полумъртъв... — едва намерих сили да довърша. — Тогава къде е Давин?

Сезуан погледна към Нико, който все още приличаше повече на мъртъв, отколкото на жив.

— Не знам — отвърна ми той. — Но ако успеем да свестим младия Рауенс, може да го попитаме.

Сезуан пренесе Нико по стръмните улички до „Черния дракон“. Леко се задъха от това и се наложи да му помагам последните метри. На сърдития кръчмар обясни, че Нико е негов племенник, на когото се натъкнал в селото.

— Май е пийнал няколко чаши в повече — добави Сезуан и погледна кръчмаря с онзи особен поглед, който само мъжете разбираха. Съдържателят със сигурност разбра. — Ще го сложа да легне горе, докато изтрезнее.

Чудно как, но кръчмарят изобщо не забеляза, че „племенникът“ на Сезуан бе прогизнал и целият кървеше. Той дори не поиска повече пари за третия човек в стаята.

— Остани при него — рече ми Сезуан. — Струва ми се добра идея да се опитаме да му дадем малко ракия.

Слезе надолу по стълбите. Гледах безпомощно Нико и се опитвах да си спомня какво ми бе казвала мама за хора, които почти не се бяха удавили. Май трябваше да им дишаме в устата... Но Нико вече се справяше сам, макар и леко да похъркваше. Имаше и нещо за топлината. Студената вода! Затова бе посинял като корем на мъртва риба.

Започнах да търкам ръцете и китките му, за да ги стопля. Бе толкова студен. Дали Сезуан щеше да се върне бързо с ракията?

— Ако го вдигна — рече ми той, — можеш ли да се опиташ да му налееш малко в гърлото?

Сезуан ми подаде малък глинен съд. Махнах запушалката му и подуших. Миришеше силно на алкохол и хвойна. Надявах се, че бе достатъчно силно, за да успее „да съживи мъртвите“, както казваха планинците.

В началото ракията изтичаше от устата на Нико. Но на втория път я преглътна. И се разкашля силно. Сезуан го удари много пъти по гърба, толкова силно, сякаш го биеше. Но явно Нико се нуждаеше точно от това, защото започна да плюе вода, вода и тиня, а когато най-накрая се успокои, вече дишаше по-леко.

Свалихме мокрите му дрехи и се опитахме да го подсушим и сгреем с одеялото ми. След известно време започна да прилича все повече на човек и все по-малко на мъртва риба. Но все още не бе отворил очи.

На какво само приличаше с всичките драскотини, разрези, рани и белези! Сякаш нещо огромно бе забило зъби или нокти в него.

— Казаха, че змията го е хванала — рекох на Сезуан. — Какво означава това? Каква змия?

— Казах ти, че в езерото има чудовища.

— Тоест... Змия?

Той кимна.

— Аз самият не съм я виждал. Но много други хора са. Затова тукашните никога не плават и не ловят риба в езерото. С изключение на лодката на графа. Хората му винаги успяват да я залъжат по един или друг начин. Но дори и те излизат само нощем, когато е най-заспала.

— Но... мислиш ли, че... Казаха, че го е изплюла!

Погледнах раздраните ръкави на Нико. Как изяждат морските чудовища плячката си? Дали просто я гълтат или... я и дъвчат?

В този миг Нико най-накрая отвори очи. Погледът му се мятеше диво във всички посоки, сякаш не можеше да осъзнае къде се намира, което бе разбираемо — все пак последното, което си спомняше, бе езерна вода. Или още по-зле — стомаха на змията. Настръхнах при мисълта за това.

— Нико — рекох.

Той се обърна към мен и за първи път ме погледна в очите. Остана така втренчен в мен доста дълго. Сетне попита:

— Жива ли си?

Как се уплаших само. Такива въпроси задаваха само хора, за които не беше сигурно, че са с всички си. Дали студената вода можеше да е увредила мозъка му?

— Да — прошепнах. — И ти също. Но за малко да се удавиш.

Реших, че е най-добре да не споменавам змията точно сега.

След това Нико забеляза Сезуан. Отне му само миг да осъзнае кой е, макар и никога да не го бе виждал преди.

— Черният магьосник.

Каза го, сякаш бе мръсна дума, проклетие. Виждах как мислите препускаха в главата му, опитваше се да разбере какво правех тук сама със Сезуан.

Сезуан нищо не каза. Просто леко кимна, сякаш Нико го бе поздравил учтиво.

— Сезуан ми обеща да ми помогне да освободя теб и Давин — обясних му бързо.

Всичко бе толкова объркано. След смъртта на Сянката бях решила да мразя Сезуан, но точно в този момент усетих, че трябва да го защита пред Нико.

— Къде е Давин? — попита Сезуан.

Върху лицето на Нико се появи измъчено изражение.

— Не знам къде е — рече той. — Но знам как се държеше. Мисля, че трябва да побързате да го измъкнете оттам.

След това погледът му стана някак странен и замислен и аз отново се зачудих дали главата му не бе пострадала.

— Него — продължи той — и всички останали.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Децата. И пленниците. И всички други, уплашените и изтормозените, докато в проклетата крепост не остане нито един човек.

Имах чувството, че думите му останаха да кънтят във въздуха ужасно дълго. Защото това бе невъзможно. Трябваше да разбира, че бе невъзможно. Защо ни го казваше и то по този заповеднически начин, когато знаеше, че нямаше как да стане?

— Нико — рекох му тихо и ужасено. — Дойдох, за да спася само брат ми. И теб.

— Да — отвърна ми той. — Това е много смела постъпка, Дина, но не е достатъчна. Просто не е достатъчна.

Сезуан се опита да вразуми Нико. Караха се повече от час, докато накрая Нико отново започна да се замайва и не можеше да говори повече. Но дори и тогава не отстъпи от безумното си искане. Седях там, слушах ги и се чувствах ужасно. Искях да се разберат. Искях да освободим Давин и да се приберем вкъщи. Дори това бе достатъчно трудно. Но поне бе възможно.

Не разбирах какво се бе случило с Нико. Как така бе натрупал толкова омраза към учителите? Той, който преди време не намери сили дори Дракан да убие, когато имаше тази възможност.

— Какво толкова *правят* те? — попитах накрая.

— Унищожават душите на хората — рече ми той. — Унищожават душите на децата.

Нико явно смяташе последното за най-ужасно.

— Да, но... как? — не можех да го проумея.

Тогава Нико ни разказа за Двора за наказания. За ключовете на мъдростта и за Залата на шепота.

— Унищожават те отвътре — рече той тихо, — докато не ти остане нито повече воля, нито повече надежда. Някои от децата, а мисля, че и някои от пленниците... Ако отключиш вратата и им кажеш: „Свободни сте, можете да си вървите“... те ще останат където са. Защото не им достига смелост за другото. Защото не могат да си *представят* друго.

— Нико, ами как тогава мислиш да ги измъкнем? След като те самите не искат да си помогнат. Ами ако извикат най-близкия пазач като ни видят, защото не смеят да сторят друго?

— Не знам — рече той. — Все още. Но всичко *ще* се нареди. Ще измисля нещо.

— И колко време ще бъде необходимо на младия господар да изкове план? — попита Сезуан сърдито. — Споменавам го само, защото престоят в „Черния дракон“ не е безплатен. А не е и безопасен. Единствената причина, поради която стражарите още не са тук, сме аз и черните ми умения.

Последните му думи бяха изречени с особено сърдит тон, защото Нико бе показал открито какво мисли за Сезуан и змийската му дарба.

— Стига си ме наричал така — рече му Нико.

— Как?

— Младия господар. Аз не съм никакъв господар и не искам да бъда.

— Но внезапно ти се прииска да се правиш на герой и спасител.

Отново щяха да започнат да се карат. Сигурна бях. Но не можех да ги слушам повече.

— Имаме ли пари за малко хляб? — попитах. — Ще ида да взема.

Сезуан ме погледна и изражението на лицето му се смекчи.

— Да, сигурно си гладна — рече той и извади няколко монети от кесията си. — Ето. Виж какво ще ни даде ужасният кръчмар за тях.

Спуснах се по стълбите към кръчмата. Сега бе претърпкана и никой не ми обръщаше внимание. Всъщност всички бяха втренчили поглед в един мъж, който седеше на маса съвсем в дъното на помещението. Не го ли познавах отнякъде? Изглежда разказваше истории.

— След това се разрази ужасна буря. Вятърът виел, свистял и разпенвал водата...

Опитах се да привлека вниманието на кръчмаря, но това се оказа още по-трудна задача, отколкото през деня. Ако изобщо бе възможно. Дори и той беше изцяло погълнат от историята на мъжа.

— В търбуха на змията било съвсем тъмно, така че той си напалил голям огън...

Търбуха на змията? Втренчих се в мъжа. Познах го обаче, едва когато видях сандъка с инструменти на масата. Бе дърводелецът. Същият, който забеляза следите по глезените на Нико.

— ... и тя започнала да кашля и кашляла, докато не го изплюла през огромната си паст. Той имал рани, но те не били достатъчно много, че да му попречат да се изправи и да продължи по пътя си. След седем дни в търбуха на змията!

Изведнъж осъзнах, че разказваше историята на Нико. Поне отчасти. Бе доста пресилена. И лъжовна. Но историята само печелеше от това, а хората обичаха хубавите приказки. Във всеки случай потупаха дърводелеца по гърба и му купиха още една бира. Дори сърдитият кръчмар явно се бе развеселил и ми даде не само хляб, но и сирене и наденички за трите ми марки.

Когато се качих горе, Нико и Сезуан продължаваха да се карат. Прекъснах ги.

— Нико — рекох аз. — Ти беше ли в търбуха на Змията? Изплю ли те тя?

— Кой ти каза това? — попита той учудено. — Ако ме беше изяла, нямаше да седя сега тук.

— Да, но всички тези рани... сякаш нещо те е хапало. Нещо много голямо.

— Те са от скалите, Дина. Повечето скали са остри като резци.

Обзе ме странно разочарование. И аз обичах хубавите истории. Особено тези, които свършваха добре. А ако наистина бе успял да се измъкне от търбуха на змията, сигурно щеше да може да извърши и

други невъзможни чудеса. Като например това, което си бе навил на пръста — да освободи всички от крепостта Сагис, докато там не остане нито един пленник, нито едно дете и нито една разбита душа.

Но всичко бе само лъжи и измислици. Змията не бе изплюла Нико. А приказката явно нямаше да има щастлив край.

И нищо не можеше да се направи.

Бе безнадеждно.

„Унищожават те отвътре — бе казал Нико, — докато не ти остане нито повече воля, нито повече надежда.“

Нямаше никаква приказка.

Изведнъж чух нещо в съзнанието си, няколко тона. Началото на мелодия на флейта.

— Заеми ми флейтата — помолих Сезуан.

Думите му секнаха наред една хаплива забележка към Нико и ме погледна учудено. Но не попита нищо, не се поинтересува защо. Просто свали флейтата от колана си и ми я подаде.

Долепих я до устните си и се опитах да изсвиря тоновете, които бях чула. Засвирих остро и в същото време силно, както ме бе учил баща ми. Мелодията се понесе, в началото съвсем лека, като повей на вятър, като шепот... но не знаех как ще свърши.

Спрях.

И Сезуан, и Нико ме гледаха втренчено.

— Какво беше това? — попита Нико.

Не можех да го обясня.

— Мисля... мисля, че е приказка. Или сън.

Върнах флейтата на Сезуан.

— Ти знаеш. Ти знаеш какво да правиш.

— Дина...

— Ти можеш да го направиш. Можеш да ги изведеш всички навън. С помощта на точния сън.

Сезуан изглеждаше потресен за миг. Дори ужасен.

— Дина, това... Колко хора си мислиш, че има в тази крепост. Няколкостотин. Не мога!

— Ами ако пробваме с по няколко наведнъж? Ще можеш ли, татко? Не вярваш ли, че можеш?

Той потръпна. Погледна Нико, после погледна и мен.

— Това ли искаш, Дина?

— Да.

Той поклати глава, но това не бе отказ. Просто не вярваше, не вярваше сам на себе си.

— Да, добре — рече баща ми и се усмихна леко. — Може да опитаме. След като дъщеря ми ме моли.

МУЗИКА В НОЩТА

Нощта бе мека. Луната бе почти пълна, жълта като лютиче. Подухваше съвсем леко, а въздухът бе пълен с комари от езерото и с прилепи, които ги гонеха. От време на време някой прелетяваше толкова близо край нас, че можехме да чуем пърхането на голите му крила.

Добре беше, че успяхме да поспим следобед, а и няколко часа преди да тръгнем.

— Ще трябва да използваме мрака — бе казал баща ми. — Ще ми е нужна цялата ви помощ.

Малко преди полунощ стигнахме до драконовия ров и погледнахме към черната порта на крепостта Сагис. Тъй като беше нощ, мостът беше вдигнат и не можехме да се приближим повече. Имаше пазачи, и то будни. Виждахме тъмните им силуети, които се предвижваха зад бруствера, а в амбразуриите над портата горяха две факли. Цялата картина бе малко зловеща, сякаш портата бе тъмна паст, а факлите — две горящи очи.

Сезуан вдигна флейтата.

Започна с моите тонове. Те се понесоха върху лъчите на лунната светлина над тъмния ров пред нас. Това ми напомни за паякова нишка, най-първата в паяжината — тънък, сребрист копринен мост, който се протягаше между небето и земята, за да се закрепим накрая от другата страна.

Един мост на ангели и елфи, изплетен от мъгла и музика, от вечерна димна пелена и нощна роса. О, само да можех да мина по този мост! Да можех да стъпя на блестящата му, сребриста лунна дъга, да можех да премина от единия свят в другия, да видя какво има от другата страна! Да навляза будна в страната на сънищата и да се огледам.

Подвижният мост бе спуснат. Ефирният мост от мъгла изведнъж се бе материализирал в солидна платформа от дъски и метал — учудващо обикновена построена, за да издържа теглото на хората. На нея бе застанал мъж в ризница и шлем, с драконовите глави,

символизиращи рода Драконис, на гърдите. Очите му бяха изпълнени с мечти и лунна светлина и той се носеше напред, сякаш краката му едва докосваха земята.

— Приключихме с моста — рече баща ми дрезгаво. — Да видим как ще се справим, като се приближим.

Почти ме бе страх да стъпя на подвижния мост. Страх ме бе, че той отново можеше да се превърне в лунна светлина, паяжина и музика. Но не стана така. А и стъпките ни звучаха съвсем нормално по дъските. Мъжът в ризницата гледаше през нас, когато минахме покрай него, сякаш вървеше по един съвсем друг мост.

Едното крило на портата бе откренато. Явно оттук бе излязъл мъжът. Аз го бутнах, за да го отворя. Продължихме, напред в тъмната крепост под тихата замечтана мелодия, която Сезуан бе подхванал отново.

Тоновете се промъкваха по влажния калдъръм в двора. Издигаха се до остриите зъбци, съвсем бледи на фона на лунната светлина. През отворени и затворени врати, през прозорци. През порти. Милваха спящите прислужници и заспалите в сламата коняри. Заиграваха се лениво със сънените стражи и галеха нежно детските легла в Образователния дом. Дори затворниците във влажните подземия ги чува и се размърдаха, така че оковите им зазвънтяха. Може би дори граф Артос ги слушаше, кой знае. Но навярно никакви мечти не можеха да трогнат студеното старо сърце.

Сезуан свири, докато луната изгря на небето и започна отново да залязва. Свири, докато звездите заблещукаха ярко над планината, а после угаснаха. Когато морският бриз повея над стените точно преди зазоряване, мелодията на флейтата не бе по-силна от шепот. Но той продължи да свири. Докато прилепите полетяха обратно към хралупите си и прибраха криле. Докато дроздът поде утринната си песен. Докато небето се проясни и денят пламна с първите си алени лъчи иззад облаците. Сезуан свали флейтата, едва когато слънцето докосна най-високите крепостни стени. Устните му бяха толкова сухи, че се пукаха и кървяха. А когато и последният тон заглъхна, той се строполи пред вратата на Образователния дом, като човек, който никога повече нямаше да се изправи.

— Вода — прошепна Сезуан. — Дайте ми нещо да пия.

Огледах се притеснено наоколо. Имаше по-добри места, където бихме могли да посрещнем изобличителните лъчи на утринното слънце, от прага на самия Образователен дом. Точно над главите ни бе изписано с големи крещящи букви: „Знание във всичко“. Това приличаше повече на заплаха, отколкото на девиз. Но когато видях колко блед бе Сезуан и как кървяха устните му, не можех да мисля за нищо друго, освен за това да му донеса водата, за която ме молеше. Притичах през площада пред Образователния дом, преминах през една порта, стигнах до помпата, която бях забелязала в съседния двор, и напълних едно ведро с вода.

От постройката зад мен излезе мъж и ме стресна. Но той само ме погледна, кимна леко и се запъти към портата. Не носеше риза, а в косата му все още имаше стръкове от сламената постеля.

След малко покрай стената се стрелна едно слабо, късо подстригано момче. То се огледа наляво и надясно, притича през двора и се насочи към портата.

Някъде се трясна врата. Появи се едра тъмнокоса жена, която държеше малко момиченце за ръка. Следваше ги плешив мъж с престижа на касапин. Още две момчета от Образователния дом. Тихо подсмърчащ мъж в черна кадифена жилетка със сребърни копчета. Слугинче с колосано боне и зачервено от вълнение лице.

Всички те вървяха към портата и подвижния мост. И никой не се опитваше да ги спре.

— Действа — прошепнах си аз. — Действа!

Върнах се тичешком при баща си, с плискащата се във ведрото вода, която опръска цялата ми пола. Докато стигна, ме подминаха още четирима, след което и един стражар захвърли някъде бронята си.

Нико бе седнал на колене върху калдъръма и придържаше Сезуан.

— Действа — казах аз щастливо. — Всички си тръгват! И никой не се опитва да ги спре.

Очите на баща ми бяха затворени, а лицето му — смъртно бяло. Нико се бе опитал да попие кръвта му с ръкав, но тя продължаваше да се стича от долната му устна.

— Не знам дали може да те чуе — рече ми той тихо. — Пробвай да му дадеш малко вода.

Изтръпнах и се изплаших.

— Какво му е? — попитах.

— Не знам — отвърна ми Нико. — Може би просто е уморен. Нормално е, след като създаде мост от лунна светлина и прати сънища на стотици хора.

Загребах малко вода от ведрото с шепа и я допрях до устните на Сезуан. Клепачите му трепнаха леко и той жадно засмука живителната течност. Зарадвах се и му дадох да пие още веднъж, и още веднъж.

Вратата на Образователния дом се отвори точно зад нас и пет късо подстригани деца — две момичета и три момчета, се измъкнаха през нея и побягнаха през двора, както си бяха само по нощници.

— Трябва да се преместим — рече ми Нико. — Да намерим място, където да го сложим да легне. Все още ни чака много работа. Заключение врати и оковите не се отключват от само себе си.

Знаех, че имаше право. Изпитвах все по-голям и по-голям страх, защото знаех, че нещо с баща ми изобщо не бе наред. И защото някой можеше да дойде и да ни открие — някой, който не бе допуснал съня на Сезуан до съзнанието си. Той ни бе предупредил, че флейтата няма еднакво силно въздействие върху всички.

— Можеш ли да го носиш? — попитах.

— Да — рече ми Нико. — Но не твърде дълго. Нека да опитаме там горе.

Той кимна към една сграда от другата страна на площада, с широка белосана врата, два тесни високи прозореца и малка часовникова кула. Взех ведрото, а Нико вдигна Сезуан на ръце и го пренесе през късото разстояние до бялата врата.

Май беше параклис. Във всеки случай едната му стена бе покрита с картини, повечето със Света Магда, а на пода имаше надгробна плоча с изсечени имена, свещени думи и знака на Света Магда — два кръга, които винаги ми напомняха малко за собствения ми Знак на жрица. На три от стените имаше балкон, където благородниците можеха да седят, издигнати над простолудието. Но явно отдавна никой не бе стъпвал тук. Тъмните редици пейки бяха покрити с дълбок слой прах, а в цялото помещение се носеше миризма на изоставено и влажно, на паяжини и студени каменни стени.

Избърсах с ръкав праха от едната пейка.

— Тук — казах на Нико. — Поне да не лежи на пода.

Нико положи Сезуан на пейката. Баща ми все още бе толкова безжизнен, че ме болеше да го гледам.

— Ще трябва да изляза — рече Нико. — Ще се опитам да намеря Давин. Остани тук, Дина! Това място поне е сигурно.

Кимнах. Не можех да оставя Сезуан, а Нико познаваше крепостта по-добре от мен. Така беше най-разумно. Въпреки това се наложи да си прехапя устната, за да не го помоля да остане при мен.

Той излезе през бялата врата и я затвори след себе си. Останах сама с баща ми и ми ставаше все по-студено и по-студено. Накарах го да пийне още малко и самата аз отпих. Той обаче остана да лежи със затворени очи, но въпреки това не спеше.

Нямах нито кърпичка, нито дори шалче, затова напоих едно крайче от полата си и внимателно почистих кръвта от напуканите му устни. Дали бе спряла или продължаваше да тече леко? Бе толкова странно да седя тук и да бдя над него. Бяхме си сменили ролите. Докато вървахме по планинския път, той ме бе пазил, докато спях. Бе ми пъл, за да прогони кошмарите.

Флейтата, сетих се аз изведнъж. Къде е флейтата?

Не бе на колана му, както обикновено. Сигурно я бе изгубил, когато се строполи на земята. А аз и Нико я бяхме оставили да лежи там, сякаш нямаше никакво значение.

Трябваше да я взема! Ако все още бе там.

Навън продължаваха да вървят хора — мълчалив поток от деца, жени и мъже, които се бяха запътили към портата. Аз им пресякох пътя и се отправих към Образователния дом.

Беше там. Все още беше там.

Внимателно я вдигнах и внимателно изсвирих няколко тона, същите, с които започна всичко. Изглежда, че нищо не ѝ се бе случило. Притиснах я до себе си и се забързах към параклиса.

Баща ми продължаваше да лежи отпуснат на пейката със затворени очи. Докоснах едната му ръка. Чак сега забелязах, че и по връхчетата на пръстите му имаше кръв. Бе ги разранил от свирене.

Изведнъж бялата врата се отвори. Несъзнателно приклекнах, защото това не бе Нико, а някакъв непознат с черно наметало и тясна черна качулка на главата.

Той направи една крачка напред.

— Излез — рече ми мъжът. — Знам, че си тук, момиче. Видях те.

Сърцето ми заби. Досетих се, че бе един от учителите. Той пристъпи още крачка напред. Ако се доближеше още малко, щеше да ни види, мен и Сезуан. Погледнах ужасено баща си, но той бе все така безжизнен — не можех да разчитам на помощта му. Затова аз се изправих с флейтата в ръка и излязох на пътеката.

— Тук съм, учителю — рекох аз. — Какво има?

Той спря изведнъж и промърмори:

— Дете. Просто едно дете.

Зад гърба му видях трима други мъже с наметала, целите в черно, досущ като него. Стомахът ми се сви. Как щеше да се справи едно момиченце като мен с четирима учители, от които се ужасяваше Нико?

— Ти ли беше? — попита той. — Ти ли стори това?

— Кое?

Учителят посочи флейтата с черния си пръст. И ръцете му бяха черни, облечени в черни ръкавици.

— Ти ли отрови въздуха с това? Ти ли напълни главите на хората с извратени сънища, които не ще успеем да прогоним години наред!

Насилих се да не погледна към Сезуан. Вместо това опулих леко очи и се опитах да си предам глупаво детско изражение.

— Аз просто посвирих малко — рекох, като се постарях да прозвуча като Мели. — Искате ли да чуете?

Вдигнах флейтата.

— Не!

Беше ми много трудно да различа някакво чувство от странното му, гладко, сурово лице, но бях почти напълно сигурна, че долових страх в гласа му.

Боеше ли се от мен?

Без да ме изпуска от очи, той даде куп заповеди на останалите трима.

— Заклучете вратата отвън. Херо и Пеле ще стоят на стража. Айен, намери графа и доведи колкото се може повече стражи. Кажи им да си пхнат нещо в ушите — парцали, памук или каквото намерят. И побързайте. А аз ще я наглеждам през това време, за да не ни навреди още повече.

— Но, учителю Вардо — поде единият.

— Правете каквото ви казвам!

Другият наведе глава и не се опита да възрази повече. След това с останалите двама излязоха от параклиса. Бялата врата се затвори с трясък, чух как ключалката ѝ щракна. И така останах сама с учителя Вардо.

Той пристъпи още крачка към мен.

— Дай ми флейтата — рече той, сякаш говореше на куче, което бе отмъкнало обувка.

Поклатих глава.

— Ако направиш още една крачка напред — рекох му, — ще започна да свиря.

Той спря. Свалих флейтата. Колко ли време щеше да мине обаче преди отново да се опита да ме приближи? Колко време щеше да мине преди да осъзнае, че не аз, а Сезуан бе отворил крепостната порта със свирнята си и бе пратил сънища на всички хора на графа?

НАСЛЕДСТВОТО НА СВИРАЧА НА ФЛЕЙТА

По редиците пейки, които ме делиха от учителя Вардо, пробягна слънчев лъч, промушил се през едно от тесните прозорчета. Той бе изпълнен с танцуващи пращинки. Носът ме засърбяваше само като ги гледах. Едното ми око се насълзи и аз оставих флейтата за миг, за да го потъркам.

— Уморена си — рече учителят нежно. — Нощта бе дълга, нали? А флейтата е тежка. Сигурен съм, че ръцете ти са уморени и те болят.

Защо му трябваше да го казва? Флейтата изведнъж ужасно ми натежа, сякаш бе от олово, а ръцете ми омекнаха.

— Нищо не искам да ти сторя — рече ми учителят. — Та ти си просто дете. Не си виновна, че си се подвела, но тази флейта е зло. Зъл инструмент, дете мое, който размътва съзнанието на хората и им праща опасни видения. Остави я.

Изведнъж се почувствах толкова уморена и объркана. Вярно бе, че флейтата караше хората да виждат разни неща. Нереални неща, несъществуващи.

— Млъкни — прошепнах. — Ако не млъкнеш...

— Не ти си виновна — продължи да ме уговаря той. — Нищо не си могла да сториш. Обещавам ти, че няма да те накажем.

Ръцете ми се отпуснаха, съвсем безсилни. Отново потърках очи. Само да млъкнеше. Думите му направо се изливаха в ушите ми. Мазни. И парещи. Като капките, които мама ми сипваше, когато ушите ме боляха...

Той пристъпи напред. После още веднъж. Бях му казала да не го прави, но защо всъщност?

— Искам само да ти помогна...

Искаше само да ми помогне. Защо ми се бе сторило, че лицето му бе гладко и сурово? Сега изглеждаше съвсем мило. Като това на баща, който можеше да ти се скара, но никога, никога не би се вбесил. Баща, който бе постоянен. А не като Сезуан, с когото никога не можеш да си сигурен.

— Дай ми я — рече учителят нежно и протегна ръка към флейтата.

Не. В душата си чувах един съвсем тънък гласец, но той бе достатъчен, за да ме накара да пристъпя назад. Не, не биваше.

— Не — рекох. — Махни се от мен!

Облечената му в черна ръкавица ръка замахна към флейтата. Аз я скрих зад гърба си и направих още няколко крачки назад. След това се обърнах и се затичах по пътеката между пейките, към стълбата за балкона. Втурнах се нагоре по прашните стъпала. Чувах стъпките му зад мен — бе съвсем близо...

Хвана ме за глезена. Паднах и си ударих брадичката в най-горното стъпало — направо видях звезди посред бял ден. Заритах с крак, за да се освободя, но той ме хвана и с другата ръка и ме задържа надолу, така че тялото ми заподскача по стълбите, стъпало след стъпало, устата ми се напълни с прах, а коленете и лактите ми се покриха с драскотини. Но той не искаше мен, а флейтата. Аз я притиснах до себе си и се свих. Нямаше да му я дам, колкото и да ме тресеше и удряше в парапета, за да ме накара да я пусна.

— Остави я на мира.

Учителят ме пусна рязко и се обърна.

Сезуан бе застанал на пътеката между пейките, като едва се крепеше на отмалелите си крака. Видях, че от долната му устна продължаваше да тече малко кръв.

Учителят Вардо ме погледна, а след това впери очи в Сезуан.

— Ясно — рече той. — Ето кой бил истинският черен магьосник. Не някакво си объркано дете, разбира се, а самото зло. Какво ти е момичето тогава? Ученичка?

Сезуан поклати глава.

— Не. Просто... слугиня. Помощница.

Учителят Вардо се наведе, хвана ме за косата и ме изправи на крака.

— Не — рече той. — Струва ми се, че е повече от това.

Свободната му ръка бе точно до лицето ми. Върху ръкавицата имаше сребърен пръстен с две драконови глави. Той размърда палеца си и се чу шум, като от щракване на ключалка. Изведнъж нещо се показва между тях — нещо, което приличаше на тънък пирон или на дебела сребърна игла.

— Знаеш ли какво е това, черни магьоснико?

Баща ми явно знаеше, въпреки че не отговори веднага.

— Пусни я — прошепна той. — Ако ѝ сториш нещо... Ако умре заради теб...

— Няма причина да умира — рече учителят Вардо. — Приближи се, черни магьоснико.

Защо Сезуан не правеше нищо? Защо не накараше учителя Вардо да се унесе в някаква друга реалност? Защо самият той не изчезнеше сред проблясващите слънчеви лъчи, изпълнени с малки пращинки? *Човек можеше да види Сезуан само ако той му позволише.* Защо просто не изчезнеше? Погледнах към иглата, бе на една ръка разстояние от бузата ми. Тя бе дълга около два сантиметра и, разбира се, имаше остър връх. Със сигурност щеше да ме одраска, а можеше направо да ме пореже. Но едва ли можех да умра от това. „Хайде — помислих си аз. — Направи нещо“. Може би имаше нужда от малко помощ?

Вардо все още ме държеше за косата, така че вратът ми бе неприятно отметнат назад. Затова не успях да я изхвърля достатъчно силно и надалеч, но флейтата полетя във въздуха, уцели една от пейките и падна на каменния под, на няколко крачки от Сезуан.

Учителят Вардо извика ядосано и доближи ръката с иглата съвсем до брадичката ми.

— Не я докосвай — рече той на Сезуан. — И ела тук. Веднага!

Сезуан прескочи флейтата, сякаш изобщо я нямаше там, и спря на няколко стъпки от учителя.

— Пусни я — рече той.

— На колене — нареди му учителят Вардо. — Тогава ще я пусна.

Сезуан падна на колене. Учителят Вардо ме освободи. След това удари Сезуан с вътрешната страна на ръката си, така че иглата остави дълга кървава резка по бузата на баща ми.

Сезуан не каза нищо. Продължиха да се гледат втренчено един друг и не се сещаха за мен. Пристъпих няколко крачки назад. След това ги заобиколих и пропълзах до флейтата.

Все още никой от тях не поглеждаше към мен. Вдигнах флейтата с треперещи пръсти и засвирих — инструментът издаде няколко жални тонове, които далеч не можеха да бъдат наречени мелодия.

Това бе достатъчно.

Учителят Вардо се обърна рязко към мен и запуши ушите си с ръце. А Сезуан се хвърли напред и го хвана за крака, така че той падна на земята. Те се затъркаляха между пейките и известно време не можех да разбера какво ставаше. После една пейка изведнъж се обърна, а след нея — още една. Сезуан лежеше под учителя Вардо, стиснал с две ръце едната му китка — ръката с иглата и ръкавицата. Вардо го бе хванал за врата с другата си ръка и изобщо нямаше изгледи баща ми да успее да победи.

Само едно нещо ми хрумна.

Вдигнах флейтата като бухалка и ударих Вардо по главата с нея, колкото сили имах.

Учителят се строполи върху Сезуан, но той просто продължи да лежи и дори не се опита да го избута. Накрая се наложи аз сама да хвана Вардо за едното рамо и да го изтърколя настрани, за да мога да помогна на баща ми да се изправи.

Не успях да го вдигна на крака. Остана седнал, подпрян на една от преобърнатите пейки.

— Остави ме, Дина — рече той задъхано. — Аз само малко... малко ще си почина — той погледна свитото тяло на Вардо. — Какво направи с него?

— Ударих го. С флейтата.

Все още я държах в ръка.

— Добре — каза баща ми.

Подадох му я.

— Не можах да се сетя за друго. Надявам се да не се е счупила.

Той поклати леко глава.

— Задръж я. Вече е твоя.

— Моя?

— Ако я искаш.

Той ме погледна неуверено.

— Аз... не съм сигурна.

Сезуан затвори очи.

— Вземи я или я изхвърли — каза ми той уморено. — Това е чудесна флейта. Не е нужно да създаваш сънища с нея. Можеш просто да свириш.

Вардо се размърда. Дали не трябваше да го ударя още веднъж? Или пък да го вържа с нещо? Може би с чорап? Събух едната си обувка

и започнах да си свалям чорапа.

— Какво правиш? — попита ме Сезуан.

— Ще го вържа.

— Не! — гласът му бе много рязък. — Не го докосвай!

— Защо не?

Не ми отговори. Внимателно вдигна ръката на Вардо с иглата и я заби в гърлото му, точно под брадичката. Тя се заби дълбоко, а замаяният учител потръпна. Бе една съвсем малка кръгла раничка, не по-дълбока от два сантиметра. Кървеше малко, но не толкова силно, колкото драскотината върху бузата на Сезуан.

— Защо го направи? — попитах.

— За да не може никога вече да ти стори зло.

Аз се опулих.

— Какво искаш да кажеш?

В началото не ми отговори. Просто лежеше там, а дишането му ставаше все по-тежко, вместо да се успокои.

— Дина — рече ми той накрая. — Наистина ли не искаш да вземеш флейтата? Никога нищо не съм ти подарявал.

— Ако... ако наистина смяташ, че трябва да я задържа. Но ти какво ще правиш?

За мен флейтата представляваше много важна част от него и аз не можех да си го представя без нея.

Той поклати глава и промълви:

— Няма да ми е нужна. Къде е Нико? Няма ли скоро да дойде някой?

Защо бе толкова задъхан? И какво искаше да каже с това, че флейтата повече нямаше да му трябва?

— Татко... има ли нещо?

Той кимна.

— Не трябва да докосваш тази игла, чуваш ли, Дина? Изобщо не трябва да я докосваш. Нито пък мен. Дори и след като... дори и по-късно.

Чак сега осъзнах какво имаше предвид.

Отрова.

Иглата бе отровна.

— Малката ми Дина — промълви баща ми, — която се разплака за Сянката. Ще плачеш ли и за мен?

Аз вече плачех. Но не мисля, че той можеше да го види.

— Мога ли... мога ли да направя нещо?

— Остани при мен — прошепна той. — Още малко. Но не ме докосвай.

Известно време остана мълчалив, но му бе все по-трудно и по-трудно да диша.

— Дина... ако се наложи... помни... Змията е просто едно влечуго. А моят род... знае как да се справя с тях.

Бълнуваше ли? Защо изведнъж заговори за змии? Да не би да имаше предвид...

— Притежавам ли го? — попитах аз изведнъж. — Притежавам ли дара на змията?

Сезуан отвори с мъка очи и ме погледна. Дълго.

— Не — рече сетне той.

Не каза нищо повече. Замлъкна завинаги, защото след няколко мига издъхна.

Седях на студения каменен под, малко по-надалеч от Сезуан и учителя Вардо. Слънчевите лъчи бяха пропълзали още по-навътре по пода и падаха върху една от надгробните плочи. На нея пишеше: „Едвина Драконис, нека Света Магда бди над душата ѝ“.

Дори не знаех дали вярвах в Света Магда. Бях питала мама, но тя ми отговаряше, че това е нещо, което всеки трябва да реши за себе си. Но ако наистина я имаше, се надявах, че щеше да се погрижи и за душата на Сезуан.

Спрях да плача. Трябваше да спра. Все още обаче се чувствах така, сякаш някой ме бе пронизал с нож в корема. Странно е как може да те боли толкова от нещо, невидимо за очите.

Когато от другата страна на вратата се чуха викове и шумотевица, просто затворих очи. Така или иначе нищо не можех да сторя.

Зад мен отекнаха стъпки и прашене на разцепено дърво. Аз останах седнала и зачаках.

— Дина, Дина, добре ли си?

Бе Давин. Извърнах глава. Давин и Нико, заедно със сума ти други хора, ужасно мръсни, с избуяли бради, някои с окови и късове

вериги на глезените.

— Добре съм — казах аз и се изправих. — Може ли да се прибираме сега?

По-късно чух, че някой бе измислил история. Историята за свирача на флейта, който свирил толкова красиво, че сърцето на графа се разтопило, всички захвърлили мечовете си, а децата били отново свободни и щастливи. Хубава история. Много ми се искаше края да бе такъв и в действителността.

Но не всички мечове бяха захвърлени. И не всички деца бяха свободни и щастливи. Въпреки че с някои стана така.

Нико бе освободил всички пленници. Някои от тях предпочитаха да потърсят отмъщение, вместо да захвърлят всичко и да избягат. Когато излязохме от параклиса, видяхме, че навсякъде около нас се водеха битки — между затворници и стражи, между стражи, които искаха да си тръгнат, и онези, които искаха да останат. Дори някои от пленниците се биеха помежду си. Образователният дом гореше, а на прага му, точно под надписа „Знание във всичко“, лежеше един мъртъв учител. От прозорците на замъка също излизаха пламъци. По-късно чухме, че граф Артос е изгорял жив в собствената си бална зала, заедно с няколко учители и стражи, които все още му бяха верни. За дама Лизеа не узнахме нищо. Явно никой не бе наясно дали бе загинала с баща си, или пък бе оцеляла.

Не знаех какво щеше да се случи с нас, ако не бяха пленниците, същите, с които Нико и Давин бяха делили една килия. Плешивият Маша имаше глас, силен като рев на бик. Именно той ни държеше заедно и ни пробиваше път през навалицата в двора, защото малцина искаха да му се изпречат на пътя. Но не можехме да стигнем до подвижния мост.

— Лодката — извика Нико. — Да видим дали можем да стигнем до лодката.

Той носеше едно момиченце, съвсем малко русокосо дете, което се бе вкопчило в него като увивно растение. Трябва да бе Мира от улица „Сребърна“.

Маша се насочи към една стълба, която се губеше надолу в подземиято. Това се оказа само началото. Тя слизаше все по-надолу и по-надолу, сякаш никога нямаше да свърши. Накрая се озовахме в една пещера, пещера — пълна с вода. А във водата имаше лодка.

Сезуан бе казал, че тукашните никога не плаваха по езерото.

— Ще стане ли? — попитах Нико. — Ами... змията?

— По-опасно е да се опитаме да минем през крепостната порта — отвърна ми той. — Горے всички са обезумели и сами не знаят кой им е приятел и кой — враг.

Маша и други петима седнаха зад греблата. Лодката се понесе напред по черната вода към отвора на пещерата. Аз се наведох несъзнателно, за да избегна остриите като резци скали, които висяха над нас. Струваше ми се, че няма достатъчно място, за да успеем да преминем.

Оказа се, че бърках. След малко се озовахме навън под високото синьо небе. В планините над нас виждахме пламъците, обхванали крепостта Сагис. Пушекът от тях се скупчваше на облаци — единствените на небосклона.

— Какво се случи с тях? — попита ме Давин. — Как умряха?

Мина известно време преди да осъзная, че говореше за учителя Вардо и за Сезуан.

— Те... те се убиха един друг — рекох аз колебливо, защото макар точно това да се бе случило, не бе съвсем вярно. — С отрова.

— Много подходящо — промърмори брат ми, — за отровна змия като него.

Аз го погледнах и ми се искаше да го скастрия, да го разтърся и да му обясня, че изобщо не беше подходящо, че... беше ужасно. Но той изглеждаше толкова блед и изтощен, че реших да си премълча. Така или иначе нямаше да разбере. Кой изобщо можеше да разбере, че в душата ми имаше дупка, едно огромно празно място, останало след Сезуан? Че *страдах*, че нямаше да го видя отново, че никога повече нямаше да чуя гласа му. Давин не знаеше толкова много неща. Сезуан не бе негов баща, а мой. И някога ме бе галил и ми бе пял, за да прогони кошмарите. Какво знаеше Давин изобщо?

Водата на езерото бе синя като небето над главите ни. Нямаше никакъв вятър. Ако не беше димната завеса зад нас и усилията на гребците, пътуването щеше да е направо приятно. Но Маша, Герик и останалите гребяха толкова здраво, че потта направо се лееше по телата им, а Мира бе сгушила лице в рамото на Нико и изобщо не искаше да погледне във водата.

— Колко време трябва да сме нащрек? — попитах аз, като нямах никакво желание да споменавам змията. Представете си, че чуеше и решише да излезе на повърхността и да провери кой говори за нея.

— Докато стигнем до плитчините — рече Маша. — Може би още час, ако задържим скоростта.

Никой не бе особено разговорлив. Задоволих се с това да седя и от време на време да поглеждам към водата, но единственото, което виждах, бе блясъкът на слънцето и синята ѝ повърхност.

Над нас прелетя чапла с големите си широки криле. Над все още неразсеченото водно огледало, точно пред носа на лодката, танцуваха комари и други мушици.

Лодката се издигна.

В началото си помислих, че бе вълна. Но нямаше вятър.

— По дяволите! — изсъска Маша. — Не сега!

Лодката се строполи силно отново върху водата, така че дъските на дъното изпукаха, а над перилата полетяха водни каскади. Мира извика и се вкопчи толкова силно в Нико, че едва не го задуши. Нещо се изправи точно пред нас, само на едно гребло разстояние. И продължи да се издига. Все повече и повече.

Сезуан ми бе казал, че змията е едно обикновено влечуго.

Може би да. Точно както драконът е просто един гущер.

Слънцето блестеше в почти сребристите ѝ люспи. Острите ѝ перки се извиваха като дървета под напора на вятъра. Пастта ѝ бе... огромна. Достатъчно голяма, за да глътне жив човек. Но не ми се вярваше някой да можеше да оцелее в продължение на седем дни в търбуха ѝ.

— Имаме ли нещо, което можем да ѝ хвърлим? — попита Давин отчаяно. — Агне или нещо подобно?

Ние, разбира се, нямахме агне. Откъде можехме да го имаме?

— Ако искаш ти скочи — сопна му се Маша.

Никой не каза нищо повече, защото Змията се стрелна надолу и изчезна в дълбините, а на повърхността след нея останаха само пяна и водни кръгове.

Това ли беше? Тръгна ли си? Може би не бе толкова опасна, колкото хората говореха.

След това лодката отново се издигна, по-високо от преди. Наклони се застрашително на една страна, а Маша изрева, че всички

трябва да се скупчим на другата. След това отново се строполихме във водата, толкова силно, че зъбите ни затракаха.

— Пробив — изкрещя Герик. — Пълним се с вода.

— Ами запуши го тогава, по дяволите — извика му Маша.

— С какво?

— С парцал, с ризата си, със задника си, все ми е едно, просто спри теча!

— Тя си играе с нас — рече Нико през зъби. — Няма нужда дори да използва пастта си, стига ѝ да разбие лодката и след това да ни събере, както си иска.

Мира плачеше.

Давин ме хвана за ръката. Бе топъл, сигурно защото аз бях леденостудена.

— Ами това? — попита той и посочи флейтата, която продължавах да държа. — Не можеш ли да я метнеш във водата? Може да я залъже за малко.

Стиснах флейтата несъзнателно и осъзнах, че никак не исках да се разделям с нея. И тогава сякаш отново чух гласа на Сезуан.

Змията е просто едно влечуго.

Пуснах ръката на Давин. Доближих флейтата до устните си. И засвирих.

Мелодията бе бурна, като крясъци на чайки преди буря. Тя се понесе над водата, пронизителна и висока.

— Какво правиш, момиче? — извика Маша. — Вземете ѝ флейтата!

Давин остана седнал за миг, като ме гледаше втренчено. След това посегна към флейтата. Но аз му се изплъзнах. Бързо се изправих и застанах на носа с разкрачени крака, за да не загубя равновесие. И продължих да свиря. Мелодия, която разказваше за вятър и вода, за тъмни дълбини и мрачни водовъртежи. За крясък на птици, за платна и за шепота на греблата във водата.

Тя дойде. Изникна точно пред лицето ми и се втренчи в мен с лишените си от блясък празни очи. Водата се стичаше по дългия ѝ сив врат, а люспите ѝ блестяха като перли на слънцето.

Тя ме гледаше ли, гледаше, все така втренчено. Но не ме нападна. Изведнъж издаде някакъв звук, един трептящ тънък тон, писклив като песента на китовете край Дунлайн.

— Света Магда — прошепна Маша. — Тя *nee*!

После, като се посъвзе малко, добави:

— Продължавай, момиче, свиря. А вие, останалите, гребете! Гребете, по дяволите!

Продължих да свиря. Змията започна да се снишава, докато накрая само очите и ноздрите ѝ останаха да стърчат над водата. Тя не изскочи повече. Но продължи да ни следва, докато водата не се размъти толкова, че трябваше да се върне обратно. Тогава изсумтя още един последен път, гмурна се и изчезна.

Давин ме гледаше втренчено. Всички ме гледаха втренчено. Свалих флейтата от устата си и бавно седнах.

— Откъде можеш това? — попита ме брат ми. — От него ли? Отровната змия ли те научи?

Аз просто бавно поклатих глава, нямах сили да му обяснявам. Знаех, че Сезуан ме бе лъгал до последно. Лъжа бяха и последните думи, които ми каза.

Аз притежавах дара на змията.

ХВОЙНОВАТА КЪЩА

Стигнахме до Сагислок малко преди зазоряване на следната утрин. Не посмяхме да влезем в пристанището, а вместо това спряхме лодката край калните брегове на юг от града.

— Какво ще правиш сега? — попита Нико тихо Маша.

— Ще се опитам да намеря семейството си — отвърна му той и изведнъж стана някак несигурен, вече не бе толкова разярен. — Ако все още ме искат.

С Герик изкъртиха няколко от дъските на дъното. Това не бе особено трудно след разтърсващото пътуване, което Змията осигури. После изтеглиха лодката, колкото се може по-навътре, и я потопиха. Не знаехме какво щеше да се случи в Сагис сега. Дори не знаехме дали граф Артос бе жив или мъртъв. Във всеки случай не бе особено умно да се хвалим насам-натам, че сме дошли от крепостта Сагис с личната лодка на графа, която бяхме откраднали.

Разделихме се. Всеки от пленниците пое по своя път в ранното утро. Към семействата си, които се надяваха да видят, или към приятелите си, които все още се надяваха да имат, или просто към някое място, където можеха да насекат малко дърва и да свършат някоя и друга работа в замяна на халба бира. Ние се отправихме към къщата на улица „Сребърна“, за да върнем Мира вкъщи.

Съвсем се развидели, докато стигнем, и ми се струваше, че много любопитни погледи ни следваха по време на последните метри. Искях да минем през главния вход, но Нико и Давин се втурнаха през двора към вратата на кухнята.

Момичето, което работеше там, изпусна една чаша и се хвана за устата, като ни видя.

— Света Магда!

— Добър ден, Инес — поздрави я Нико с характерната си особена учтивост. — Вкъщи ли са господарят и господарката?

Инес стоеше там с отворена уста и нищо не можеше да каже.

— Да — прошепна тя. — Почакайте, аз точно... точно щях да се кача горе със закуската, но това е много повече, отколкото очакват.

Мира! Света Магда, водите Мира!

Тя полетя нагоре по стълбите без подноса. Малко след това госпожа Аврелиус дотича при нас, само по халат, с боси крака и невчесана коса. Тя не каза нищо. Просто сграбчи Мира и я притисна до себе си, докато накрая се наложи момиченцето да ѝ каже:

— Не толкова силно, мамо...

Изведнъж забравих за Мира и майка ѝ, защото на стълбите стоеше моята собствена майка.

Толкова много ми се искаше да се втурна към нея и да се сгуша в обятията ѝ. А в същото време ми се щеше да се обърна и да избягам, далеч от къщата, за да не може да ме погледне. Накрая останах да стоя така, сякаш някой бе заковал краката ми за пода.

Това, разбира се, веднага ѝ направи впечатление и тя самата спря. Погледна мен, а после и Давин. Защото и той не тръгна към нея.

Така ми се искаше да можех да съм като Мира, едно малко момиченце, което прегръщаше майка си, забравило за останалия свят. Но аз вече не бях дете единствено на майка си. Бях и на Сезуан. Дъщеря на баща си. Забих поглед в пода и не знаех къде да се дяна.

Накрая мама дойде при нас. И ни притисна и двамата — и Давин, и мен.

— Случи се нещо — рече Давин със странно сподавен глас, а аз бях сигурна, че щеше да ѝ каже, че притежавам дара на змията. „Мълчи — помислих си аз, — нужно ли е да казваш нещо изобщо?“ Но може би той искаше да сподели нещо друго, във всеки случай мама го прекъсна преди да продължи.

— Може да почака — рече тя тихо. — Нека първо се порадвам, че ви виждам.

Едва по-късно, малко по малко, успяхме да ѝ разкажем за случилото се, поне отчасти. Господин Аврелиус също слезе долу, с Роза и Мели. Всички ние седнахме край кухненската маса, която Инес затрупа с храна — сервира ни студено мляко, чай и домашна бира, за тези, които поискаха. Не видяхме момчето, Маркус. Не знаех дали се бе върнал в училище или седеше начумерен някъде.

Давин разказа повечето. И Нико добави малко. Аз не казах кой знае какво. Роза явно забеляза, че нещо не бе наред, защото хвана ръката ми под масата. Аз следях най-вече мама. Когато чу за смъртта на Сезуан, на лицето ѝ се изписа странно изражение, не мисля, че бе

само облекчение. Но когато Давин разказа за змията и как ѝ бях свирила...

Тя разбра. *Видях*, че разбра.

Не можах да се стърпя. Станах от масата и излязох на двора, до новата порта, която Давин бе измайсторил. „Може би мога да остана тук — помислих си аз. — Може би мога да прислужвам на семейство Аврелиус.“ Дали и Роза би останала, или би предпочела да последва мама? Може би нямаше да иска да е приятелка с някого, който притежаваше дара на змията.

— Дина? Влез вътре.

Обърнах се. Мама бе застанала по средата на двора. Изглеждаше както обикновено, само бе малко уморена и с леко безизразен поглед. Как можеше да стои там и да се държи така, сякаш нищо не се бе случило, сякаш всичко си бе постарому?

— Имам го — рекох аз дрезгаво. — Той каза, че го нямам, но не е вярно.

— Да. Така изглежда.

Мама продължи да се държи така, сякаш всичко бе съвсем нормално.

— Ти каза, че не би могла да го понесеш.

— Така ли? Колко глупаво.

— Че няма да понесеш, ако съм като него. Така каза.

Вече плачех. Сълзите изгаряха страните ми. Мама дотича до мен и ме притисна към себе си.

— Ти не си като него, Дина — рече ми тя разпалено. — И никога няма да станеш. Ти си си ти. И си моя дъщеря. Влез сега вътре.

Тя ме хвана под ръка и почти ме завлачи в кухнята, макар че на мен ми се искаше да се свра в някоя дупка и никога повече да не погледна жив човек. Тя ме сложи да седна на кухненската пейка, настани се до мен и бутна чаша чай към мен.

— Изпий го — каза мама.

— Дина плаче — заяви Мели и очите ѝ се разшириха и заблестяха.

— Да — отвърна ѝ мама. — Много неща са ѝ се случили. Но вече всичко е в миналото.

Останахме в къщата на улица „Сребърна“ четири дни, и шестимата — Давин и Мели, мама и аз, Роза и Нико. Господин

Аврелиус се погрижи да освободи и животните ни, макар че Бел трябваше да се примири да живее в конюшната заедно със Силке, Фалк и кафявата кобила на Нико. Не знаеше как да ни се отблагодари, задето бяхме върнали Мира. Можехме да останем в дома му, колкото поискаме.

След като вестта за смъртта на граф Артос достигна до Сагислок, по хубавите, чисти улици на града настана суматоха и суета. Главният стражар не знаеше откъде да чака заповеди, а мнозина от сивите необезпокоявани напуснаха Дружеството. Вече никъде не се виждаха малки каручки, теглени от облечени в сиво хора, впрегнати като коне. А на много изискани дами от Сагислок изведнъж им се наложи да си приготвят сутрешния чай сами.

Инес остана у семейство Аврелиус. Но хвърли сивата си риза в кухненското огнище и я изгори. Вместо нея вече носеше яркооранжева блуза, точно като огнените пламъци.

Господин Аврелиус прибра Маркус от училището на Драконис, без никой да възрази или да говори за светлото бъдеще.

— Всички синове на граф Артос са мъртви — рече той. — Затова сега внуците му трябва да се борят за властта и вероятно нещата тук ще се променят. Може би ще получим по-добро Дружество и други училища — училища, които не отмъкват хорските деца и не ги отчуждават.

Лицето му се сви в болезнена гримаса. Нямаше съмнение, че мислеше за Маркус.

— Нико, ти можеш да помогнеш. Разбираш от деца и преподаване.

Но Нико поклати глава.

— Мисля, че е най-добре ние да продължим напред.

— Сега, когато отровната змия е мъртъв, може да се приберем вкъщи — рече Давин.

— Престани да го наричаш така — рече му мама. — Той все пак бе баща на Дина.

— Добре де, Сезуан. Не можем ли? — копнежът в гласа му бе толкова силен, че почти не можеше да го скрие.

— Можем — отвърна му мама. — Да се прибираме у дома.

В Хьойландет вече бе настъпила есен, когато се прибрахме. Дните все още бяха топли и слънчеви, но нощем застудяваше. На ябълковите дръвчета зад къщата висяха седем жълто-червени ябълки, а крехките клонки, на които се държаха, ги правеха да изглеждат огромни.

Салан ужасно се зарадва да ни види. Всички ни, но струва ми се — най-вече мама. Учителят Маунус се втурна към нас откъм къщата на Мауди, със зачервено от бързане и радост лице, веднага щом узна, че Нико се е завърнал. Всъщност доста хора минаха да ни „поздравят“ първите дни, след като се прибрахме. Пролича си, че им бе липсвала тяхната билкарка. А сигурно бяха доста и онези, които се радваха да си върнат и Жрицата на срама.

Няколко дни след като се прибрахме аз седях на колене в зеленчуковата ни градина и вадах цвеклото — трябваше да го приберем, преди да се застуди. Може би затова Нико и Давин не ме забелязаха, а като чух за какво си говореха, съвсем се сниших, притихнах и се заслушах.

— Кога възнамеряваш да започнеш отново да ме гледаш в очите?
— попита Нико.

В началото Давин не отговори. След това избухна, в гласа му имаше толкова гняв и горчивина, че аз се стреснах.

— Ти вероятно ме смяташ за злодей.

— Не.

— Стига си лъгал. Видя ме... видя как паднах в краката му. Видя ме да целувам ужасния пръстен с драконите. И аз... аз ти отмъкнах бокала. Въпреки че можеше да освободиш Мира.

— Давин, аз бях с теб в залата на шепота. Знам какво е.

— Но ти не целуна дракона!

— Не, но и не раних граф Артос, а ти го стори.

Настъпи кратка тишина. После Давин рече колебливо:

— Да, направих го, но...

— Не им позволи да победят, Давин. Замислял ли си се какво означава това? Когато Сезуан прати съня на пленниците... Да не смяташ, че това нямаше значение? Те знаеха, че сред тях има поне един, който не се бе оставил да го пречупят. Маша каза, че половината нощ са тропали с оковите.

Отново настъпи тишина. Стоях на колене в зеленчуковата градина с кални ръце и не смеех да дишам. Давин бе премълчал доста неща!

— Няколко пъти го сънувах — рече брат ми изведнъж, много тихо.

— Аз също — рече Нико. — Чувам ужасните гласове, които шептят ли, шептят. А понякога, когато се събуждам, все още мога да видя кръв по ръцете си. Трябва да минат няколко секунди преди да изчезне.

През двора полетя камък. Сигурно Давин го бе ритнал.

— Мисля, че разбирам защо не обичаш мечове — рече брат ми.

Нико се изсмя.

— Е, най-накрая. Но всъщност... всъщност си мислех нещо. Ти веднъж ме попита дали искам да ти помогна да се упражняваш.

— Да. Но ти не искаш.

— Май размислих. Може да тренираме от време на време, ако имаш желание.

Мисля, че Давин бе шокиран. Във всеки случай мина известно време преди да отговори.

— Благодаря. Много бих искал.

„Ха така“ — помислих си аз и продължих да вадя цвеклото от влажната земя. Явно Нико и инатливият ми брат се бяха сприятелили. Кой би повярвал?!

Никой освен мен и мама не знае за дара на змията. Никога не говорим за това, а аз така и не го споделих дори и с Роза. Татковата флейта лежи в раклата под леглото ми. Не съм я докосвала, откакто я прибрах, нито съм свирила на нея, след онзи път със змията. Не смея. Не искам. Но нямам сили и да я изхвърля. Тя е единственият подарък, който получих от баща си. А и преди време тази флейта извая мост от лунна светлина над драконовия ров и дари кураж на пленници и ученици да мечтаят. Дари им и смелост, за да напуснат мрачната крепост на графа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.